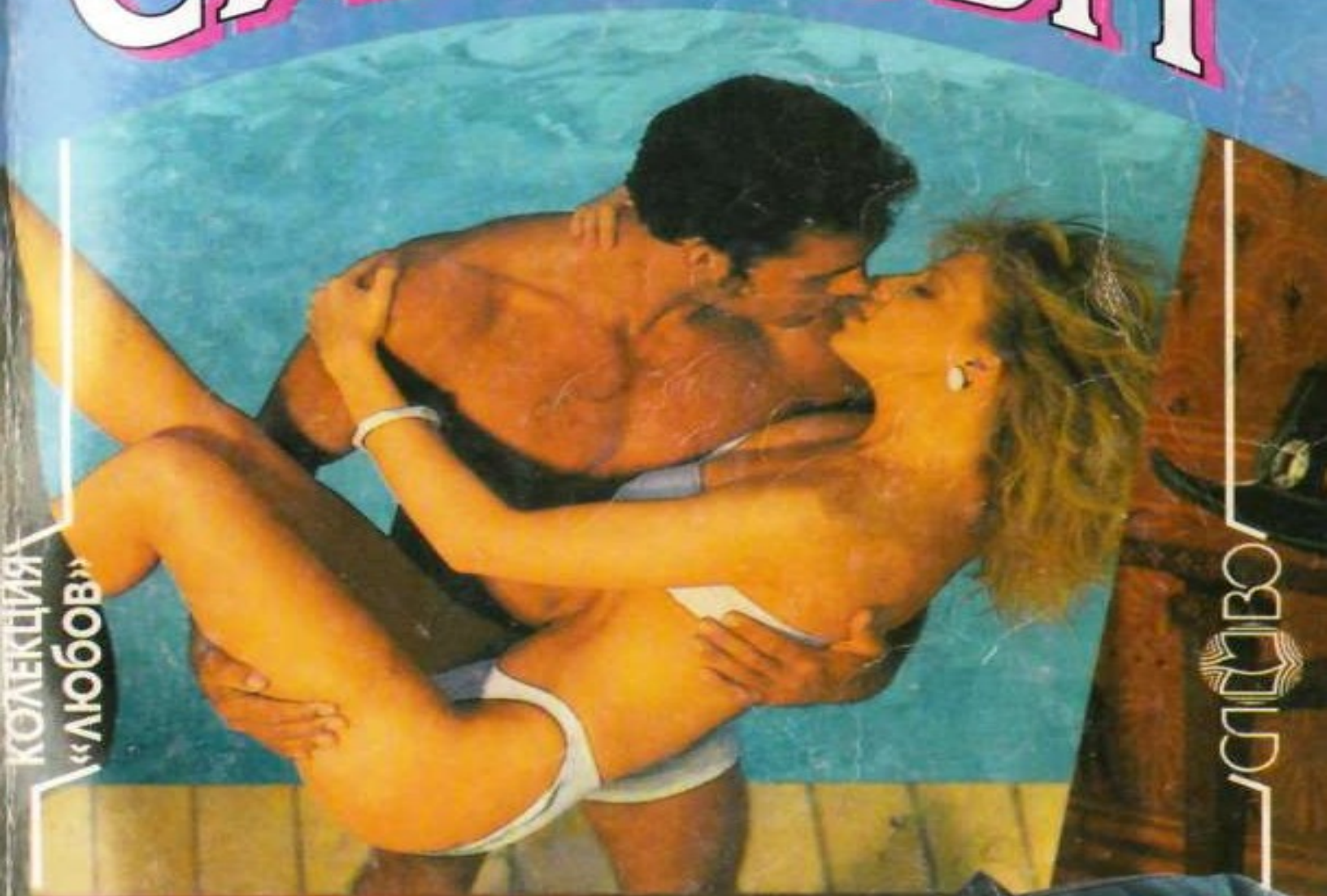

ПАМЕЛА СИМПСЪН

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

УНИВЕРСАЛ

ПАРТНЬОРИ ВЪВ ВРЕМЕТО

ПАМЕЛА СИМПСЪН ПАРТНЬОРИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Превод: Ана Василева

chitanka.info

Любовта винаги е едно пътуване във времето. За да обичаме, ние отиваме отвъд границите на пола, на себичността, на егото, а защо не — и отвъд границите на времето?

Федералният шериф Сам Хакет започва в края на миналия век едно драматично преследване на опасен убиец, без да подозира, че му предстои най-дългото и необикновено пътуване в неговия живот — пътуване през времето, пространството и лабиринтите на вечното тайнство, наречено любов.

ПРОЛОГ

Лос Анжелис

27 юни 1882

Сам Хакет усети смъртта, още когато стъпи на широката предна веранда на малката, облицована с дъски къща.

Усети я в унилото мълчание на децата, които го гледаха с широко отворени очи иззад ъгъла... в глухите ридания, идващи от полумрака вътре... и в спалнята зад малкото предверие, където един фенер на нощното шкафче хвърляше слаба светлина наоколо.

Следата, по която Сам вървеше вече месеци наред, свършваше тази вечер тук, при тази къща в края на една прашна уличка, на стотици мили и безброй студени нощи на открито от мястото, където бе започнало всичко.

Когато прекоси предверието към спалнята, светлината от фенера за миг проблесна върху шерифската му значка на федерален съдия–изпълнител. Очите му обгърнаха стаята — оскъдната мебелировка и измъчената млада жена, втренчена в издъхващия мъж в леглото.

В тази гореща лятна вечер мъжът беше завит само с чаршаф до кръста. Легнал беше на една страна. Петното кръв върху широката превръзка на гърба му бе знака на смъртта. Роли Прескот, човекът извън закона, умираше.

Младата жена се притискаше към него, заровила лице в рамото му. Един друг мъж, малко по-възрастен, стоеше зад нея, сложил ръце на раменете ѝ, сякаш да я утеши. Имаше някаква прилика между двамата — в русата коса и светлосините очи — вероятно бяха брат и сестра.

Мъжът прошепна нещо на жената и тя се разхлипа още по-силно. Той поклати глава и се отдръпна настрана. Хвърли бегъл поглед към Сам и забеляза служебната му значка, няколкодневната брада и праха от пътищата върху дрехите му. Очите на мъжа гневно се свиха, той пристъпи напред, сякаш да прикрие жената.

— Какво търсите тук?

При нормални обстоятелства Сам би изказал съчувствието си, но той не беше лицемер. Истината бе, че ако бе намерил Роли по-рано, щеше да го арестува. Сега Роли умираше, но това съвсем не беше краят. Нещата нямаше да приключат, докато Сам не намереше човека, когото *наистина* търсеше, човека, който бе яздил с Роли дотук и чиято диря бе довела Сам в Лос Анжелис.

Емет Трегър.

Сам застана срещу разгневения млад човек и каза:

— Трябва да говоря с него.

— Не виждате ли, че умира? Той не може да ви каже нищо.

— Хакет? — Шепотът беше слаб, едва доловим през острото учестено дишане и издайническото предсмъртно хъхрене на кръвта в дробовете на Роли.

Жена му вдигна очи и стреснато се вгледа в Сам, който заобиколи леглото.

— Хакет? — повтори Роли. Очите му се проясниха и въпреки треската и болката в тях просветна някакво прозрение.

Сам се наведе напред, лицето му бе само на сантиметри от Роли.

— Трегър ли беше?

Роли кимна и затвори очи, опитвайки се да събере малкото сили, които му бяха останали. После очите му се отвориха и пръстите му се вкопчиха в ризата на Сам с отчаянието на граблива птица.

— Кажете на Ади... — започна той, дъхът му излизаше накъсан през посивелите пресъхнали устни. Но усилието бе прекалено голямо. Клепачите му бавно се спуснаха. Те бяха почти прозрачни, прорязани от сини венички, някак все още живи на фона на пепелно сивата кожа. Ръката му бавно пусна ризата на Сам и падна върху чаршафа. С последния си дъх той изрече:

— *Матю...*

— Не! Господи, не! — извика Ади Прескот и се хвърли върху безжизненото тяло на съпруга си.

Риданията ѝ отекнаха след Сам, който напусна спалнята, прекоси предверието и излезе на верандата.

Сви една цигара и я запали. Облегна се на дървения стълб и се загледа към малкия двор, заобиколен с ограда от бели колове. Там сега играеха няколко дрипави деца, но съвсем тихо.

Сам чу, че зад гърба му входната врата се отвори и затвори, когато шурейт на Роли излезе навън.

— Как стана това? — запита го, все още загледан към децата.

— Защо изобщо трябва да разговарям с вас?

Сам се извърна към него.

— Защото Роли е мъртъв, а Трегър го е застрелял. Нямаме причина да защитавате Трегър.

Отгатна колебанието по неволното потръпване на тялото му. После раменете на мъжа уморено се отпуснаха и той се облегна на отсрещния стълб.

— Последните няколко месеца бяха добри за сестра ми и за Роли. Тя мислеше, че са оставили миналото зад себе си. Роли купи тази къща и земята зад нея. Вложи тук и последното пени, което имаше. Започна да я обработва, мъчеше се да задвижи нещата.

Нямаше нужда да пита откъде Роли е взел пари, за да купи толкова много земя. Знаеше откъде са дошли.

— Продължавай — подкани го настойчиво.

— Трегър се появи преди два дни. Той и Роли се скарали за нещо и много уплашили сестра ми. Роли не искал да ѝ каже за какво била цялата работа, но отново започнал да носи револвера си и накара сестра ми и малкото им момченце да дойдат да живеят в моя дом. Тази сутрин сестра ми се върна тук и намерила Роли в плевнята — застрелян в гърба. Отидох при шерифа, но той нищо не може да направи. Нямаме никакви доказателства.

— Трегър още ли е наоколо?

— Доколкото знам, беше отседнал в пансиона на Петерсън на „Уилшиър“.

Сам всмукна дълбоко от цигарата.

— Кой е Матю?

— Какво?

— Последното нещо, което Роли каза, беше *Матю*.

Мъжът кимна към децата, които играеха в двора.

— Матю е момчето на Роли. — Той посочи едно дете на не повече от три или четири години. Матю тъкмо се боричкаше с едно друго момченце на същата възраст и двете деца пищяха от удоволствие.

„Нещо тук не се връзва“ — помисли Сам. Един умиращ човек можеше, да говори за сина си, когото никога няма да види възмъжал. Но защо прошепна името му с такава настойчивост? И какво искаше от него да предаде на Ади?

Хвърли фасата в малката цветна леха до верандата и се загледа в далечината. Улицата бе очертана от разпръснати на доста голямо разстояние къщи, които по-нататък отстъпваха място на магазини и работилници. Но Сам не се интересуваше от пейзажа. Виждаше единствено Трегър, който най-сетне беше в ръцете му след безкрайно дългото преследване.

Без нито дума повече слезе от верандата, нахлупи шапката ниско над очите и тръгна към коня си, вързан до портата. Когато мина покрай децата, го прониза внезапно съжаление. Не към Роли, който бе чакал твърде дълго, за да промени живота си, а към сина на Роли, Матю, и към майката на Матю.

Те бяха като многото други овдовели жени и осиротели деца, които Трегър беше оставил зад себе си през последните няколко години. Лицата им вече започваха да преследват Сам.

Крайно време беше Трегър да умре.

Сам наблюдаваше и чакаше. Запали нова цигара, вдъхна дълбоко, позволявайки на дима да изгори дробовете му. Струйка дим се изви бавно нагоре в неподвижния утринен въздух и сякаш остана там.

Времето бе сухо и хладно. Небето бе безоблачно и наситено синьо като над някое високо пустинно плато след буря. Слънцето изгряваше над покривите на ниските сгради, мръсотията по улиците все още оставаше в сянка. Не се усещаше никакъв полъх на вятъра.

Заповедта за арестуване, която той носеше от месеци, гласеше, че Трегър трябва да бъде заловен — жив или мъртъв. За Сам нямаше голямо значение как точно ще свърши всичко, само най-сетне да свършеше. Трегър беше оставил кървава диря от изхода на Симърън стрип до Аризона и териториите на Ню Мексико.

Очите на Сам се присвиха, докато гледаше към трапезарията на пансиона на отсрещната страна на улицата. Зад завесите на прозорците се движеха сенки. Едната от тях беше на Трегър.

Сега шерифът беше сам, но отначало бе имал партньор, Том Хагън. Работеше с Том още тогава, когато момчето получи значката си. Том беше млад, стреляше бързо и още по-бързо избухваше. Страшно се гордееше, че е федерален шериф. Смяташе, че това впечатлява жените. Сам беше сигурен, че е чел прекалено много от онези булевардни романи.

Харесваше Том — момчето беше жилаво и никога не се оплакваше. Никой от двамата им не обърна особено внимание на стария шаман, когато през онази последна нощ спряха там, край Ногълз. Озовали се бяха в едно село на индианци навахо. Навахите бяха хубави, мирни хора. По това време в селото бяха останали само старите хора и жените, тъй като бойците ловуваха.

Сам уважаваше индианците, зачиташе техните обичаи и техните територии. Освен това не беше разумно да си създава врагове. Човек като него никога не знаеше къде ще го отведе пътят му.

Старият шаман седеше пред пращия огън с малкия си внук.

Да, един мъж, отговарящ на описанието на Трегър, с куц жълтеникав кон, беше минал оттук.

Сам и Том нямаха търпение да тръгнат, но Сам знаеше, че ще обиди стария човек, който ги покани да седнат край огъня. Нощта бе изключително студена на това високо пустинно плато. Старият човек ги погледна тъй, сякаш виждаше през тях. После очите му се спряха на Сам и той се втренчи в него така, сякаш за пръв път виждаше бял човек.

— Какво има? — попита Сам момчето. — Защо ме гледа така?

Момчето обясни на развален английски, че шаманът може да вижда в бъдещето.

Продължавайки да се взира в Сам, шаманът бавно затвори очи, сякаш бе задрямал. И Сам, и Том се сепнаха, когато той съвсем неочаквано заговори.

— Ще пътуваш много надалеч, за да намериш мъжа, когото търсиш — преведе момчето. — И това пътуване ще бъде като никое друго досега.

Том избухна в смях. После рече:

— Ей, старче, а какво ще кажеш за мен?

За момент шаманът замълча. После изрече отсечено няколко думи.

Момчето преведе делово:

— Ти ще умреш.

— Ей, чакай малко! — избухна Том. Но уловил предупредителния поглед на Сам, само сви рамене. — По дяволите, какво значение имат тия глупости. Прав ли съм?

Шаманът се примъкна към внука си, който му помогна да стане, после мъчително бавно се отпрати към вигвама.

На следващия ден Том умря — застрелян в гръб от Трегър в Ногълз.

Сам се втренчи в трапезарията на пансиона. Всеки момент Трегър щеше да излезе навън и Сам щеше да направи своя ход. Месеците на преследване, на разплитане на лъжливи следи, на спане върху коравата земя или в някой въшлив хотел най-сетне трябваше да бъдат възмездени.

Сам се опита да се отърси от всички тези мисли. Вместо това се съсредоточи върху онова, което ще прави, след като приключи с Трегър. Искаше да се избърсне, да се кисне дълго в гореща баня и да хапне топло ядене — един истински стек, пържени картофи и пресен ябълков пай с дебел резен сирене отгоре. Много държеше на сиренето.

Искаше и жена. Нямахше кой знае какви претенции по отношение на нея, стига да не дрънкаше много. Не обичаше бърбривите жени. В края на краищата, бе пътувал твърде дълго и беше свикнал с мълчанието.

Загледа се надолу към прашната улица и към една боядисана в бяло сграда с часовникова кула. Часовникът удари десет и половина. Беше необичайно тихо. Нищо не помръдваше наоколо. Не се виждаха дори птици в небето.

Сам хвърли цигарата и я стъпка с ботуша си, като в същото време сви леко изтръпналите си пръсти. Още веднъж усети смъртта. Но този път тази на Трегър.

Някакъв търговец, който метеше тротоара пред магазина си, кимна на една жена с бебешка количка. Водоноска заскърца бавно надолу по улицата, коларят теглеше припряно юздите на потъналите в прах мулета.

Малко момче, не по-голямо от сина на Роли Прескот, мина покрай Сам, като влачеше някаква пръчка в прахоляка и закачаше едно котенце на бели и черни ивици.

— Твое ли е котенцето? — усмихна му се Сам.

Момчето вдигна към него дяволитите си тъмни очи.

— Не, сър. Но ще кажа на мама, че то тръгна след мен, и ще я помоля да го задържим.

— То може би няма да те следва, ако не влачиш тази пръчка точно пред него.

Момчето сложи пръст на устните си.

— Шшт! Няма да кажеш на мама, нали?

Сам си придаде сериозен и тайнствен вид.

— Няма.

Момчето продължи през улицата, котенцето го следваше по тънката диря, която оставяше пръчката.

С угълчето на окото си Сам долови някакво раздвижване. Трегър спокойно излезе от пансиона, отпуснат, непредпазлив, сякаш нямаше никакви грижи на тоя свят.

Сам хвърли бърз поглед към улицата. Жената беше влязла в магазина с търговеца и беше оставила бебешката количка до вратата. Превозвачът на вода беше влязъл в пералнята, като небрежно бе завързал мулетата за един кол. Момчето с котенцето не се виждаше.

Сам стъпи на тротоара, като още веднъж сгъна и разгъна пръстите си. Искаше всичко да свърши бързо и тихо, но не беше чак такъв глупак, за да смята, че ще стане лесно. Глупаците свършваха много бързо, когато си имаха работа с хора като Трегър. Пръстите на Сам се плъзнаха по гладката дръжка на колта върху лявото му бедро. Беше успокояващо чувство, понякога единственото, на което можеше да разчита.

— Разстоянието е достатъчно, Трегър! — извика той с убийствено спокойствие.

На двадесет крачки от него Трегър рязко спря. Сам забеляза внезапното напрежение в раменете му и как той бързо си пое дъх. Очите му се приковаха в ръката, с която стреляше Трегър.

— Здравей, Хакет. Чудех се колко време ще ти трябва да ме настигнеш. — Той изплю на земята тютюна, който дъвчеше. — Вървял си направо по петите ми. Пристигнах едва оня ден. Сигурно не си си направил труда дори да погребеш момчето.

Той не отричаше, че е убил Том. Само го гледаше с тази широка, вещаеща смърт усмивка.

— Погребях го. Отбих се и при Роли Прескот. И него скоро ще го погребат. — Той понижи глас. — А сега е твой ред.

Усмивката стана още по-широка.

— Може би. А може би ти няма да си достатъчно бърз. Момчето беше бързо, а сега е мъртво.

— Застреляно в гърба, също както и Роли. — Сам стисна челюсти. Знаеше много добре какво се опитва да направи Трегър — да го накара да изгуби концентрация и да го изпревари само с частица от секундата. — Никой не е достатъчно бърз, за да победи този, който стреля в гръб. Но ти го знаеш твърде добре, нали?

Трегър сви рамене с привидно равнодушие.

— Отпред или отзад, каква е разликата? — После продължи потвърдо: — Не обичам да ме следят.

— Това е добре, защото преследването току-що свърши. Арестуван си.

— Има само един проблем, Хакет — отвърна Трегър, ръката му едва забележимо се премести по посока на револвера.

Сам се напрегна. „Направи го! — помисли си той. — Направи го, да свършваме бързо и просто!“

Трегър продължи:

— Не ми допада особено идеята да бъда обесен.

Сам бавно кимна.

— Не е задължително да те бесят. В това отношение мога да ти услужа, ако желаеш.

Усмивката на Трегър мигновено изчезна.

В очите му, в лекото трепване на рамото, Сам видя онова, което идваше. Пръстите на Трегър се сгънаха, когато ръката му внезапно отскочи към револвера на бедрото.

В същия миг той забеляза още нещо — нещо, което проблесна в черно и бяло — котенцето, стрелнало се през улицата. Малкото момче хукна след него, за да го хване.

„По дяволите!“ — изруга Сам, когато видя, че вниманието на Трегър се отклони към момчето и смъртоносната му усмивка се разшири още повече. Но усмивката не стигна до очите. Те останаха студени и безпощадни, с израз, който предвещаваше, че той в следващия миг ще застреля някого. Това бе смразяващ поглед, който

човек не би могъл да забрави — разбира се, ако изобщо оживееше, за да си го спомни.

Над главите им ято птици шумно излетяха от покрива на една близка постройка. Мулетата се запънаха насред улицата, сякаш сепнати от нещо.

И тогава Сам го чу: глух тътен, като далечна гръмотевица, който идваше някъде откъм долния край на улицата. Той се приближаваше, усилваше се, докато почти извади Сам от равновесие.

— Какво, по дяволите...! — извика той.

Видя Трегър да пада, когато земята се огъна под тях. Мулетата се опитваха да се измъкнат от хомота, подскачаха диво с облещени от ужас очи, най-сетне се освободиха и се втурнаха по улицата.

Сградите скърцаха и стенеха. Дървените обшивки се пукаха и цепеха, от прозорците валеше дъжд от счупени стъкла. Дъсчената пътека пред магазина се изви и се разпадна. Двуетажната сграда с часовниковата кула се люлееше лудо. Хората крещяха и тичаха насамнатам като обезумели.

Сам се огледа за Трегър, но той беше изчезнал. После видя малкото момче, отчаяно притиснало драскащото го котенце. Момчето бе паднало точно на пътя пред побеснелите мулета.

Когато детето изпищя, Сам имаше само частица от секундата, за да реагира. Решението бе взето преди следващия удар на сърцето му. Забравяйки Трегър, той се хвърли към момчето. Препъна се в нагъващата се под краката му земя и се питаше изумен какво, по дяволите, става. И къде ли беше изчезнал Трегър?

ГЛАВА I

Лос Анжелис

27 юни 1989

Погледът на синьо–зелените очи беше тъмен, чувствен, зареден с нещо опасно еротично. Когато Мел Гибсън бавно се приближи към нея, гъвкавото му тяло излъчваше почти животинска енергия.

Си Джей^[1] го изгледа хладно и продължително. Опитваше се да бъде спокойна, но вътрешно се бореше да се овладее.

— Какво правите тук?

— Трябваше да се върна. Знаехте, че ще го направя.

Тя предизвикателно вирна брадичка.

— Вече се сбогувахме.

Той направи още една последна стъпка, прекосявайки невидимата бариера помежду им. Сега беше близо, толкова близо.

— Знаете, че никога няма да се сбогуваме.

Си Джей остро си пое дъх, когато ръцете му обгърнаха лицето ѝ за целувката, възбудила вълна от желание по цялото ѝ тяло. Горещият му дъх опари страните ѝ, устните му прогониха и последния опит за съпротива и заглушиха протестите ѝ, докато те преминаха в тихите стонове на желанието.

Той бавно започна да я съблича, сваляйки един след друг пластове коприна, притискайки я надолу към леглото. Дъхът му я изгаряше, устните му се приближаваха към нейните, докато той... близна лицето ѝ!?

Си Джей се изтръгна от глъбините на съня, за да се втренчи в косматата муцунка на Редфорд, едноокия жълт котарак, настанил се върху гърдите ѝ и звучно мъркащ в ухото ѝ.

Тя простена, помъчи се да избегне събуждането и да върне света на сънищата. Отмести Редфорд, извъртя се и зарови лице във възглавницата.

И всичко се върна... Ръцете на Мел се движеха по тялото ѝ с влудяваща опитност. Вече нищо не можеше да го спре, той искаше да я

има. Повече никакви сбогувания, никакви...

Силното почукване на вратата я изтръгна окончателно и необратимо от съня и от ръцете на Мел.

Тя приглушено изруга във възглавницата. После бавно надигна глава и измърмори:

— Махай се!

Вратата на спалнята ѝ се отвори със замах и гласът, който бе чувала безброй сутрини през своите тридесет години, извика:

— Добро утро, кратунке! — Гласът беше отблъскващо бодър за толкова ранен час на деня.

Отваряйки с мъка едно око, Си Джей се втренчи в майка си.

Луси Грант Клайнфелд Фърър бе дребничка червенокоса жена с живи сини очи. От тези очи винаги струеше някакво оживление, някаква веселост, която сякаш повдигаше ъгълчетата на пълните ѝ устни. Тази сутрин бе облечена по обичайния си начин — ярка пурпурна копринена риза и също толкова ярка алена пола, свързани, така да се каже, една с друга с неоново жълт колан. Копринен шал в същия цвят бе стегнат здраво около буйната ѝ коса и завързан на панделка над едното ухо.

На врата ѝ висеше златна верижка с голям прозрачен кристален медальон. Всеки от пръстите на двете ръце бе покрит със странен набор от пръстени, на едното ѝ ухо висяха няколко малки златни камбанки. Другото бе украсено с пъстри пластмасови висулки.

— Как може да си толкова щастлива толкова рано сутринта, по дяволите? — изръмжа Си Джей, като се измъкна от завивките и се подпря на коравата месингова табла на леглото.

— Денят е великолепен — рече Луси, ухилена до уши. Докато влизаше в стаята, безбройните златни гривни по ръцете ѝ весело подрънкваха. — Донесох ти вестника и една хубава чаша горещ чай.

Тя остави и двете на одрасканото дъбово нощно шкафче, разбутвайки една полупразна кутия от диетична кола, жълт бележник и химикалка, пакет салфетки, малка емайлирана кутийка, в която имаше презервативи, и последния роман ни Даниел Стийл.

Точно тогава Нюман, миниатюрно рунтаво синеоко куче с неизвестна порода, се втурна вътре, скочи на леглото и започна да гони Редфорд напред-назад през Си Джей.

Тя седна в леглото и подозрително се втренчи в чая.

— Това какво е?

Усмивката на Луси стана още по-широка.

— Пресен билков чай с мента, освежен със съвсем малко козе мляко.

Си Джей се срина обратно на възглавниците и потръпни. Господи, от Мел Гибсън към чай с козе мляко и котка и куче, които се мятат около нея в някаква жълто-сива мъгла!

„Загубих контрол върху живота си“ — помисли си печално.

— Колко е часът? — обърна се към Луси, която събираше дрехите от пода и ги окачваше в тесния гардероб.

— Девет без петнадесет. Най-добре ще е да побързаш, сладурче, защото ще закъснееш. Аз ще съм долу.

С тези думи тя излетя от стаята.

Пренебрегвайки чая, Си Джей уморено се протегна, прозя се и неохотно стана. Реши, че трябва да поговори с майка си, заедно се втурва при нея по този начин. Би било доста неудобно при известни обстоятелства. Въпреки че, призна тъжно пред себе си, бе минало доста време, откак не бяха възниквали подобни *обстоятелства*.

Зашляпа боса по студените дъски по посока към банята. Износената голяма тениска, която ѝ служеше за нощница, се бе усукала и тя я смъкна върху бедрата си. Стори ѝ се по-опъната от обикновено и със свито сърце си каза, че отново е време за диета.

В банята с розовите и червеникави плочки от епохата на тридесетте хвърли бърз критичен поглед в тясното огледало над тоалетното шкафче и премигна при вида на кръговете под очите си. Но това не беше най-лошото. Кестенявата ѝ коса — със същия оттенък на тъмна мед, който имаше Луси, преди да посегне към светлокестенявото на „Л’Ореал“ — беше в пълен безпорядък, сплескана от едната страна на главата ѝ и щръкнала от другата. Кафявите ѝ очи бяха мътни, лицето — бледо.

„Никакви нощни разходки повече с момичетата, обикалящи баровете за самотници в Уест сайд“ — зарече се Си Джей, извъръщайки се към душа. Вече не беше толкова млада, че да си позволи да се примъква вкъщи в два часа през нощта при положение, че трябва да започне работа в осем. И бездруго всичко това нямаше никакъв смисъл. Всеки път срещаше едни и същи мъже — женени, които търсеха някакво необвързващо развлечение, ергени, които търсеха

някакво необвързващо развлечение, и невротизи, които търсеха обвързване.

„Защо ли — питаше се тя, докато се наслаждаваше на възхитителното усещане от горещата вода, плискаща се по тялото ѝ, единствените мъже, които са склонни да правят някакви определени планове за времето до следващата Коледа, да не говорим за останалата част от живота си, са със силно увредена психика?“ Си Джей бе сигурна, че това е един от големите въпроси — като тези за смисъла на живота и за това, защо хората продължават да дават пари на Джим и Теми Бекър.

Какво все пак бе станало с истинските мъже? С мъжете, които бяха честни и искрени, които казваха онова, което мислеха и мислеха онова, което казваха, които нямаха комплекси по отношение на мъжествеността си и не се чувстваха заплашени от силните жени, които можеха да бъдат сурови и нежни и които не гледаха лекомислено на секса...

Къде ли днес можеше да се намери такъв мъж, запита се Си Джей, докато спираше душа и стъпваше на мъхестата постелка, някога бяла, а сега вече бежова. Знаеше, че няма да стигне до отговора на този въпрос. Защото тъжната истина бе, че ако изобщо някога бе имало такива мъже, те със сигурност вече не съществуваха.

За по-малко от пет минути успя да придаде на косата си горедолу приличен вид и да си сложи точно толкова грим, колкото изискваше небрежният калифорнийски шик. В дните, когато правеше опити да пробие като актриса, се бе научила да се гримира бързо и умело. Това бе една от остатъчните придобивки от обучението ѝ като актриса — наред със способността да лъже изключително добре (безспорно преимущество при сегашната ѝ професия) и усета да носи грациозно сто седемдесет и трисантиметровото си тяло.

Осем години по-рано, току-що завършила кинофакултета на Калифорнийския университет, тя мечтаеше за филмовия Олимп. Но скоро откри, че нейният тип на „младата Шърли Маклейн“ вече не е актуален. И че твърде често я пренебрегват заради напети, закръглени блондинки.

В онези дни тя живееше съвсем наблизо, в един апартамент на студиото, който също като тази тясна двуетажна къща гледаше към плажа „Венеция“. Хари Карлучи живееше в същата сграда и от офиса

си на долния етаж ръководеше своята детективска агенция „Континентал“. На тринадесет години Хари се бе запознал с Дашиъл Хамет, автор на „Малтийският сокол“ и бивш частен детектив. Хари веднага решил също да стане детектив. По времето, когато нае Си Джей за таен агент, самият той вече бе, по собствените му думи, от тридесет години в бранша като частно ченге.

Си Джей откри, че се справя добре с тази работа, а и парите със сигурност ѝ трябваха. Като актриса не изкарваше почти нищо и прекарваше по-голямата част от времето си в службата за безработни в Санта Моника, наред с доста други незаети актьори. Според слуховете, дори Гручо Маркс някога се бе появил веднъж там, за да получи месечния си чек. Беше в добра, макар и пообедняла компания.

Въпреки че бяха толкова различни, колкото биха могли да бъдат само една начинаеща отракана актриса и един грубоват стар мърморко, Си Джей и Хари си допаднаха. И тъй като тя продължи да работи за него, той я научи на всичко, което знаеше. Когато умря, Хари ѝ остави „Континентал“, просто защото нямаше на кого другиго.

На Си Джей ѝ бе приятно да мисли, че ролите, в които се възпяваше като частен детектив, по някакъв начин я свързваха с актьорското изкуство. Всъщност те плащаха наема и осигуряваха храна за пъстрата компания от бездомни същества — хора и животни, които тя винаги приютяваше. Никога не можеше да устои на един тъжен, умоляващ поглед, независимо дали беше на човешко или на покрито с козина същество. Това важеше за Редфорд и Нюман, да не говорим за различните хора, които идваха и си отиваха.

През годините доста голям брой безработни артисти, художници, писатели и не чак толкова надарени, но също така закъсали типове бяха спали на дивана в хола, а от време на време — и в леглото ѝ.

На път към гардероба настъпи Редфорд и измъкна един мокър и олигавен чорап от здраво стиснатите челюсти на Нюман. Грабна една тънка бяла блуза и избелели джинси и бързо се облече. Докато затваряше ципа на джинсите, си помисли още веднъж: „Да, да, време е за диета!“ А това означаваше само оризови бисквити и риба тон на вечеря през цялата следваща седмица или дори малко по-дълго.

Взе вестника от нощното шкафче и бързо прегледа сутрешните заглавия — обичайните подкупи, корупция, убийства, скандали и смог. Очертаваше се един обикновен лосанджелиски ден.

Оставила чая недокоснат, тя влезе в кухнята и грабна една диетична кола от хладилника. Отпи от нея, докато слизаше отвън по циментовото стълбище, водещо към офиса ѝ. Къщата в испански стил със светлокафява варовикова мазилка датираше от тридесетте години и бе една от първите, построени до плажа. Проектирана първоначално за два отделни апартамента на двата етажа, сега тя служеше едновременно за офис и жилище на Си Джей.

Докато заобикаляше към входната врата на офиса, хвърли поглед към големия френски прозорец и видя Луси, седнала на бюрото на секретарката. Майка ѝ, която напоследък бе започнала да работи като нейна секретарка на непълен работен ден, вдигна глава и се намръщи при вида на колата.

— Знаеш ли какво причиняваш на тялото си? Това нещо е пълно с консерванти, да не говорим за кофеина.

Си Джей не обърна внимание на забележката.

— Плати тока и телефона. Онова, което имаме по сметката, трябва да стигне. И напечатай доклада за Левковиц. Ще се върна към обед.

Тя хвърли изпълнен с копнеж поглед през прозореца, зад който вълните сякаш ѝ махаха. Би било великолепно да излезе за малко със сърфа. Но сега нямаше време. Трябваше да върне един нов-новеничък „Мерцедес 560 SL“ на клиентката си.

Когато вече тръгваше, Луси я запита:

— Как беше чаят?

— Превъзходен — подхвърли Си Джей през рамо. Всъщност предполагаше, че е отвратителен, но не би посмяла да го каже на майка си.

Си Джей заобиколи къщата и изкара своя бял „Мустанг 66“ с подвижен покрив от гаража. Купила бе тази кола преди десет години, когато беше в колежа, възползвайки се от тъй наречения „студентски заем“. Още тогава боята се лющеше, а по покрива имаше дупки. Сега тя изглеждаше като онези брамки, които агенциите за стари коли под наем предлагаха за по десет долара на ден. Но Си Джей я обичаше, също както обичаше всички странни, чудновати и леко увредени неща — и хора.

Докато потегляше, махна на съседката си — седемдесетгодишна дама, която обичаше да се пързала на ролкови кънки по алеята край

плажа „Венеция“. Тя без съмнение бе една от колоритните личности в квартала. Носеше яркочервени боксьорски шорти и светлозелена тениска. Около набръчкания ѝ врат висяха слушалките на уокмена и тя спортуваше, нахлупила бейзболна шапка с надпис: „Роден за буги“.

Малко по-нататък по тясната алея Си Джей мина покрай един местен художник, който правеше на плажа пясъчни фигури в естествен ръст. Фигурите изглеждаха така, сякаш участваха в някаква разюздана оргия, и нямаше никакво съмнение, че художникът е търсил точно това.

Продължи надолу успоредно на плажа, миля и половина покрай Тихия океан, между достопочтената Санта Моника на север и Марина дел Рей, гетото на богати самотници, на юг. Докато останалата част на Лос Анжелис се задушаваше от горещина и смог, въздухът край брега бе чист и свеж от хладния океански бриз.

Мина покрай плажа „Уестминстър“, където момчета се срещаха с момчета и момичета се срещаха с момичета, и покрай плажа „Мускул“, където мускулести мъже и мускулести жени вдигаха щанги. Улични музиканти и импровизиращи театрални трупи изнасяха своите представления направо на тротоара. Около тях се мотаеха поклонници на източните религии, лечители, хлапета със скейтборд, възрастни евреи, попрегорели хипита и пъстро множество от млади мъже и жени без работа.

Три и четириетажни сгради с всевъзможни фрески понякога белите си стени профучаваха покрай нея в многоцветен калейдоскоп. На тях се облягаха улични просяци и задължителните за всеки голям град скитащи пияници на средна възраст и млади наркомани.

По Крайбрежния булевард амбулантни търговци и улични артисти бяха разпънали сергиите си във всички свободни местенца между малките жилищни блокове, магазини и ресторанти. Те продаваха всичко, от панталони за парашутисти до кошници и удивително разнообразие от храна. Ароматът на печени на скара кренвирши и хамбургери, мексикански деликатеси и люти чушлета вече изпълваше въздуха.

„Венеция“ беше истинска Мека за всички, които се грижеха за здравето и спортната си форма — от вегетарианците, които пазаруваха в магазините за екологично чиста храна, до месоядните културисти и

професионалните треньори по аеробика за мъже и жени, които работеха в „Голдс Джим“.

Мястото бе много оживено, понякога доста опасно, но никога отегчително. Си Джей не можеше да си представи да живее някъде другаде.

Тя зави в източна посока по шосето „Санта Моника“ към центъра на Лос Анжелис, оставяйки зад себе си непресекащото оживление на „Венеция“, за да се влее в свръхнатоварения автомобилен поток. Чувстваше се чудесно. Гласът на Брус Спрингстийн звучеше от касетофона, по небето нямаше нито едно облаче, а случаят, по който работеше, беше изключително доходен. Една богата светска дама от Бевърли хилс, която се бе омъжила за много по-младия си фризьор, а после се беше развела с него, след като го хванала да спи с градинаря ѝ, беше наела Си Джей, за да ѝ върне мерцедеса 560 SL, който *не беше* включен в споразумението за след развода.

Дала беше на Си Джей ключовете на колата и ѝ беше казала къде най-вероятно може да я намери. Всичко, което трябваше да направи тя, беше да вземе мерцедеса и да го закара на клиентката си. За това щеше да получи хиляда долара и наемът щеше да бъде платен за още един месец.

Очертаваше се наистина страхотен ден.

Малко преди десет и половина Си Джей спря на един паркинг в сърцето на Сенчъри сити. Блудният бивш съпруг работеше в съседната сграда и винаги паркираше колата си — всъщност колата на клиентката на Си Джей — на това място.

Сенчъри сити представляваше своеобразна ниша от високи административни сгради и богаташки жилищни блокове, заобиколени от Бевърли хилс, Западен Лос Анжелис и Западен Холивуд. Цената на недвижимата собственост тук беше изключително висока. Адвокати, финансови мениджъри и независими филмови компании установяваха офисите си тук. Самият адрес беше вече гаранция за определено равнище.

Някога всичко това било част от терена на някогашните Щатски филмови студия, където били снимани безброй филми, особено уестърни, от ерата на нямото кино някъде до шестдесетте. После собствениците започнали да разпродават земята на инвеститори, парче

по парче, докато сега студиото заемаше само петстотин акра от някогашните почти пет хиляди. То се намираше на края на Сенчърсити, старите двуетажни сгради и снимачни павилиони изглеждаха съвсем не на място в съседство с небостъргачите.

Една от първите актьорски задачи, която Си Джей бе получила докато беше в занаята, бе на терена на „Щатските“. И докато слизаше от колата сега, тя все още си спомняше вълнението, което тогава бе изпитала от приближаването си към света на мечтите. Рядко изпитваше съжаление за актьорската си кариера, която всъщност почти не се бе осъществила, но сега усети нещо като тъга, защото знаеше, че бе добра. Наистина добра. Но никога не бе имала шанса да го покаже.

Тъкмо бе затръшна вратата на колата си, когато чу някакъв глух тътен, който сякаш идваше от недрата на земята. Отначало ѝ се стори съвсем далечен, но бързо се усили, като товарен влак, който се носи към нея. Земята под краката ѝ се огъна, тротоарът се напука и високите сгради се залюляха.

— О, боже! — прошепна Си Джей.

Колите на платното заподскачаха неестествено, удряйки се една в друга. По тротоара хората крещяха и се блъскаха като пощурели. Една млада майка сграбчи синчето си и отчаяно се заглежда наоколо.

Си Джей бе повалена на тротоара от парче хоросан, откъртило се от някоя от съседните сгради. Когато се помъчи да стане, усети, че по лицето ѝ тече кръв, а главата ѝ пулсира от болка.

Парче от гипсова отливка падна върху главата на паникьосаната майка, като я повали заедно с детето. Както лежах там и детето крещеше от ужас, една изгубила управление кола се понесе право към тях.

Замаяна, с усещането, че се движи в някакъв бавен каданс, Си Джей хукна с разтреперани крака към майката и детето.

— Дръпнете се! — изкрещя тя.

Помогна на жената да се изправи и впери поглед в колата, която идваше право към тях. Нямаше начин да се махнат от пътя ѝ. Си Джей вече знаеше, че ще умре.

През ума ѝ мина съвсем налудничава мисъл — майка ѝ винаги я съветваше да носи прилично бельо, защото човек никога не знае какво ще му се случи и кога ще попадне в болница.

Онова, което се случи после, беше като във филм. Един мъж, появил се сякаш отникъде, грабна момчето и изблъска Си Джей и жената от пътя на колата. Предната броня го удари, той отхвъркна назад и тежко се стовари върху асфалта. Но дори докато падаше, ръцете му бяха обгърнали здраво малкото момченце.

Всичко това стана само за частици от секундата, но изглеждаше като застопорени кадри от филм — колата, ужасената майка, хълцащото дете и мъжът, облечен като каубой от второразреден уестърн. Беше висок и едър, с тъмна коса и мустаци. Носеше дълго палто, а на лявото му бедро висеше кобур с револвер. На рамото му бе праметната дълга пушка.

„Намирам се в някакъв филм, а дори не знам кой е“ — помисли си Си Джей миг преди всичко да се слее пред очите ѝ и да загуби съзнание.

Тя бавно идваше на себе си. Отначало чу звуци — пронизителният вой на сирена, викове, плач. После погледът ѝ се проясни и видя медицински уреди, включително и респиратор. Миг по-късно осъзна, че се намира в линейка, която току-що потегляше.

Когато се опита да седне, откри, че е завързана за носилката. Велики боже, какво се бе случило?

Изведнъж си спомни всичко, когато очите ѝ се спряха върху мъжа на носилката до нея. Той беше спасил живота ѝ — както и живота на майката и детето. Все още беше в безсъзнание, на главата му имаше превръзка, на ръката също.

Тъй като бе съвсем близо до нея, Си Джей забеляза някои подробности от вида му — малкия бял белег на брадичката, бръчиците в ъглите на очите, тъмния бронзов загар на кожата. Имаше суровия обветрен вид на човек, който прекарва по-голямата част от времето си на открито.

„Но защо е облечен така“ — запита се тя. За последен път бе виждала подобна дегизировка при статистите в един снимачен екип.

После носът ѝ долови острата му миризма. „Не е статист — реши тя, — а истински каубой.“ Но какво търсеше един каубой, който съвсем скоро е бил около конете, в Сенчъри сити?

Си Джей премести поглед към фелдшера, седнал в другия край на носилката.

— Ще се оправи ли? — запита го разтревожено.

Той ѝ се усмихна успокояващо.

— Разбира се. Ръката му не е чак толкова зле. А раната на главата ще има нужда от няколко бода. Може да е получил и сътресение на мозъка, но нищо друго.

Олекна ѝ. Някак си много държеше този доста странен непознат да се оправи.

Фелдшерът се поколеба, после попита:

— Познавате ли този приятел?

Си Джей поклати глава и веднага съжали за движението, тъй като я прониза остра болка.

— Беше ми чудно — продължи фелдшерът, — заради начина, по който е облечен. Помислих си, че може да е актьор — някой, когото би трябвало да познавам.

Си Джей беше забравила за револвера и пушката. Сега се запита дали са истински или обикновен реквизит. Изглеждаха истински. Може би той все пак наистина беше актьор, а не каубой. Но Сенчъри сити не бе подходящ декор за уестърн, филмът сигурно се е снимал отгътък, в онова, което бе останало от Щатските филмови студия, или може би в „Юнивърсъл“.

Между другото, тя знаеше със сигурност, че всички видове реквизит се проверяват строго от съответните служители при влизане и излизане от студиото. Те не биха позволили на никого да изнася оръжия оттам, особено ако бяха истински.

Мислите ѝ се объркаха, не откриваше в тях никаква логика. Каквото ѝ да бе обяснението, този мъж със сигурност не принадлежеше към огромното множество чиновници в тъмни костюми, които се суетяха из Сенчъри сити.

Си Джей го гледаше втренчено и се питаше откъде ли, за бога, бе дошъл той?

В бърза помощ на болницата беше истинска лудница. Много хора бяха получили наранявания при земетресението, но поне не изглеждаше да има убити. Кабинетите, чакалнята и коридорът бяха

пълни с ранени. Докторите и сестрите бързаха от пациент на пациент, като първо се заемаха с най-сериозните случаи. Минаха часове, преди да сложат петте бода на сравнително малката рана на Си Джей и да ѝ кажат, че най-сетне може да си тръгва.

Тя се обади на Луси, за да се увери, че е добре. Това също ѝ отне доста време. Линиите бяха или повредени, или свръхнатоварени от множеството спешни разговори. Когато най-сетне успя да се свърже, изпита огромно облекчение, чувайки гласа на майка си. Луси дори смогна да ѝ каже, че не са нанесени никакви особени щети на къщата.

Зад Си Джей вече се бе образувала опашка от няколко души, които чакаха за телефонния автомат, така че нямаше време за дълги обяснения. Тя увери Луси, че ще се върне колкото може по-скоро, и затвори.

По едно време видя майката и детето, спасени от онзи мъж. Те също бяха прегледани и освободени. Жената изглеждаше изтощена и изнервена и си тръгна, без да се опита да поблагодари на спасителя им. Типично за Лос Анжелис, каза си Си Джей, докато гледаше мъжа, все още лежащ в безсъзнание върху носилката.

Тя също се намери да тръгва, но някак не ѝ се искаше да го остави ей така, преди да се е уверила, че е добре. Изглеждаше толкова сам. Най-малкото, което би могла да направи, бе да остане при него, докато дойде в съзнание, и да му благодари.

Всички столове бяха заети, тъй че Си Джей просто се сви в един ъгъл на коридора и зачака. Наоколо шумът, суматохата и напрежението постепенно утихнаха, хората или бяха изпратени в болницата, или си тръгнаха към къщи. Тя гледаше мъжа на носилката. Ръката му вече бе превързана от лекар, раната на главата — защита. Лежеше неподвижно, със затворени очи. Тя се запита какъв ли беше цветът им — тъмни, като косата му? Или сини? А може би дори зелени.

Нямаше представа колко време е стояла така, когато клепачите му най-сетне трепнаха. Тя бързо се приближи. Инстинктивно посегна и сложи ръка върху неговата в утешителен жест.

Очите му мигновено се разтвориха, пръстите му се склчиха в желязна хватка около китката ѝ.

Сепната, Си Джей се взря в дълбоки синьо-зелени очи. Сега те гледаха някак объркано, неразбиращо. Това дълбоко я трогна.

— Коя, по дяволите, сте вие? — запита той. И в същия миг понечи да се надигне от носилката. Потръпна от болката, причинена от рязкото движение, политна отново назад и затвори очи. Беше блед, дишаше учестено.

— Всичко е наред — увери го Си Джей. — Ще се оправите.

Но пръстите му не се отпуснаха. Той отвори очи и запита:

— Къде е Трегър?

Тя най-сетне успя да освободи китката си.

— Съжалявам. Не знам за кого говорите. Да не би да изгубихте някого при земетресението?

— Да — прошепна измъчено той.

— Може да попитате сестрата дали вашият приятел случайно не е бил докаран тук — предложи Си Джей.

Но мъжът не ѝ обърна внимание. Очите му бавно оглеждаха помещението.

— Къде съм, по дяволите?

— В болницата на Сенчъри сити.

— Защо всички са облечени така?

Си Джей проследи погледа му. Не разбираше какво иска да каже той.

— Това са сестри и лекари — обясни бавно тя, като се чудеше дали ударът по главата не го е засегнал по-сериозно, отколкото предполагаша. — Имате сътресение на мозъка — продължи тя, — но ще се оправите. Между другото, аз съм Си Джей Грант. Искам да ви благодаря за онова, което направихте. Беше много смело, господин...

Тя замълча в очакване.

В продължение на един дълъг миг той не каза нищо. После бавно изрече, сякаш не беше съвсем сигурен:

— Сам... Сам Хакет.

— Господин Хакет, вие спасихте живота ми. Вечно ще ви бъда признателна.

Той втренчи поглед в нея.

— Винаги ли изглеждате по този начин?

Усмивката ѝ мигновено се стопи.

— Какво искате да кажете?

— Косата ви е отрязана. И носите джинси.

Си Джей се ядоса.

— Те са „Пиер Карден“ — рече рязко. — И случайно обичам да нося къса коса. Не че това е ваша работа. Но знаете ли, вие самият също не изглеждате като да сте излязъл от някой салон на Жозе Ебер.

— Кой? — запита той с празен поглед.

— Жозе Ебер — повтори остро тя. Можеше да подметне нещо и за това, че е небръснат, да не говорим за уханието, което се разнасяше от дрехите му, но точно тогава към тях се приближи някаква жена със строг служебен вид и купчина формуляри.

— Име? — запита тя лаконично, гледайки надолу към Сам.

— Защо? — запита той.

— За формулярите за застраховката, разбира се.

— Нямам застраховка.

Жената направи гримаса.

— Така си и знаех. — Тя веднага се приближи към някакъв друг пациент.

Си Джей реши, че макар и Сам Хакет току-що да бе спасил живота ѝ и живота на още двама души, той има сериозен проблем с общуването. А тя самата не бе длъжна да се примирява с подобно държание. Имаше да върши по-важни неща от това, да стои в бърза помощ и да слуша обидни забележки.

— Довиждане, господин Хакет — заяви сухо, преглъщайки всичко останало, извърна се и се насочи към телефона.

Линията се бе поразтоварила и само след няколко минути успя да поръча такси. Но все още бе ядосана от разговора със своя дразнец спасител.

— Смотаняк — промърмори си под носа. Как смееше да критикува късата ѝ коса! Всички мъже бяха еднакви — те харесваха само типа на куклата Барби — дълга коса, огромни гърди, никакви бедра, никакъв мозък.

Но кой беше той, че изобщо си позволяваше такива реплики? Със сигурност не беше идеалният кандидат за корицата на някое модно списание. И все пак, призна неохотно тя, макар и грубоват, бе доста привлекателен. В него имаше нещо първично, напомнящо за старите времена, когато жените са харесвали мъже, влачили ги за косите към пещерата.

Някои от нейните приятелки също си падаха по този тип. Дона например би се разтопила само от един поглед на тези синьо-зелени

очи и от вида на тези мощни гърди, покрити с тъмни къдриви косъмчета. Не че Си Джей толкова се интересуваше от гърдите му, но докторът беше разкопчал ризата и не можеше да не ги забележи.

Тя излезе пред входа на бърза помощ и зачака таксито. След малко хвърли поглед през рамо и откри, че Сам Хакет стои зад нея, праметнал кобура с револвера през рамо и хванал пушката с превързаната си ръка.

Не можеше да повярва, че са го пуснали толкова скоро, с такава рана на главата. Ако имаше застраховка, сигурно щяха да го приемат в болницата.

Той стоеше и се взираше в някакво парче от вестник точно пред вратата. Изглеждаше напълно забравил всичко и всички наоколо и съсредоточено гледаше челната страница на вестника, която се виждаше ясно през стъклото на входа. Изражението му бе съвсем различно от всичко онова, което Си Джей бе видяла досега — пълно смайване.

Обидите бяха забравени и сърцето ѝ се сви за него.

Въпреки ръста и грубите си маниери, в този момент той изглеждаше не по-малко уязвим и безпомощен от детето, което бе спасил само преди няколко часа.

Тя се приближи до него.

— Добре ли сте? — Гласът ѝ бе изпълнен със загриженост.

Той я погледна с настойчивост, която би могла да изглежда ласкателна при други обстоятелства. Но сега тя изглеждаше само отчаяна.

— Датата на вестника е 27 юни 1989 година — изрече той предпазливо.

— Ами... да. — Тя се зачуди защо датата е от такова значение.

Пред входа спря линейка с виеща сирена и проблясващи червени светлини.

Сам подскочи, сякаш го бяха ударили.

— Какво е това, по дяволите! — извика той безкрайно изумен.

„Бедничкият, раната на главата му явно е по-сериозна, отколкото са предполагали“ — помисли си разстроено Си Джей.

В това време пристигна и таксито. Шофьорът се наведе от отворения прозорец и запита:

— Вие ли сте дамата, която поръча таксито?

— Да — отвърна бързо тя. Отново хвърли поглед към Сам, който стоеше там суров, напрегнат, виращ се в света наоколо, сякаш той съдържаше някаква ужасна заплаха за него.

— Хайде, госпожо — подкани я нервно шофьорът. — Броячът е включен. Къде отиваме?

— Венеция. — Тя отвори вратата и понечи да се качи. Но не устоя и отново погледна Сам. Изглеждаше някак напълно изгубен. — Един момент — рече Си Джей на шофьора.

Отиде при Сам и го запита:

— Добре ли сте?

Той не отговори. Просто стоеше и гледаше колите, хвърчащи по натоварения булевард.

— Къде живеете?

— Аз... — Замълча и поклати глава. Очите му, пълни с тревожно изумление, се вираха наоколо, сякаш изобщо не можеше да възприеме всичко това.

Тя се намръщи.

— Не трябваше да ви изписват толкова бързо. С това сътресение на мозъка не можете да мислите ясно.

— Госпожо! — извика нетърпеливо шофьорът.

— Добре, добре — отвърна Си Джей.

Извърна се към Сам и когато очите ѝ срещнаха неговите, неохотно взе решение.

— Хайде! — Хвана го за лакътя и го поведе към колата.

— Какво правите?

— Късно е и можете да останете у дома за тази вечер. Утре заран ще се приберете вкъщи. Това е най-малкото, което мога да направя за вас, след като спасихте живота ми.

Качи се първа в таксито и видя, че той се колебае.

— Всичко е наред — успокои го тя. — Мога да си позволя таксито. — Той с положителност не изглеждаше да може да си позволи нещо повече от чаша кафе.

— Какво е това? — запита той.

Шофьорът му викна:

— Качвай се, приятел! Задържам движението.

Си Джей хвана ръката на Сам. Най-сетне той позволи да го придърпат в таксито. Когато потеглиха, политна назад в седалката.

— Проклет да съм — кола без коне!

[1] Английското произношение на инициалите на героинята С.Д.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА II

— Къде... намери... този... тип? — запита Луси, останала без дъх.

— Само... измъкни... най-послед... този... проклет... ботуш... — отвърна Си Джей, като се подпря с крак на канапето в малката си дневна, хванала крака на Сам, докато Луси теглеше ботуша. Сам беше проснат на канапето, изпаднал в безсъзнание.

Минаваше полунощ, тя беше преживяла едно земетресение и не беше върнала проклетия мерцедес. Беше смъртно уморена, болеше я ужасно глава. Сутринта щеше да се наложи да успокои нетърпеливата си клиентка и да опита отново. А непознатият, когото доведе вкъщи, припадна още щом пристъпи прага ѝ.

Луси се изправи за миг, за да си поеме дъх.

— Тоя ботуш изобщо не ще да излезе. — Тя сбърчи капризно нос. — А като съдя по миризмата, не е събуван от седмици.

— Виж какво, той ми спаси живота, ясно ли ти е? Така че спри да се оплакваш и събуй ботуша.

След още няколко опита ботушът най-сетне излезе. Пет минути по-късно го последва и другият. Луси ги хвана предпазливо с два пръста и ги пусна на земята. Нюман ги подуши любопитно и веднага се оттегли.

Последваха ги ризата и панталона и Сам остана по мръсни бели памучни наполеонки.

Си Джей се поколеба дали да продължи.

Луси се ухили.

— Да вярвам ли на очите си? Наполеонки посред лято! Сигурно е турист. — После, оглеждайки широките рамене и дългите крака, промърмори: — О, боже, наистина е едричък, няма що.

— Мамо! Само ми помогни да сваля тия проклети неща.

Сините очи на Луси палаво проблеснаха.

— Както кажеш.

Докато дърпаха наполеонките, Луси продължи:

— Господи, този човек има отвратителен вкус. Виждала съм улични просяци, облечени далеч по-добре.

Без да обръща внимание на майка си, Си Джей дръпна наполеонките и ги пусна върху купчината други дрехи, предназначени за пералнята. Правеше всичко възможно да не гледа към Сам, особено към някои негови части, но очите ѝ сякаш имаха своя собствена воля. Те се спряха първо на твърдите мускулести прасци, после на дългите стройни бедра...

— Си Джей.

... на широкия гръден кош...

— Си Джей!

Тя се сепна.

— Какво?

— Би ли погледнала тези пушки?

— Вече ги видях. Прибери ги някъде, където няма да се налага да ги гледам. Изнервят ме.

Въпреки че имаше разрешително за носене на оръжие и бе обучавана как да си служи с него, наличието на пушки и пистолети наоколо винаги я караше да се чувства крайно неспокойна. Много рядко носеше оръжие със себе си, защото почти никога не ѝ се налагаше. В малкото случаи, когато бе изпадала в трудно положение, бе разчитала на ума си, а не на пистолета, за да се измъкне.

Луси продължаваше да настоява:

— *Наистина* ли ги погледна?

Си Джей хвърли едно одеяло върху Сам и духна кичур коса от очите си, докато се мъчеше да нагласи мускулестия му крак в по-удобно положение.

— Знаеш какво е отношението ми към оръжията — отвърна тя.

Луси поклати глава.

— Не съм кой знае какъв експерт, но тия изглеждат стари. Наистина стари. — Имаше нотка на благоговение в гласа ѝ, когато прокара пръсти по гравираната дръжка на револвера.

Тя погледна към проснатия върху канапето Сам.

— Откъде смяташ, че тип като този би могъл да има автентичен револвер „Колт“ и пушка „Уинчестър“? Те сигурно струват цяло състояние. А той изглежда тъй, сякаш няма и един цент.

— О, стига вече, дай ми ги — сопна ѝ се Си Джей. Тя сложи оръжията върху малката масичка. — Ще ги прибера по-късно.

Луси продължи:

— И какво е правил там, въоръжен до зъби? Не допускаш да е някой гангстер или търговец на наркотици, нали?

Си Джей я изгледа настойчиво.

— Не откачай. Пласьорите на наркотици се обличат по съвсем друг начин. — Тя изпъшка. — Беше дълъг ден. Мисля да си лягам.

Изпрати Луси до вратата.

— Лека нощ, мамо. Ще се видим утре заран.

— Бих могла да остана тук тази нощ. Ще събера няколко стола...

Си Джей решително я побутна към коридора.

— Лека нощ, мамо.

След като затвори вратата след нея, се извърна към Сам и го загледа замислено. Легнал там, мъртъв за света наоколо, той изглеждаше изненадващо уязвим. Суровото му изражение се бе смекчило, бръчиците около очите и устата се бяха отпуснали. Тя си спомни израза, който бе видяла по-рано в очите му, там, пред помещението на бърза помощ — тревожен, неспокоен, като на ранено животно, хванато в клопка.

Сам не можеше да бъде разгадан така лесно, както повечето индивиди, които тя срещаше. Артистичната подготовка я бе научила да се вглежда в хората, да отгатва скритите им чувства и мотиви. Обикновено бързо причисляваше човека към някой типаж, но Сам Хакет не се поддаваше на типизация.

Погледнато отстрани, той просто бе един непознат, който се бе оказал на съответното място и в съответното време, що се отнася до Си Джей. Дори и сега потръпна, спомняйки си какво можеше да се случи, ако не се бе появил там.

Но тя не желаше да приеме тази повърхностна оценка. Само толкова странното му облекло бе достатъчно да я заинтригува. Дори и в град като Лос Анжелис, където най-невъзможните чудатости бяха банално ежедневие, той някак не беше на мястото си.

Би могъл да бъде каубой или статист в киното, както беше предположила отначало, но някак това не ѝ изглеждаше особено вероятно. А и озадачаващата му реакция, когато дойде в съзнание в болницата? Той действително се държеше така, сякаш Си Джей и

всички останали изглеждаха странно. Най-близкото до ума обяснение — че е бил на градус, беше бързо отхвърлено. В такъв случай едва ли биха го изписали от болницата. Не биха го изписали и ако е луд, тъй че това също не беше обяснение.

Тя безпомощно поклати глава. Нямаше смисъл да умува повече. Човекът все трябваше да има дом някъде. На сутринта състоянието му сигурно щеше да се подобри. Той вече нямаше да е чак толкова объркан и щеше да й каже къде живее. Щеше да го откара вкъщи и да приключи случая.

Това бе най-малкото, което би могла да направи за мъжа, спасил живота ѝ. А после би могла вече да не мисли за него.

Си Джей влезе в спалнята си, приготви се за сън и изгаси лампата. Когато се мушна между завивките, ѝ мина през ума, че той би могъл да има жена или приятелка, които да го чакат някъде. Толкова привлекателен мъж като него сигурно си имаше някого.

Но кой знае защо, тази мисъл не ѝ се стори толкова естествена и в реда на нещата, както би трябвало да бъде.

Рано на другата сутрин — твърде рано за деня и нощта, които бе прекарала — Си Джей седеше в офиса си долу и слушаше една нова клиентка. Джули Прескот нямаше повече от двадесет години, бе тънка като сламка и със скандален пънкарски вид. В сравнение с нея Луси изглеждаше определено скромна. Оранжево-синята коса беше обилно намазана с лак и подредена в доста добра имитация на „Булката на Франкенщайн“, сините очи — оградени с тежки черни линии. Облечена бе в черна тениска и изтъркани джинси, и едното и другото артистично разкъсани на интересни места.

Въпреки несъмненото усилие да си придаде крайно екстремистки вид, у Джули имаше нещо сладко и крехко. Тя бе учтива, говореше тихо, на моменти гласът ѝ сякаш съвсем ѝ изневеряваше, и правеше дълги паузи. Си Джей се улови, че изпитва непреодолимо желание да я измие, изчисти и да я нахрани добре.

— Ди Ди Конрад ме насочи към вас — започна Джули със своето тънко детско гласче.

Си Джей се усмихна при спомена за оня случай, един от най-ексцентричните в кариерата ѝ. Когато Ди Ди се развеждаше със своя

невероятно богат и много по-стар съпруг, само година след сватбата, възникна голяма бъркотия въпреки съществуващото брачно споразумение. Ди Ди беше съпруга номер четири и на възрастта на Ръкстън Конрад много повече високоплатена компаньонка и бавачка, отколкото негова жена в истинския, библейски смисъл на думата.

През дванадесетте месеца на техния брачен благослов, Ръкстън бе задоволявал щедро всички възможни екстравагантни приумици на Ди Ди. Но тя, едва на двадесет и две години и със съвсем нормално либидо, бе решила, че има нужда и от някои странични занимания — като рекетбол и тенис, но най-вече тенисисти... Когато Ръкстън научил за спортния ентузиазъм на жена си на и главно — зад тенискорта, я изритал от имението на Хомбли хилс и подал молба за развод.

Двете страни враждуваха по имуществени въпроси. От особена важност бе едно функционално биде със солиден половинсантиметров обков от осемнадесеткаратово злато и декоративни орнаменти във формата на делфинчета на много стратегически места.

Ръкстън претендираше, че бидето е част от обзавеждането му и Ди Ди няма право върху него. Тя от своя страна твърдеше, че след като нейният бивш съпруг така или иначе не може да го използва и го е купил специално за нея през медения им месец във Венеция, Италия, то явно ѝ принадлежи. Когато преговорите се провалиха, Ръкстън просто нареди да махнат бидето, със златните болтове за завинтване за пода и всичко останало, оставяйки зееща дупка в мозайката на импозантната баня.

Ди Ди нае Си Джей, за да намери бидето. След като установи местонахождението му, тя направи грешката да го съобщи на адвоката на Ди Ди в нейно присъствие. В четири часа на следващата сутрин Ди Ди беше засечена от един полицаи да кара със седемдесет мили, в час на участък с ограничение до тридесет и пет, своето огненочервено ламборгини — подарък от Ръкстън за двадесет и първия ѝ рожден ден. Носела черен пуловер с качулка, плътно прилепнал черен панталон, ботуши и ръкавици. Червените светлини на полицейския патрул се отразили в златното биде, сложено на седалката до нея, и тя веднага била откарана в затвора за кражба с взлом.

Сега, гледайки Джули Прескот, Си Джей широко се усмихна.

— Как е Ди Ди?

— Излезе от пандиза. Почти са стигнали до споразумение по развода. Но всъщност — призна Джули, — Ръкстън като че ли е склонен да размисли.

Кой знае защо, Си Джей не беше изненадана.

— Откъде познаваш Ди Ди?

— Учехме заедно в една школа по актьорско майсторство, преди тя да се омъжи. „Принципите на играта, основана на метода“. Страхотно беше. Научих как наистина да ровя надълбоко и да измъквам какво ли не от психиката си. — Джули завърши поверително: — Преподавателят ми казваше, че бих могла да съм Мерилин Монро на деветдесетте.

Сърцето на Си Джей се сви — не ѝ трябваше още една неуспяла актриса за клиентка. Защото това означаваше или да ѝ вземе парите предварително, или напълно да я отпише.

— Какво мога да направя за теб? — Гласът ѝ издаваше леко неспокойство.

Усмивката на Джули моментално изчезна.

— Искам да намерите човека, който уби дядо ми.

Си Джей бе очаквала всичко друго, но не и това. С млади жени като Джули тя бе подготвена за евентуална сърцераздирателна история с някой пътуващ актьор или рок-музикант, който е изчезнал от живота ѝ. Един убит дядо бе нещо съвсем друго.

— Разкажи ми какво точно се е случило.

Джули се впусна в дълъг и разпилян разказ за своя дядо, Дан Прескот, каскадьор и статист в уестърни. Започнал още през тридесетте години и играл с всичките — от Джон Уейн до Рой Роджърс — и според внучката му бе кажи-речи най-великият човек, който някога е живял.

— Той ме отгледа — обясняваше Джули, — след като мама и татко загинаха при автомобилна катастрофа, когато бях на осем години. Той беше цялото ми семейство, нямах си никого другото.

Тя замълча и се втренчи в ръцете си, сплетени в скута.

— Как е загинал? — запита внимателно Си Джей.

Джули вдигна очи към нея и мекият ѝ глас се втвърди.

— Полицията каза, че било нещастен случай, но не беше. Беше убийство.

Придаде на думата драматичен ефект.

— И какво точно се случи?

— Той не беше работил известно време. Нали знаете, напоследък не правят кой знае колко уестърни. Но после го наеха за този, новия, и той беше толкова развълнуван. Всичко вървеше чудесно до последния епизод, където той трябваше да бъде убит от главния герой. — Гласът на Джули заглъхна и тя тихо завърши: — Само че вместо халосни патрони в револвера се оказали истински.

Си Джей не знаеше какво да каже. Инцидентите по време на снимки всъщност съвсем не бяха нещо рядко. Вманиачени директори на продукции, които искаха драматичен ефект на всяка цена, небрежни хора от екипите, актьори, които не знаеха как се борави с огнестрелно оръжие и експлозиви — всичко това допринасяше за сериозни, понякога фатални инциденти.

Обвинението в убийство на Джули звучеше повече емоционално, отколкото разумно. Тя явно бе много привързана към дядо си и не бе в състояние да се справи със загубата му.

— Тъжното е — започна предпазливо, — че наистина стават нещастни инциденти, когато хората не са толкова внимателни, колкото трябва да бъдат.

— Точно там е работата — прекъсна я Джули. — Дядо ми е пораснал с оръжия. Знаеше за тях какво ли не и винаги бе много внимателен. Винаги е казвал, че е бил свидетел на прекалено много нещастия, за да остави живота си в ръцете на отговорника по реквизита. Той винаги лично проверяваше оръжията, за да бъде сигурен. Ако е имало грешка, той веднага би я засякъл.

— Значи ти твърдиш, че някой нарочно е сложил истински патрони в револвера, непосредствено преди да бъде заснета сцената?

— Точно така.

— Но защо този някой би го направил? Имаше ли дядо ти врагове?

— Не, всички го обичаха. Казах ви, той беше най-добрият, най-милият...

Тя безпомощно замълча.

Си Джей само можеше да се надява да не прозвучи коравосърдечно:

— Знаем, че сигурно е ужасно да изгубиш дядо си по този начин, но...

— Вие мислите, че полицията има право?

Си Джей неохотно кимна.

Джули я изгледа упорито.

— Всичко, което знам, е, че някой от този екип уби дядо ми. Не знам кой или защо. И ви моля да го откриете.

Си Джей въздъхна. Безкрайно ѝ беше жал за Джули и искаше да бъде мила, но знаеше, че най-добре е да се погледне истината в очите, колкото и сурова да е тя.

— Боя се, че трябва да се съглася с полицията. Вероятно е било трагична грешка. А всичко, на което ти можеш да се позовеш, е само някакво твое... чувство.

— Не е само чувство! В деня, преди да умре дядо ми каза, че ще се случи нещо наистина голямо. И ние ще се озовем там, където ни е мястото — на върха. Точно това бяха думите му: „Ние най-сетне ще бъдем там, където ни е мястото, Джули — на върха, вместо да работим за хора като Емет Трегър.“ Тогава той не пожела да ми каже нищо повече, но ме увери, че ако всичко стане както трябва, скоро ще ми съобщи нещо много важно. И на следващия ден умря. Това не би могло да е само съвпадение!

Какво можеше да каже Си Джей? Повече от ясно бе, че Джули подхожда към въпроса свръхемоционално и се хваща за сламки.

Момичето продължи:

— Има и нещо друго. През нощта след убийството му някой бе претърсил апартамента ми. Не бяха взели нищо. А и едва ли има какво да вземеш. Мислите ли, че това също е съвпадение?

Си Джей замълча за момент. Подбирайки внимателно думите си, тя обясни:

— Според моите правила се заемам само със случаи, при които наистина съм убедена, че мога да направя нещо. И не искам да ти взема парите, без сериозно да мисля, че мога да ти помогна.

Джули изведнъж я запита:

— Имате ли семейство?

Си Джей си помисли за майка си... за красивия си и очарователен баща, който влизаше и излизаше от живота ѝ като свеж, но непостоянен вятър... за многобройните лели, чичовци и братовчеди... и за двете си овдовели баби, които я обожаваха.

Погледна Джули в очите и отговори:

— Да.

Момичето продължи:

— Искам да сключа сделка с вас. Ако успеете да ми докажете, че греша и че е било нещастен случай, аз ще го приема и... някак си ще продължа да живея. — Пълната ѝ долна устна потрепери и тя добави: — Но ако не успеете да докажете, че е нещастен случай, тогава искам да ви наема, за да откриете убиеца на дядо ми.

Си Джей се намръщи. Знаеше, че трябва да отпрати Джули. Случаят беше безнадежден. Всичко бе прекалено ясно — Джули бе обожавала дядо си и след смъртта му се чувстваше напълно самотна и изоставена.

Най-добре щеше да е, ако Джули просто приемеше очевидното — дядо ѝ бе загинал при трагичен инцидент вследствие нечия небрежност. Но ако се съдеше по упорито вирнатата ѝ брадичка и напрежението, сковало цялото ѝ тяло, тя явно не бе склонна да направи такова нещо. Ако Си Джей ѝ откажеше, вероятно щеше да намери някой друг детектив, някой, който щеше да ѝ поиска далеч по-голяма сума и накрая да стигне до същия резултат — нещастен случай, а не убийство.

— Моята такса е тридесет долара на час плюс разноските — рече с надежда това да обезкуражи момичето.

Джули изглеждаше разтревожена от цифрата, но настоя:

— Ще ви платя. По някакъв начин.

Си Джей изпъшка. Просто не виждаше как да се отърве.

— Добре — рече бавно. Придърпа един жълт служебен бележник и взе писалката. — Ще ми е нужна известна информация.

Сам бавно отвори очи. Ярка слънчева светлина струеше през огромния прозорец. Мигновено усети, че не е сам. Извърна бързо глава и видя някаква жена, седнала на един близък стол. Нажежена до бяло болка прониза главата му от рязкото движение. Той протегна ръка и опипа превръзката, опасала челото му.

— Май здраво сте се ударил по главата — рече приветливо жената.

Когато погледът му постепенно се проясни, Сам се взря в нея. Тя беше дребничка, с дълга огненочервена коса и живи тъмносини очи.

Изглеждаше малко по-възрастна от него и не приличаше на никоя жена, която бе виждал досега, дори и в танцувалните салони. Затвори очи и реши, че ще е най-добре да почне отначало.

— Къде съм? — запита с дрезгав глас.

— Не си ли спомняте?

Той бавно поклати глава.

Тя се засмя и от това малките кристални камбанки, които висяха от едното ѝ ухо, весело звъннаха.

— Аз също съм се събуждала на някои странни места едно време, но винаги си спомнях къде съм. Между другото, аз съм Луси, майката на Си Джей. Знаем, че ще ви е трудно да го повярвате. Хората винаги ни вземат за сестри — рече тя със закачлива усмивка.

Сам отвърна учтиво:

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожо.

Очите ѝ се разшириха в някаква смесица от изненада и одобрение.

— Ето това наричам аз маниери! Вкусът на Си Джей видимо се подобрява. Вие сте съвсем различен от оня хеви-метъл китарист, който тя домъкна вкъщи последния път. Вижте, сигурна съм, че имате нужда от едно кафе.

Устата му бе абсолютно пресъхнала и нещата все още не се подреждаха ясно в главата му. Кафе, това наистина звучеше чудесно. Кимна предпазливо.

— Да... благодаря, госпожо.

— Няма нужда всеки път да ме наричате госпожо, макар и да съм достатъчно възрастна да ви бъда... — Тя замълча, после махна с ръка и добави: — По-голяма сестра. Наричайте ме Луси. Както всички останали.

Тя стана, прекоси малката дневна и продължи:

— Знаете ли, вие със сигурност не сте от онзи вид хора, които Си Джей обикновено води вкъщи. Кой е вашият знак?

Той я погледна неразбиращо.

— Знак?

— Искам да кажа зодията, астрологичния знак. — Тъй като той продължаваше да я гледа смутено, поясни: — Кога е рожденият ви ден?

— Двадесет и четвърти юли — отвърна Сам, като внимателно опипваше превръзката на главата си.

— Ах, Лъв — усмихна се широко Луси. — Това обяснява нещата. Си Джей е Близнаци. Помежду ви би възникнала много интересна връзка. Защо не вземете един душ? Кафето ще стане веднага щом сте готов.

Тя посочи една врата от другата страна на стаята.

— Банята е там. Надявам се, че Си Джей се е сетила да си прибере бельото и е оставила чисти кърпи. Викнете ми, ако имате нужда от нещо.

Щом Луси изчезна в кухнята, Сам седна в леглото. В този миг осъзна, че е напълно гол под одеялото. После видя дрехите си сгънати старателно на една малка масичка. Посегна към тях и откри, че имат някакъв странен аромат, различен от оня, когато ги переше със сапун от луга.

Обгърна с бърз поглед стаята и викна на Луси:

— Къде ми е оръжието?

Тя се показва на вратата.

— Не знам. Трябва да питате Си Джей. — После отново изчезна във вихър от ярки цветове.

Си Джей? В съзнанието на Сам се появи някакъв неясен образ от миналата нощ. Млада жена с къса коса, обута в джинси. Имаше още нещо, нещо много тревожно, но сега той не можеше да си го спомни.

Направи усилие да стане. Главата му сякаш всеки миг щеше да се търкулне от раменете. Но нямаше да позволи това да го спре. Той трябваше да се облече, да вземе оръжието си и да се маха, по дяволите, оттук. Нещо странно ставаше, но сега нямаше време да се занимава с него. Трябваше да намери следата на Трегър.

И все пак, мисълта за баня и чаша горещо кафе бе изкушаваща. Почти не можеше да си спомни кога за последен път бе имал и двете. Трегър вече бе набрал солидна преднина. Десет минути повече, за да дойде на себе си, не бяха чак от толкова голямо значение.

Сам уви одеялото около долната част на тялото си, взе дрехите и тръгна към помещението, което му бе посочила Луси. По дяволите, то изглеждаше също толкова странно, както и гостната, където бе спал. Вместо обичайната кръгла месингова или метална вана, по средата имаше продълговата бяла вана, прикрепена на отсрещната стена.

Чучурът беше още по-високо на стената, почти на височината на брадичката му.

Отне му няколко минути, докато разгадае как действа всичко и едва не оцава кожата си с врялата вода, която рукна от чучура.

Душ, велики боже! Виждаше подобно нещо в един моден хотел в Денвър, но той бе нищо в сравнение с този. Застанал под топлата струя, Сам трябваше да признае, че усещането е много приятно. Взе калъпчето сапун и се натърка здраво. Натрупаната от седмици мръсотия, прах и кал постепенно се смъкна от тялото и косата му.

Райско блаженство бе да стои тук и да се наслаждава на горещата вода, блискаща се по тялото му. Но трябваше да се размърда. Времето летеше. А Трегър беше някъде там, навън.

След като се облече бързо, той хвърли поглед към множеството шишенца на полицата под огледалото над мивката — пудри и парфюми, както и съвсем непознати неща.

Взе малко шишенце парфюм и внимателно го помириша. В паметта му изникна споменът за жената, която бе срещнал миналата вечер, и го изненада със своята яснота.

Жени, помисли си развеселен. Те изглежда не разбираха, че мъжете изобщо не държат на тези неща. От значение бе единствено онова, което е вътре в жената — характерът и силата ѝ. И дали тя е готова да бъде винаги с мъжа, в добри и лоши времена.

Сам се вгледа по-внимателно в шишенцата и се намръщи. Не разбираше какво е това. Втвърдител за нокти — защо една жена би искала ноктите ѝ да са по-твърди? Емулсия за почистване на грим. Нещо, наречено дезодорант. Ухаеше доста забавно, сякаш на много цветя. Имаше още някакви малки хапчета, надписани „Витамин Е“, и нещо, наречено депилатор, и балсам за коса със слънцезащитни съставки. Какво ли, по дяволите, означаваше „слънцезащитни съставки“?

Клатейки глава, той отвори вратата и веднага усети аромата на прясно кафе. Луси седеше до ниската масичка в гостната и го наливаше от една странна кана в чашата.

— Как го предпочитате? — запита тя.

— Черно, госпожо... въъ... госпожице Луси.

Тя се усмихна.

— Само Луси е напълно достатъчно. Заповядайте. — Тя му подаде чашата.

Сам отпи голяма глътка, без да обръща внимание, че пари.

Луси го погледна изненадано.

— Май наистина сте имал нужда от това. Преживяванията от миналата нощ са ви са се отразили доста.

Той избърса устата си с ръкав.

— Да, госпожо. Искам да кажа — Луси.

— По време на земетресението ли се случи? — Тя посочи към превръзката на главата му.

— Земетресение?

— Да, земетресението.

— Значи това е било?

Луси се усмихна накриво.

— Разбира се. Добрият стар рокендрол. Сигурно сте отскоро в Лос Анжелис, щом не сте разпознали признаците му.

— Да, пристигнах само преди няколко дни.

— Така изглежда — рече малко пренебрежително Луси. Тя се вгледа в доста изтърганите му джинси, батистената риза и износените каубойски ботуши. — Откъде сте? От Бейкърсфийлд?

— Бейкърсфийлд? — Никога не бе чувал за него. — Не. Последното място, където всъщност съм имал дом, е Санта Фе.

— Каубой, уху! Така си и мислех. Това обяснява дрехите и провлачения ви говор. Да не би да сте и родео състезател? Някога познавах един — за четири незабравими дни... и нощи.

— Аз съм федерален шериф.

Сините очи на Луси смаяно се разшириха.

— Шегувате се! Колко интересно. Това пък обяснява оръжията.

Сам рязко стана, опитвайки се да игнорира болката, врязала се между очите му.

— Трябва да вървя. Благодаря за кафето. Ако само попитате дъщеря си къде е оръжието ми, ще тръгна веднага, госпожо.

— Луси. Си Джей е долу в офиса и говори с някакъв клиент. Тя е частен детектив, знаете ли?

„Госпожа Пинкертон?“ — помисли си изненадано Сам. Господи, Лос Анжелис наистина беше необикновен град.

Луси продължи:

— Не е нужно да бързате чак толкова. Тази цицина върху главата ви съвсем не изглежда безобидна.

— Съжалявам... Луси. Но най-добре ще е да тръгвам. Къде е този офис...

— Надолу по стълбите, вдясно. Нямам нищо против да останете. В случай че не ви харесва тук, при мен има достатъчно стаи.

Ако главата не го болеше толкова ужасно и нещата не изглеждаха и без това достатъчно объркани, Сам би могъл да си помисли, че тя му прави някакво предложение. Но въпреки смешните си дрехи, Луси несъмнено беше дама. И едва ли ставаше дума за това.

— Все пак благодаря, госпожо — рече той в учтив отказ.

— Е, радвам се, че се запознахме, господин...

— Хакет. Сам Хакет.

— Е, господин Хакет. Ако някога отново дойдете в Лос Анжелис, обадете ми се. Записана съм в указателя в раздела „Мистици и ясновидци“. Всъщност аз съм към „Връзки с други светове“, но телефонната компания не беше сигурна как да ни класифицира нас, професионалистите на новото време.

Сам не разбра много от това, но нямаше намерение да започва да задава въпроси. Вместо това тихо последва Луси вън от апартамента.

На малката площадка той замръзна на мястото си. Докъдето стигаше погледът му, се простираше широка ивица пясък, а отвъд нея — Тихият океан. Но не това, че за първи път виждаше Тихия океан, спря Сам. А хората, облечени в нещо подобно на съвсем оскъдно бельо, налягали по пясъка или пляскащи из водата.

Сам помнеше блажените летни дни от детството си, когато вилнееше заедно с другите дечурлига из вировете на малката рекичка близо до градчето. Но никога не бе виждал възрастни хора да се забравят така и това го изненада. Още повече го изненада музиката — някак странна и груба, идваща сякаш отникъде. Доколкото можеше да види, наоколо нямаше нито оркестър, нито дори виктрола^[1].

Долови неясен шум от мотор някъде в далечината. Спомни си силния, доста стряскащ шум от предишната вечер, но сега той сякаш идваше някъде над главата му. Вдигна очи и видя нещо ужасно — машина с огромни перки профуча ниско над покривите и се насочи към брега.

Сам инстинктивно посегна към револвера си, но откри, че той не е у него.

Пред него Луси засенчи с длан очите си и се загледа в странната машина.

— Тези проклетни плажни патрули винаги летят много по-ниско, отколкото би трябвало — промърмори тя.

В същия миг друг звук проряза слуха на Сам — кола без коне се движеше покрай плажа на четири дебели колела. Напълно различна от онази измишльотина, на която Сам се бе возил миналата вечер, тя приличаше на стоманена кутия. В нея седяха двама мъже. Носеха шапки с надпис „Л. А. Плажен патрул“. Същите думи бяха написани и отстрани на колата.

В шемета, причинен от всичко току-що чуто и видяно, Сам изведнъж си спомни — събуждането си в болницата, хората, облечени в странни дрехи, и вестникът с дата 1989-та година.

Сграбчи Луси за рамото и надвика шума от въздушната машина.

— Коя дата сме днес?

Луси го погледна учудено.

— 28-ми юни.

— Не, годината!

Тя се поколеба.

— Здраво са ви ударили по главата, няма що! Годината е 1989-та и, ако питате мен, отлична година за космическа трансмиграция. Разбира се, в случай че Калифорния преди това не потъне в океана.

— Сигурна ли сте, че е 1989-та?

— Разбира се, че съм сигурна. Тази година ще окръгля петдесетте. Не че това има някакво значение. Човек е на толкова години, на колкото се чувства.

— Значи 1989-та — промълви Сам. Потисна болката в главата си и нарастващото чувство на отчаяние. Това сигурно беше някакъв номер.

Луси го хвана за ръката.

— Кажете ми, спомняте ли си кой сте?

Той кимна.

— Сам Хакет.

Луси просия.

— Добре. А случайно да си спомняте дали сте женен?

— Не... не, не съм женен.

Луси се ухили.

— Добре. В такъв случай не сте забравил нищо важно.

Но Сам не я слушаше. Исусе, 1989-та! Какво, по дяволите, ставаше? Коли без коне във всякакви размери и форми, летящи машини, хора, облечени в странни дрехи...

Ще се отправиш на пътуване, което няма да прилича на никое досега.

Думите на стария шаман се върнаха и отекнаха в съзнанието му. Изведнъж той си припомни всичко — Трегър, пансиона, улицата, момчето и котенцето. Спомни си как земята се раздвижи под него и паниката, която последва.

Луси продължи, видимо загрижена:

— Имате ужасна рана на главата. Май ще е най-добре да се върнете вътре и да си легнете.

Сам се намръщи.

— Не. Трябва да видя Си Джей.

— Добре. Слезте внимателно по тези стълби.

Сам бавно се спусна по стъпалата, които водеха към приземния етаж, като се мъчеше да проумее ставащото около него. Краката му се подгъваха, беше като замаян, но знаеше, че не е от раната.

„Това трябва да е сън“ — помисли си той, като се взираше в плажа в очакване всичко изведнъж да се промени и да се превърне в нещо познато.

Но това не се случи.

Той не сънуваше. Всичко беше истинско. По някакъв начин се бе отправил на пътуването, предречено от шамана — пътуването, различно от всички, които бе предприемал някога.

Долу той намери офиса на Си Джей и чу гласовете, идващи откъм една вътрешна врата. Не знаеше какво става, но поне в едно бе сигурен — искаше оръжията си. Без тях се чувстваше съвсем уязвим.

Когато влезе в офиса, чу една млада жена да казва:

— Емет Трегър този ден също е бил с екипа.

Името фокусира всичко в замаяното съзнание на Сам, блокира болката и объркването. С няколко едри крачки прекоси предверието, влезе във вътрешната стая и се изправи лице в лице със Си Джей, седнала зад бюрото.

— Къде е Трегър? — запита той. — И къде, по дяволите, са оръжията ми?

[1] Вид старинен грамофон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА III

— Какво търсите в офиса ми? — отвърна ядосано Си Джей.

Сам се подпря с две ръце на бюрото и се наведе над нея. Изражението му бе заплашително.

— Къде е оръжието ми? — повтори той.

Си Джей погледна извинително Джули Прескот, която смаяно зяпаше Сам. После стана, заобиколи бюрото и го хвана за ръката.

— Гор е. Ще ви ги донеса веднага след като приключа с клиентката си. А сега, ако ни извините...

Сам издърпа ръката си.

— Искам го *сега*! — После се извърна към Джули и каза: — И искам да разбера какво знаете за Трегър.

Джули озадачено местеше поглед от Си Джей към Сам. После започна несигурно:

— Той твърди, че смъртта на дядо ми е нещастен инцидент и че студиото не носи отговорност.

Си Джей отново го хвана за ръка и го дръпна настойчиво.

— Проблемът е от конфиденциален характер, господин Хакет. Ако ме почакате горе, ще дойда при вас само след няколко минути.

Но Сам нямаше намерение да позволи да го отпратят.

— Студио? Какво студио? — запита той, като още веднъж издърпа ръката си от Си Джей.

— Господин Трегър е шефът на студиото — обясни бавно Джули. Хвърли смутен поглед към Си Джей, в който ясно се четеше: „Какъв е тоя тип? Да не би нещо да не е в ред?“

Си Джей се опита да обясни.

— Господин Хакет бе ранен при земетресението. Ранен в *главата* — подчерта тя.

Извърна се отново към Сам и категорично заяви:

— Господин Хакет, това е лична, поверителна среща между мен и моята клиентка. Тя не ви засяга и ще ви бъде много благодарна, ако ни оставите да довършим.

Без да ѝ обръща внимание, Сам се приближи до Джули и се надвеси над нея.

— Щом засяга Трегър, значи засяга и мен. Какво общо е имал Трегър с дядо ви?

Извън себе си от гняв, Си Джей си помисли със стиснати зъби: „На всичко отгоре и да разпитва моята клиентка!“

Тя се закова между Сам и Джули. Направи последно усилие да се овладее, скръсти ръце пред гърдите си и впери яростен поглед в него. Изгледа Сам Хакет по цялата му дължина, приблизително метър деветдесет и нещо, от издрасканите ботуши и изтърканите джинси, очертали дългите стройни бедра, до широкия гръден кош, разкрит отчасти от разкопчаната риза. При своя ръст тя бе свикнала да гледа повечето мъже право в очите, особено когато бе на токчета. Кой знае как, Сам я караше да се чувства мъничка и уязвима, почти като малко момиченце.

Гласът ѝ не бе чак толкова твърд, колкото би искала, но тя продължи:

— Тези неща не ви засягат.

— Засягат ме, щом са свързани с Трегър. Преследвам го от шест месеца.

— Какво трябва да означава това?

— Аз съм федерален шериф.

— Ау! — възкликна Джули.

Си Джей не беше чак толкова доверчива.

— Наистина ли очаквате да повярвам в това?

Сам сви рамене.

— Не държа чак толкова да ми повярвате. Единственото, което ме интересува, е да намеря Трегър.

Си Джей не прие нито дума от изявленията му. Този тип явно бе много по-недодялан, отколкото първоначално бе предположила.

— Вижте какво, това е *мое* разследване...

— *Вие разследвате Трегър?* — В изражението на Сам се смесиха удивление и насмешка.

— Разследвам смъртта на Дан Прескот.

— Прескот? — запита бързо Сам. — Някаква връзка с Роли Прескот?

— Той е бил мой пра–праядо — отвърна изненадано Джули. — Дядо ми е разказвал, че е бил човек извън закона.

Си Джей се опита да даде вид, че все още владее положението.

— Господин Хакет, това е *моя* офис, *моята* клиентка и *моя* случай.

— Не точно, мадам. Както виждате, аз представлявам федералните власти тук.

— Властите ли! — избухна Си Джей. Какво нахалство имаше този тип, какво безочие, каква наглост! И то след всичко, което бе направила за него! Пред очите ѝ притъмня от гняв. И той просто си стоеше там, като мъжа от рекламите на „Марлборо“, така спокоен, така невъзмутим, толкова сигурен в себе си. Прииска ѝ се да изтрие този самодоволен израз на превъзходство от лицето му.

Той продължи със своя бавен, повлечен изговор:

— Да, мадам. Като федерален шериф аз имам по-висок ранг от всеки друг служител на закона. Мога да ходя навсякъде, да задавам въпроси и да арестувам всеки, който се опитва да ми попречи.

— Заплашвате ли ме?

— Съвсем не, мадам. Просто се опитвам да сложа нещата на местата им.

Си Джей се вцепени.

— Чудесно. Предполагам, имате някакъв документ за самоличност?

— Документ за самоличност ли? — Сам я погледна неразбиращо.

— Така и предполагах — заключи тя. — Е, сега ако ни извините...

— Имам това — прекъсна я той и измъкна шерифската значка от джоба на панталона си. Подаде я на Си Джей.

Беше тежка. И изглеждаше истинска. Как, по дяволите, не я беше забелязала, когато пра дрехите му миналата вечер? Разбира се, защото беше много късно и тя бе много изтощена.

Е, това поне обясняваше оръжията, макар че тя би очаквала той да носи нещо по-внушително, като магнум например. Може би оръжията и странните дрехи бяха само за маскировка. В някои свои случаи тя също се бе дегизирала.

Но неговата маскировка надминаваше всичко, което някога бе опитвала. Обикновено, когато трябваше да се дегизира, тя го правеше така, че да не бие на очи, за да отклони вниманието от себе си. А в този си вид Сам Хакет бе всичко друго, но не и незабележим.

Усети победоносния му поглед върху себе си. По дяволите, не й бе приятно да признае, че е сгрещила.

Сякаш усетил неудобството й, Сам се извърна и се съсредоточи върху Джули.

— Какво ще рече това — той се поколеба — ... студио?

— Щатските филмови студия в Западен Лос Анжелис — отвърна прилежно Джули, явно респектирана от Сам.

— Далече ли е оттук? — запита той.

Си Джей не можеше да повярва. За федерален шериф той наистина не беше кой знае колко осведомен.

— Не е далеч. Десетина минути с кола.

Джули изведнъж просия.

— Госпожице Грант, след като федералните власти преследват Трегър, той може би има нещо общо с убийството на дядо ми?!

— Емет Трегър е шеф на студиото и наследник на огромно богатство. Съмнявам се, че би се замесил в убийство.

— Но ще се заемете със случая, нали?

Си Джей се поколеба. Нещата ставаха все по-комплицирани с всяка изминала минута. Погледна предизвикателно Сам.

— Може би господин Хакет не иска да се навирам в неговия случай...

За миг очите им се срещнаха. Тя не успя да разгадае изражението му, но той явно водеше някаква гигантска вътрешна битка. Мълчанието се слегна между тях и стана толкова плътно, че можеше да бъде разрязано с нож.

Когато най-сетне заговори, думите му бяха в пълен, разрез с онова, което бе очаквала, съдейки по досегашното му държание.

— Предполагам, бих могъл да се възползвам от помощта ви.

Е, това наистина бе страхотно великодушно от негова страна!

— Окей — отсече тя. — Да вървим.

— Къде отивате? — запита Джули, когато Си Джей грабна чантата си и се насочи към вратата.

— В полицията. Искам да прегледам доклада за смъртта на дядо ви.

Сам следваше Си Джей по петите. Когато излязоха от офиса, той я запита със странно колеблив тон:

— Тъъ... как ще отидем до там?

— Мустангът ми е отзад — отвърна тя. — Изкарах го рано тази сутрин.

Зад гърба си тя чу, че Сам въздъхна облекчено.

— Слава богу — промърмори той.

Те се качиха по стълбите към апартамента и Си Джей извади пушката и револвера му от шкафа, където ги бе прибрала предната вечер.

Когато Сам ги взе, го запита:

— Защо искате да работите по този случай заедно с мен? Това едва ли е обичайната процедура, не мислите ли?

За нейна изненада, нещо подобно на усмивка смекчи чертите на лицето му.

— Точно сега нищо не е съвсем обичайно. А между другото, вие познавате града, а аз — не. Имате с какво да се придвижвате, а аз нямам. Съвсем просто е.

— Чакайте малко, аз не съм таксиметров шофьор на федералните власти!

— Такси... метров какво? — запита той.

Си Джей не можеше да повярва. Ударът по главата явно бе засегнал паметта му. Той сякаш не си спомняше най-обикновени неща. Но тя не се задълбочи във въпроса за таксиметровите услуги. Ако го дразнеше прекалено много, той можеше да я прехвърли на Вътрешната данъчна служба, а там много лесно щяха да стигнат до оня твърде съмнителен въпрос с отбива на представителните разходи в данъчната й декларация за миналата година.

Сам провери револвера и пушката си с такава факирска ловкост, че й стана малко страшно. Явно беше напълно свикнал с оръжията.

Когато понечи да мушне револвера в кобура на бедрото си, Си Джей изненадано го запита:

— Наистина ли смятате да го носите съвсем открито?

Сам се поколеба.

— Искате да кажете, че сега това не се прави?

— Не и в Лос Анжелис. Във всеки случай, мислех, че хората от вашите служби използват раменни кобури.

— Раменни кобури ли?

— Да. Нямаме ли такъв?

Той поклати глава.

— Вижте, смятам, че те наистина не ви трябват там, където отиваме — настоя Си Джей.

— Все пак ще ги взема — отвърна Сам.

Явно не смяташе да отстъпи по този въпрос.

— Окей — въздъхна безпомощно тя.

— Да вървим — настоя той нетърпеливо.

Си Джей започваше да разбира, че Сам е мъж, който говори малко и действа бързо. Той вече бе излязъл и се спускаше по стъпалата, докато тя едва бе успяла да затвори вратата. Продължи да го наблюдава и забеляза, че във всяко негово движение има някаква първична, почти животинска ловкост. За какво ли ѝ напомняше всичко това?

Последва Сам към задната страна на къщата, където колата бе паркирана пред отворения гараж. Покривът бе свален и в този кристално ясен слънчев ден тя не си направи труда да го вдигне. Седна зад волана и завъртя ключа. Както обикновено, моторът не можа да запали веднага. Недоволно си каза, че наистина е крайно време да закара колата в сервиза. Всъщност, казваше си го вече почти от две години.

Изведнъж си даде сметка, че Сам стои до колата и я гледа втренчено.

— Казахте, че имате мустанг.

Си Джей го погледна обидено.

— Е, вярно е, че се нуждае от малко ремонт. Но е класически модел. И върви. Така че се качвайте.

Сам остана на мястото си. Изражението му бе почти комично, той сякаш се бореше с някаква вътрешна дилема. Най-сетне, сякаш взел съдбоносно решение, с котешка гъвкавост се метна през затворената врата на седалката до нея. Стисна пушката между краката си и се хвана с две ръце отстрани за седалката. Изглеждаше също толкова нервен както предната нощ в таксито.

Си Джей си сложи предпазния колан и зачака и Сам да направи същото. След като той не помръдна, рече нетърпеливо:

— Няма ли да го сложите? Както знаете, законът го изисква.

Той погледна нейния колан, после своя, който бе пуснат на седалката до него. Засуети се несръчно, докато тя най-сетне се пресегна вбесена. Когато щракна закопчалката, Си Джей усети как тялото му се напрегна, също както предната вечер. Вдигна поглед към него и си помисли: „Той е изплашен. Сигурно неотдавна е преживял тежка катастрофа.“

Искаше да го успокои, че всичко ще е наред и че тя наистина е много внимателен шофьор. В един момент изглеждаше толкова груб и откровено арогантен, а в следващия — безпомощен като изгубено дете. Това бе невероятно объркващо.

Поеха мълчаливо покрай „Венеция“, към полицейското управление на Западен Лос Анжелис. През цялото време Сам стискаше дръжката на вратата толкова силно, че кокалчетата на ръката му побеляха, докато другата се бе впила в края на седалката.

Едва когато стигнаха полицейското управление и тя спря на паркинга за посетители, той видимо се отпусна.

— Ако начинът, по който шофирам, ви изнервя толкова — започна Си Джей, — нямам нищо против вие да карате.

Сам изглеждаше огорчен.

— Не... не, всичко е наред, чудесно го правите.

Вътре Си Джей получи от служителя копие от полицейския доклад по случая и двамата със Сам го прочетоха набързо. В него нямаше нищо ново или изненадващо. Дан Прескот, шейсет и шестгодишен, беше починал моментално от една-единствена огнестрелна рана при заснемането на иначе съвсем рутинна сцена за филма „Сурова страна“. В оръжието, с което било извършено убийството, нямало други патрони. Някой бил сложил в револвера истински вместо халосния, който трябвало да бъде използван.

Докладът свършваше със заключението, че смъртта на Прескот е нещастен случай, дължащ се на небрежността на някой, свързан с продукцията, но нямало достатъчно доказателства, за да бъде обвинено конкретно лице.

Случаят бе приключен.

Си Джей поклати глава.

— Не виждам никакъв смисъл. Защо някой ще иска да убива един застаряващ, незначителен актьор?

Сам я изгледа съсредоточено.

— Вие никога досега не сте преследвала убиец, нали?

Не й бе кой знае колко приятно да признае, че не е. Досега се бе занимавала най-вече с бракоразводни дела, застрахователни измами, промишлен шпионаж — случаи, при които с помощта на компютъра човек можеше да стигне много по-далеч, отколкото с пистолет.

— Но може би в края на краищата все пак е било нещастен случай — настоя тя.

Сам присви очи.

— След като Прескот е пресякъл пътя на Трегър, значи е било убийство. Може да сте сигурна.

— Инстинктът ли ви го подсказва? — запита го с едва прикрит сарказъм.

Той кимна.

— Нещо такова.

— Тогава да поговорим с Трегър. Ще имаме нужда от разрешението му, за да отидем на мястото на снимките и да разпитаме хората, които са били в екипа през оня ден.

— Ще се срещна сам с Трегър — отвърна Сам с израз на упорита решителност.

— И как смятате да влезете в студиото?

Това го спря. Най-сетне се съгласи:

— Добре, може да дойдете с мен. Но аз ще водя разговора.

Половин час по-късно стигнаха до главния вход на Щатските филмови студия.

— При кого отивате? — запита ги пазачът от малката кабинка със служебен тон.

— Емет Трегър — отвърна тя. — Си Джей Грант и Сам Хакет. Имам уговорена среща с него.

Беше се обадила на Трегър от полицейското управление. Отначало той отказа да й съдейства и едва когато му съобщи, че клиентката й е повдигнала обвинение за смърт поради небрежност от страна на студиото, неохотно се съгласи да се срещне с тях.

След като прегледа списъка с издадените пропуски, пазачът даде един на Си Джей и рече:

— Следвайте жълтата линия до най-задната част на терена. Там снимат „Сузова страна“.

Натисна бутона и вдигна бариерата. Си Джей навлезе в територията на студията.

Само минути по-късно предупредителна червена светлина спря цялото движение. Тя изключи двигателя и зачака светлината да угасне.

— Защо спряхме? — запита нетърпеливо Сам.

— Снимат някаква сцена — обясни Си Джей и посочи към хората с камери на известно разстояние. — Трябва да чакаме тук, докато угасне червената светлина.

Някакъв втори асистент–режисьор стоеше до сигналната лампа и говореше по радиостанция. В далечината снимките набираха скорост. Виждаха се актьори в полицейски униформи, операторът бе кацнал със своята камера „Панафлекс“ на един кран, навсякъде търчаха хора от екипа.

С печална усмивка Си Джей си спомни последното си участие във филм. Тогава игра труп и, естествено, нямаше реплики.

Сцената бе заснета и червената светлина угасна. Колите потеглиха. Движеха се покрай редици стари двуетажни административни сгради, масивни снимачни павилиони и обичайния декор — мегаполисни небостъргачи и прикътани улички на малки градчета. Както винаги, Си Джей си помисли, че студиото по нищо не се различава от всяка друга фабрика, само че това беше фабрика за мечти, произвеждаща продукта, от който бяха направени бляновете на публиката.

Със смайване видя каква голяма част от студиото вече е оголена. Чула бе слуховите, че фамилията Трегър, която го притежаваше, била решила, че земята, върху която е разположено, е един от най-скъпо оценяваните недвижими имоти в Лос Анжелис и струва много повече, отколкото самото студио. Така че те постепенно демонтираха постройките, свързани с киното, за да направят място за административни сгради и жилищни небостъргачи, както в останалата част на Сенчъри сити. Всичко, което щеше да остане от Щатските филмови студия след няколко години, щеше да е високата административна сграда от другата страна на улицата, срещу снимачните терени, с инициалите *ЩФС*, изписани с грамадни букви над входа ѝ.

Това вече се бе случило с „Метро Голдуин Майер“, същото ставаше в момента и с „Туенти сенчъри фокс“. Си Джей знаеше, че е неизбежно, и все пак ѝ бе тъжно, че едно студио, създавало филми в продължение на близо седемдесет години, скоро ще бъде само спомен.

Когато стигнаха екипа, при който трябваше да се срещнат с Трегър, Си Джей паркира колата. Тя и Сам се приближиха към мястото, където след малко щеше да започне заснемането на някаква сцена.

Бе като връщане във времето, в някакъв друг свят — костюмирани хора се разхождаха по една прашна улица, наоколо се издигаха дъсчени постройките, пред кръчмата бяха завързани коне. Имаше открити каруци и файтони. Жените носеха бонета и дълги памучни рокли над островърхите ботуши. Мъжете бяха в прашни джинси, карираны ризи и кожени елечи, тук-там с револвери по бедрата.

Си Джей знаеше, че всичко това е фалшиво — чиста илюзия. Калта, която покриваше улицата, беше докарана с камион и разпръсната с трактор. Сградите бяха само декори, изкуствени фасади, заковани за празни рамки. Ако някой минеше през вратата на кръчмата, от другата страна щеше да се озове в обикновен подвижен фургон. Мъжете и жените бяха актьори, статисти и каскадьори. Под грижливо възстановените исторически костюми се криеха ципове и пластмасови приспособления.

Но един снимачен екип си имаше своето очарование и Си Джей почувства познатото вълнение от самия факт, че се намира тук.

И тогава забеляза Сам. Той просто стоеше и се взираше някъде надолу по прашната улица, погледът му се бе спрял върху нещо, което само той можеше да види. Суровата отбранителна стойка на раменете му се бе отпуснала, сякаш цялото напрежение изведнъж се бе оттекло от него. Като че ли бе видял някой или нещо успокояващо познато.

— Ей, приятел — викна някакъв асистент–режисьор на Сам, — няма ли да идеш при другите статисти?

Си Джей понечи да каже:

— О, но той не е... — но Сам я прекъсна:

— Всичко това не е както трябва. Тия хора не бива да идват от оня край на града.

Асистент–режисьорът го погледна смаяно.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Преди Сам да успее да отговори, режисьорът — дребен, невзрачен човек в началото на тридесетте, с тънка русолява коса и воднисто сини очи — се нахвърли върху асистент-режисьора.

— Какво става тук, мътните да ви вземат? Тая сцена с престрелката трябва да бъде заснета именно днес!

— Този тук казва, че разстановката е погрешна.

Режисьорът се обърна към Сам.

— Един *статист* се опитва да ми каже как да заснема епизода?

Сам отвърна тихо:

— Не знам нищо за никакъв епизод. Само се опитвам да ви кажа, че никой нормален мъж не би влязъл откъм тази част на града, за да участва в престрелка. Защото ще трябва да гледа право в слънцето. А не можеш да се целиш точно, когато слънцето ти свети в очите. Би трябвало да го знаете, щом се опитвате да казвате на всичките тези хора какво да правят.

Режисьорът изглеждаше тъй, сякаш всеки миг ще получи удар. Бледото му лице пламна, очите му изскочиха.

— Това е *моят* филм, *моята* творческа концепция...

Някакъв възрастен мъж с прошарена коса и претенциозни мустаци, облечен като каубой, отпусна ръцете си, които до този момент бяха скръстени пред широките му гърди, и бавно пристъпи напред. Полюшващата се походка свидетелстваше, че той прекарва доста време на седлото.

— Човекът е прав — рече той делово. — Ако искате да се получи нещо автентично, преместете бандитите в другия край на града, за да бъде слънцето в гърба им. Това е стар разбойнически трик. Повечето от хората на закона са го научавали едва тогава, когато вече е било късно.

— О, Коди, какво ли знаеш пък ти... — промърмори вторият асистент-режисьор.

— Нямам време за никакви размествания — изръмжа режисьорът, докато се отдалечаваше. — Сцената да се подготви *веднага!* — викна той през рамо.

Коди сложи ръце на хълбоците си. Кожата му бе мургава и обветрена. Изглеждаше някак съвсем истински — един честен пред

бога каубой — от върха на поизмачкания си „Стетсън“ до очуканите ботуши. Той протегна ръка на Сам.

— Казвам се Коди Уилкърсън. Като млад участвах в каскадите с коне. А сега казват, че имам характерно лице и ми дават работа като статист.

— Сам Хакет. Приятно ми е да се запознаем.

— Чудно, че знаете тоя номер със слънцето.

— Няма нищо чудно, ако си минал по тоя път — рече небрежно Сам.

Си Джей го гледаше смаяно. Този човек, който общуваше толкова трудно с нея, бе любезен и непринуден със стария каубой.

— Дядо ми е разправял за това — продължи Коди. — Виждал е Уаят Ърп и братята му в действие. Той си е изкарвал хляба, като преследвал престъпници, и много ми повлия. Заради него прекарах живота си на конско седло или опитвайки се да се измъкна изпод него. — Той замислено присви очи. — Как казахте, че се казвате, синко?

— Хакет.

— Хакет? Някъде съм чувал това име. Дядо ми е споменавал за един...

Си Джей вече едва се сдържаше. Това си бе неин случай, а Сам се държеше така, сякаш напълно я бе забравил.

— Господин Уилкърсън, познавахте ли Дан Прескот?

Той спря и я изгледа продължително. Най-сетне каза тихо:

— Да, познавах го. Дан и аз бяхме заедно в този бизнес близо петдесет години. Започнахме, като работехме за по долар на ден, плюс храната, и бяхме доволни да ги получим.

— Бяхте ли в екипа в деня, когато той загина?

Той кимна.

— Имате ли някаква представа как истински патрон би могъл да попадне в револвера?

— Има само един начин, не мислите ли?

Преди Си Джей да успее да продължи, асистент-режисьорът викна:

— Всички по местата! И тишина!

Уилкърсън кимна на Сам и Си Джей, после тръгна към мястото си, заедно с още неколцина статисти.

Сцената мина без всякакви засечки. Когато приключиха, асистент-режисьорът отново извика:

— Приключваме! Спираме за обяд.

Всички се разпръснаха, а Сам тръгна надолу по улицата към редицата фасади на магазини. Поколеба се пред една врата и после бавно я отвори. Когато видя, че зад нея няма нищо, изглеждаше смаян.

— Страхотно е, нали? — рече Си Джей зад него. — Като влизане в друг свят.

— Не е истински — промълви Сам, застанал в сянката на шперплатовата рамка, към която бе прикрепена фасадата на фалшивия магазин.

— Нищо в киното не е истинско — отвърна Си Джей. После добави замислено: — С изключение на куршума, убил Дан Прескот.

— Госпожица Грант?

Си Джей се извърна. Виждаше снимки на Емет Трегър във „Варайъти“ и „Холивуд рипортър“ и веднага го позна. Той беше млад, едва прехвърлил тридесетте, и бе считан за момчето чудо във филмовия свят, почти като Ървин Талбърг през тридесетте години. Оглавил беше студиото преди пет години, когато баща му почина от инфаркт, и бе създал цяла поредица кинохитове. Висок и строен, с тъмна коса и очи, той изглеждаше тъй, сякаш току-що е напуснал тенискорта и само набързо се е преоблякъл. Дрехите му бяха небрежно-елегантни, косата леко разчорлена, тенът му — абсолютно безупречен.

Той бе въплъщение на Новия Холивуд — умен, високообразован, млад и свирепо амбициозен.

Си Джей бе подготвена за мургавата му хубост, но не и за непринуденото му държание.

Той каза:

— Аз съм Емет Трегър. Знаете ли, госпожице Грант, вие сте първият частен детектив, когото изобщо съм срещал. А освен всичко друго сте и жена.

— Вие също сте първият шеф на студио, когото срещам — все едно мъж или жена.

Той я дари с опустошителна усмивка.

— Добре, значи сме квит. Прозвучахте ми така делово и компетентно, бих казал дори — неотстъпчиво — по телефона, че не

очаквах да видя една толкова привлекателна млада жена. Предполагам, че ви изглеждам твърде предубеден. Простете.

— Прощавам ви.

Чак сега Си Джей си спомни, че Сам стои зад нея. Извърна се да го представи и се смая от изражението, с което той гледаше Трегър. Изумлението се бореше с някакво друго, по-силно чувство.

Тя рече:

— Това е федерален шериф Сам Хакет. Той също разследва смъртта на господин Прескот.

Тъмните очи на Трегър се присвиха.

— Федерален шериф? Не знаех, че някой друг, освен полицията се интересува от този злополучен инцидент.

— Това ли е официалното становище на студиото — че е било нещастен случай? — запита Си Джей.

— Разбира се. Какво друго би могло да бъде?

— Внучката му не мисли, че е било случайност.

Трегър поклати глава с разстроено изражение.

— Бедното дете. Разбрах, че освен него нямала никакви близки. Много тъжно. Мога да си представя колко е опечалена. Макар и адвокатите на студиото да побеснеят, ако научат, че съм го казал, трябва да ви призная, че според мен ние също носим известна отговорност. Ще направим всичко възможно да помогнем на момичето.

— Много мило от ваша страна, господин Трегър. Но, ако нямате нищо против, бих искала да довърша разследването си, преди да приема вашето заключение, че става дума за нещастен случай.

В погледа на Трегър се появи закачлива искра.

— Госпожице Грант, наистина ли вярвате, че някой би могъл да има основателна причина да убие един дребен статист, който, според всички тук, е бил безобидно и приятно старче?

— Вероятно сте прав. Но няма да бъда сигурна, докато не поговоря с всеки един от хората, които са били тук през онзи ден. Имам ли вашето разрешение да ги разпитам?

— Ако кажа „не“, ще ви спре ли това?

Си Джей се усмихна накриво.

— Не.

— Така си и мислех. Добре. Продължете разследването си. Само не пречете на работата по филма. Смъртта на Прескот разстрои всички

и изостанахме с графика. Надявам се, че не изглеждам безсърдечен като го казвам, но работата не бива да спира.

— Шоуто трябва да продължи — забеляза Си Джей.

— Точно така. А има и още нещо. Не мога да ви разреша да прекъсвате снимките. Трябва да ви помоля да си отидете сега и да се върнете в края на работния ден, когато вече сме приключили. Така ще можете да разпитвате хората в *тяхното* свободно време, а не във времето на студиото.

— Съгласна съм.

— Добре. А сега, ако ме извините, оставям ви с вашата работа, за да се върна при моята.

Той кимна на Сам, усмихна се любезно на Си Джей и се отдалечи.

След като вече бе достатъчно далеч, за да не може да ги чуе, тя се обърна към Сам.

— Не ми помогнахте кой знае колко. Мислех си, че нямате търпение да стигнете до Емет Трегър.

Сам проговори за пръв път от десет минути.

— Това не е Емет Трегър.

— Това е Емет Трегър — отвърна Си Джей. — Кръстен е на дядо си, който е основал студиото. А вие кой Емет Трегър търсите?

— Някой, когото никога няма да намеря — отвърна бавно Сам.

По обратния път към плажа „Венеция“ Си Джей спря при един от банковите автомати, за да изтегли малко пари. Сам остана в колата, напълно притихнал, какъвто бе през цялото време след като напуснаха студиото. От момента, в който се срещнаха с Трегър, той изглеждаше напълно объркан, също както предишната вечер. Това безпокоеше Си Джей, но тя изобщо не знаеше какво да направи. Наистина, Сам си бе спомнил някои неща — например фактът, че е федерален шериф, но в същото време сякаш не си спомняше нищо друго, включително и адреса си.

Реши да го остави при себе си още една нощ. Но на другата сутрин щеше да го откара право във федералното управление на Западен Лос Анжелис и щеше да накара някой да се заеме с него.

Тъкмо бе взела една шепа двадесетачки от автомата и прибираше картата си, когато усети нещо остро да се опира в ребрата ѝ.

— Дайте ми парите, госпожице!

Завъртя се рязко и се изправи лице в лице с някакъв млад дрипльо. Косата му беше дълга и сплъстена, дрехите раздърпани и по дивия израз на очите му Си Джей отгатна, че се е дрогирал с нещо. Но това сега не бе толкова важно. От значение бе единствено злоещият нож с дълго острие, насочен към нея.

— Окей. — Тя се опита да не изглежда толкова ужасена, колкото беше. — Ще ви дам парите, но не ме наранявайте.

— Хвърли ножа! — изрева нечий властен глас.

Си Джей погледна зад момчето и видя Сам, застанал зад него. За миг страхът ѝ прерасна в паника да не би Сам да го изплаши и то да направи нещо необмислено.

— Да не сте луд? — викна му тя. — Той има нож.

Сам измъкна своя колт 44 от дълбокия джоб на палтото си.

— А аз имам револвер.

При вида на оръжието младият човек пребледня.

— Пусни патлака, човече, или ще я заколя тая кучка!

— Само я докосни и си мъртъв — отвърна Сам с ледено спокойствие.

Си Джей не можеше да повярва на ушите си. Не знаеше кой я плаши повече — крадецът или Сам, който я излагаше на такъв риск.

Младежът се колебаеше, местеше поглед от Сам към Си Джей в отчаяно объркване. Този миг — когато тя не знаеше дали той ще се откаже или ще я нападне, сякаш се проточи безкрайно. Тя затаи дъх, неспособна да говори, неспособна да помръдне.

И изведнъж всичко свърши. Младият човек пусна ножа и хукна с всичка сила.

Сам се прицели ниско в петите му ѝ изстреля един куршум, който мина само на сантиметри от тях.

Си Джей бе обхваната от гняв.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите?

— Давам му урок — отвърна лаконично Сам.

Тя му обърна гръб и забърза към колата. Сърцето ѝ биеше като лудо, адреналинът ѝ все още се качваше. Когато Сам дойде при нея, тя се разкрещя, отчасти като реакция на собствения си страх:

— Заради вас можеха да ме убият!

— Нямах да му позволя да ви докосне.

Краткото изявление, произнесено с такова непоклатимо убеждение, я обезоръжи.

— Това е Лос Анжелис, а не Дивия Запад. — Запали мотора, излезе на заден ход от паркинга и потегли. — Не можете да се да стреляте по хората ей така, дори и по лумпени като този. Можехте да го улучите!

— Ако бях стрелял в него, щях да го улуча. Само исках да го поизплаша.

— Тези неща не се правят така тук.

— Може би, но това е начинът, по който ги правим ние там, откъдето идвам.

— А откъде всъщност идвате? — запита троснато тя.

— От 1882–ра година.

Си Джей рязко удари спирачките.

ГЛАВА IV

— Ах! — възкликна Луси, загледана благоговейно в Сам. — Истински пътешественик във времето! Усетих го веднага, щом ви видях. В излъчването ви имаше нещо съвсем различно. То бе наситено тюркоазно, което е цветът на една по-висока съзнателност...

— Мамо! — срязва я Си Джей. — Не го окуражай!

Тя и Сам се бяха върнали в офиса само преди няколко минути, спорейки яростно. Когато Луси полюбопитства за какво е спорът, Сам разказа своята смайваща история за пътуването във времето.

Сега Си Джей се обърна към него с глас, който показваше, че вече действително е на края на нервите си.

— Нима действително очаквате някой — някой нормален човек — да повярва в подобна налудничавата история?

Сам не можеше да не се усмихне вътрешно, като я гледаше как крачи напред–назад. Изглеждаше направо бясна, но не би могъл да я обвинява. В края на краищата, историята му наистина не бе за вярване. Но за нещастие бе истинска.

Си Джей продължи:

— Господин Хакет...

— Можете спокойно да ме наричате и Сам, след като работим заедно по този случай.

— Ние *не работим* заедно!

Сам се размърда и подпря петата на единия си обут в ботуш крак в коляното на другия.

— Аз също не съм кой знае колко щастлив от всичко това. Никога не съм допускал, че ще се примиря да работя с жена. Разбира се, случиха ми се още доста други неща, които никога не съм допускал.

— Да се примирите с жена! — почти изкрещя Си Джей.

Сам поклати глава, сякаш все още не можеше да повярва.

— Не, това наистина надминава всичко. По един или друг начин, макар и да са минали цели сто години, аз продължавам да се

занимавам с хора от фамилиите Трегър и Прескот. Само дето сега ми се окачи и жена на шията. Но не виждам начин да го избегна. Аз не познавам района, а вие го познавате.

Той се приведе напред и погледна Си Джей право в очите.

— Тъй че нямам нищо против засега нещата да останат така — само докато приключим тази история с Трегър.

Подрънквайки с огромните си златни обеци — халки, Луси се намеси.

— Представяте ли си каква сензация би предизвикало това в пресата? Шериф от Дивия Запад пътува във времето, за да хване своя човек! „Нешънъл инкуайърър“ би платил цяло състояние за това и би му посветил извънредно издание.

— Задръж малко! — прекъсна Си Джей остро майка си. Обърна се към Сам, като се опитваше да овладее гласа си. — Господин Хакет, очевидно раната на главата ви е доста по-сериозна, отколкото е предположил докторът. Смятам, че ще е най-добре, ако се върнете в болницата за по-нататъшни изследвания. А по отношение на съвместната ни работа — аз винаги работя сама. И доста добре се справям с ангажиментите си.

Сам я изгледа продължително.

— Преди малко не се справихте кой знае колко добре. Не сте дори достатъчно разумна да носите оръжие.

— Не ми трябва оръжие!

Сам изпръхтя презрително.

— Много убедително ми звучи. И какво щяхте да правите с онова лошо момче, което извади нож, ако не бях там?

— Щях да се оправя чудесно, благодаря. Мога да се грижа за себе си. Може и да си мислите, че жените са безпомощни, господин Хакет, осмелявам се да ви кажа, че грешите. Обучавана съм в самоотбрана. И нямам нужда от някакъв червендалест мачо-идиот, който да скача и да ме спасява всеки миг, когато се обърна нанякъде.

— Убеди ме, няма що — промърмори Сам.

Си Джей рязко спря и го изгледа втренчено. Той продължи.

— И какво лошо има в това да бъдеш мачо? Говоря малко испански и знам какво значи това. Значи да бъдеш мъж. Какво лошо има?

— Ами да — пропя Луси, сините ѝ очи палаво заблестяха. — Какво лошо има в това?

— Отклонихме се от темата — рече Си Джей, опитвайки се отчаяно да овладее гнева си. — Господин Хакет...

— Сам. Между другото, аз как да ви наричам?

— Миз^[1] Грант — отвърна тя хладно. Сам озадачено вдигна едната си вежда.

— Миззз? — проточи той неумело окончанието на думата.

— Това е дамският еквивалент на „мистър“ — обясни Луси.

— Какво не е наред с „мис“ или „мисис“^[2]?

— Те са сексистки — отвърна Си Джей.

— Какво значи това?

— Че отразяват отношението, което мъже като вас имат към жени като мен.

— Слушайте, откъде пък вие може да знаете какво е отношението ми към жените? Аз уважавам всички жени, от проститутките до учителките.

Той се обърна към Луси.

— Винаги ли е толкова докачлива?

Луси се ухили.

— Ако смятате, че сега е лошо, би трябвало да я видите, когато я хванат нервите.

— Това има ли нещо общо с „миззз“?

— Схващате много добре. — Тя се обърна към Си Джей. — Може да е сто години по-стар от нас, но е бърз.

Си Джей ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Да се върнем на въпроса, господин Хакет. Вчера преживяхте тежък удар в главата. Това може да причини дезориентация и халюцинации.

Виждайки недоумението в очите на Сам, Луси обясни накратко:

— Тя не вярва, че сте от 1882 година.

Той стана и се изправи пред Си Джей.

— Искате да кажете, че нещо не съм в ред?

— Искам да кажа, че трябва да отидете на лекар.

— Ей, ей! — Луси застана между тях. — Си Джей, погледни го по-внимателно! Начинът, по който е облечен, начинът, по който говори, начинът, по който върви. Това не е някой от онези типове, които винаги

можеш да срещнеш в своя щастлив час в „Хамбургер Хамлет“. Той е различен. Той е... — Гласът ѝ омекна. — Един истински мъж.

За миг настана пълна тишина.

Сам се надигна, взе пушката, която бе подпрял до стената, и се запъти към вратата.

— Къде отивате? — запита Си Джей.

— Вярно е, че не знам как, по дяволите, се озовах тук, и не ми е съвсем ясно как стават работите във вашето време, но знам едно — имам да върша една работа и смятам да се заема с нея.

— Как?

— Като се върна в онова студио и поговоря с онези хора. Сега е точно краят на работния ден, а Емет Трегър каза, че тогава можем да ги разпитаме. Разбира се, аз съм само един федерален шериф, а вие сте частен детектив и може би имате по-добра идея.

Тя се опита да отвърне нещо унищожително, но не можа. Дори и да беше луд, той беше прав. Време беше да се връщат в студиото и да започнат да задават трудни въпроси.

— Изобщо не мога да си представя как е станало — повтори за трети път Хари Джоунс, внушителният сивокос отговорник за реквизита.

Той седеше в провиснал стар кожен стол в своя фургон срещу Сам и Си Джей и мрачно клатеше глава. Огромният фургон беше снабден с шкафове, полици и гардероби и натъпкан до пръсване с невероятен арсенал от всевъзможни неща.

Си Джей забеляза един заключен шкаф с надпис „Боеприпаси“ и запита:

— Имате ли тук истински патрони?

— Да. Понякога ни трябва и такива. Полицията ми мля доста сол на главата за това. Изглежда си мислеха, че съм могъл да сбъркам истинския патрон с халосния. — Хари бе видимо обиден. — Като че ли след четиридесет години в тоя занаят не знам какво правя. Както казах и на тях, истинските патрони стоят на съвсем различно място от халосните. Няма никакъв начин да бъдат сбъркани случайно.

— И вие проверихте револверите преди сцената?

— Разбира се. Проверих всички револвери онази сутрин, около час преди да снимат, и всичко беше наред. Навсякъде имаше само халосни.

Той тъжно поклати глава.

— Бедният стар Дан. Славно момче беше той. Понякога след работа пийвахме заедно по нещичко и си разказвахме истории за старите дни. — Той се намръщи. — Изобщо не разбирам как е могло да стане.

— Някой друг би ли могъл да се добере до револвера и да смени патроните? — запита Сам.

— Да, предполагам. — Хари замислено чешеше брадичката си. — През деня не заключвам фургона, защото непрекъснато влизам и излизам от него.

— Видяхте ли някой да влиза тук тогава? — запита Си Джей.

— Не и някой, който да ми направи впечатление, ако това имате пред вид. Хората от персонала, актьорите, режисьорът — те всички влизат тук по едно или друго време.

— И все пак, как точно са го направили? — Сам се намръщи недоумяващо. — Как някой би могъл да знае с кой точно револвер ще се стреля в Прескот?

— Статистите вземат просто който и да е стар револвер, но тези на актьорите са белязани. В сцената, когато Дан беше застрелян, актьорът — Ланс Форд — използваше същия колт 44, с който би трябвало да се появява през целия филм. Но полицията го взе за доказателство и аз трябваше да намеря друг, който напълно да прилича на него.

— Други хора знаеха ли кой револвер използва Форд? — попита Си Джей.

— Вероятно. Искам да кажа, че не беше тайна. Но вижте, ако искате да кажете, че Дан е убит нарочно, това наистина е трудно да се повярва. Защо някой би искал да убие един безобиден стар статист?

— Защо наистина? — промълви Си Джей. — Дан Прескот имаше ли врагове?

— Едва ли точно врагове. Но не беше приятен на някои хора, това е всичко.

— На кого? — запита тя бързо.

— Ами, на режисьора например. Обикаляше наоколо и разправяше, че оня се мъчи да измисли поновому Американския Запад. Но ако ме питате официално, нищо не знам. Дан се опитваше да му каже това–онова, да му помогне, но този тип изобщо не искаше да го слуша. Той е един от ония аматьори, които мислят, че киното — това са те. — Хари изпръхтя презрително. — Бих искал да го видя как ще направи сам един филм — без сценарий, без актьори и без екип.

— Той и Прескот караха ли се? — запита Сам.

— Понякога. В деня преди Дан да умре, режисьорът му каза, че уронва авторитета му и му нареди да престане да коментира решенията му пред екипа. Каза, че ако се е нуждаел от мнението на един „никой“, щял да му го каже. Можете ли да повярвате? Дан знаеше за Стария Запад повече, отколкото оня би могъл да научи през целия си живот.

— Как прие Прескот всичко това?

Хари сви рамене.

— Изобщо не му пукаше. Той знаеше какви са режисьорите. Невротици, ако питате мен.

— Имаше ли още някой, който не се разбираше с Прескот?

— Ами, онова младо магаре, Ланс Форд, имаше няколко сблъсъка с Дан. Ако ме питате, майката на Форд е трябвало да го пердаши по-често. Абсолютен досадник е. И кой знае защо си е внушил, че е нещо особено. Но можете да ми вярвате, че не е.

Си Джей се намеси.

— Като казвате сблъсъци, какво имате пред вид — че са се карали или че наистина са се били?

— Повече се караха, но онази сутрин наистина се стигна до бой. Дан постави хлапето на мястото му, а това никак не се хареса на Форд. Каза на режисьора да уволни Дан. Но този ден и без това снимаха последната сцена на Дан и режисьорът не го направи. В противен случай би трябвало да заснемат наново още няколко сцени, а това струва пари. Както вървят нещата, този филм и без това вече надхвърли бюджета си.

— Значи има проблеми около филма? — запита Си Джей.

— Аха. Господин Трегър идва вече няколко пъти в екипа и говори с режисьора. Даде на всички да разберат, че студиото не е много щастливо от развоя на нещата.

Сам се намръщи.

— *Трегър*. — Той произнесе името много бавно. После се обърна към Хари: — Какво мислите за Трегър?

— Умен е, наистина. И си знае работата. Разбира се, семейството му е във филмовия бизнес от времето на никелодеона.

— Откъде семейството му притежава това студио?

— Прадядо му е бил собственик на земята. Той построил студиото някъде в началото на века. Мъжете от фамилията Трегър винаги са били ловки предприемачи.

— Дааа — съгласи се Сам мрачно.

Си Джей не знаеше до какво се опитва да се добере Сам, но бе време да тръгват. Свечеряваше се и наоколо нямаше почти никой.

— Вече трябва да си вървим. Благодарим ви.

— Няма защо, мадам. Ако с нещо мога да ви помогна, ще съм щастлив да го направя. Дан беше добър приятел. Липсва ми. Ще се радвам, ако хванете оня, който го уби.

— Убеден ли сте, че е било убийство?

Хари хвърли скептичен поглед на Си Джей.

— Със сигурност не е било нещастен случай.

— Благодаря, господин Джоунс. Пак ще ви потърсим.

По-късно, когато вече излизаха с колата от снимачния терен, Сам каза:

— Най-добре ще е още утре заран отново да поговорим с Трегър.

— Утре заран първо ще отидете в болницата, за да ви направят изследвания.

— Няма.

Си Джей за миг отклони очи от пътя и го изгледа смаяно.

— Защо сте се вкопчил така в Емет Трегър?

— Познавах неговия прадядо, а те и двамата са еднакви — лоши хора. Тъй че ако ме оставите да се оправя с този случай и спрете да се навирате...

— Да се навирам! Я чакайте малко — *вие* сте този, който се навира! И случаят е мой! Джули Прескот е *моя* клиентка. Дори и да сте федерален шериф, не съм сигурна, че изобщо имате някаква работа...

— Трегър е моя работа — прекъсна я Сам. — Замесен е в това, знам го.

Си Джей раздражено стисна устни.

— Шефовете на студия понякога вършат злоупотреби, но не и убийства.

— Неговият праядо бе търсен за убийство. И грабеж. Така фамилията се е сдобила с парите за закупуването на тази земя. Казвам ви, Трегър има нещо общо с убийството на Прескот!

— Нямате абсолютно никакво доказателство.

— Доказателство! По дяволите, миз, аз имам моя инстинкт, а това е повече от всяко доказателство. Понякога той е бил всичко, на което съм можел да разчитам. И неведнъж ми е спасявал кожата.

Си Джей рече смразяващо:

— В това отношение приличате на майка ми. Тя също не желае да приема реалностите.

— Майка ви може и да изглежда малко смешна и да има някои странни идеи, но иначе е окей. Тя може да различи истината от лъжата. Което не бих могъл да кажа за вас. Знаете ли какъв е вашият проблем?

Си Джей тежко въздъхна.

— Да. *Вие*.

Сам продължи:

— Вашият проблем е, че не виждате под повърхността на нещата. Този тип изглежда добре и вие смятате, че той наистина е добър. Никога ли не са ви казвали, че не бива да съдите за хората само по външността им, а да се опитвате да видите онова, което се крие вътре в тях?

Си Джей побесня.

— А вие връхлитате изневиделица в живота ми, демонстрирате абсолютно превъзходство и се опитвате да ме учите как да си върша работата...

— Това е нещо друго. Вие се опитвате да вършите една мъжка работа. А не е редно.

Тя буквално зяпна от изумление, после ядосано стисна устни.

— Да ме вземат дяволите, изобщо не съм длъжна да слушам подобни тъпотии!

— Не подобава на една дама да ругае. Това просто ви принизява.

Си Джей бавно преброи до десет. Но и това не помогна. Все още искаше да убие Сам.

— А вашият мозък е точно колкото на един неандерталец. И мястото ви наистина е в друго време!

Той се облегна назад и се загледа право пред себе си. После промърмори:

— По този въпрос имате право.

— Не мога да понеса всичко това. — Тонът на Си Джей даваше ясно да се разбере, че тя е опасно близо до ръба. — Преживях земетресение, изгубих хонорар от хиляда долара, защото колата, която трябваше да върна, се изгуби някъде, приютих един психопат, който трябва да бъде спешно лекуван, приех случай, който вероятно изобщо не е случай, а на всичко отгоре ме правят и на глупачка! И не съм яла не знам откога.

Без да я погледне, Сам лаконично изрече:

— Аз самият също бих хапнал нещо. Ще ви купя вечеря.

— Чудесно! И веднага след това се връщате в болницата.

Без да обръща внимание на последната забележка, Сам запита:

— И тъй, къде можем да ядем?

— В едно място наблизко, което се казва „Кръчмата“.

Сам се усмихна и за миг Си Джей си помисли колко красив наистина е той.

— Кръчма? Добре. — После изведнъж му хрумна една тревожна мисъл. — Кажете ми, хората все още ли ядат пържоли?

— Някои хора — да.

Той въздъхна облекчено.

— Като имам пред вид доколко се е променило всичко, нищо не би ме изненадало.

„Кръчмата“ беше малко непретенциозно заведение в една стара сграда с дървена облицовка. Летящите врати водеха към слабо осветен салон. Когато влязоха вътре, Сам се закова на място. Тук всичко бе успокояващо познато. По пода имаше разпръснати стърготини, месингов парапет обгръщаше дългия извит бар. В ъгъла пианистът свиреше стара мелодия. Сервитьорките бяха облечени като всички други момичета от кръчмите, които той някога бе познавал — в дълбоко изрязани и силно набрани сатенени рокли с много грим на хубавите си личица.

Разбира се, другите хора тук изглеждаха странно, но Сам не им обърна внимание. Единственото, което имаше значение бе, че се

чувстваше като у дома.

А когато малко по-късно разряза една дебела и сочна пържолка, той се почувства още по-добре. Изобщо не подозираше, че е чак толкова гладен. Светкавично изгълта пържолата и пържените картофи.

После погледна любопитно към Си Джей, която намръщено ровеше в салатата си.

— Само това ли ще ядете?

— На диета съм.

— Това значи ли, че не ядете, а само... пасете?

Си Джей не може да скрие усмивката си.

— Да — призна тя. — Предполагам, означава точно това.

— И защо го правите?

— За да отслабна, разбира се.

Сам я огледа критично.

— Бих казал, че и така сте си достатъчно слаба. Спокойно можете да си сложите някой друг килограм.

Тя го погледна смаяно.

— Подигравате ли ми се?

— И защо? Както знаете, мъжете не харесват слаби жени. Няма за какво да се хванеш.

Сервитьорката им се беше върнала.

— Ще желаете ли някакъв десерт? Имаме домашен ябълков пай.

Лицето на Сам светна.

— Със сирене ли?

— Да. Какъвто вие поискате.

Сервитьорката се обърна към Си Джей.

— За вас?

— Не, не би трябвало.

— О, стига — настоя Сам. — Тия зелени листа едва ли са ви нахранили.

— Е...

Той се обърна към сервитьорката:

— Донесете и на нея едно парче.

— Със сирене или а ла мод?

— А ла мод — рече бързо Си Джей.

Малко по-късно, когато приключиха с пая, тя рече с чувство на задоволство:

— Божичко, това наистина ми дойде добре. Толкова отдавна не съм си позволявала подобен лукс като десерт. Но не съжалявам за нито една калория.

— Какво е калория? — попита Сам.

Си Джей го погледна изненадано.

— Наистина ли не знаете?

— Ако знаех, нямаше да питам.

— Откъде сте всъщност? — загледа го втренчено.

— Искате да кажете — къде съм роден?

Тя кимна.

— Абилийн, Канзас. Родителите ми вече са мъртви, но имам там няколко братя и една сестра. — Той се намръщи. — Или поне имах.

— С какво се занимават те?

— Братята ми се грижат за фермата. Сестра ми също живее наблизо.

— А тя с какво се занимава?

Сам озадачено вдигна вежди.

— С какво се занимава ли? Искате да кажете — дали е омъжена?

Си Джей го погледна накриво.

— Искам да кажа, има ли някаква професия или работа?

— Тя е омъжена и има пет деца. Това е достатъчно работа за една жена.

Си Джей направи гримаса.

— Наистина имате нужда да ви се повиши съзнанието.

— Какво?

Тя поклати глава.

— Няма значение. Защо не останахте във фермата с братята си?

— Това просто не беше за мен. Искях да видя нещо повече от тази страна от една мръсна ферма в околностите на Абилийн. — Той мрачно поклати глава. — Но май че видях доста повече, отколкото изобщо съм си представял.

— А как стигнахте до съдебната институция?

— Ако си добър с револвера, както аз винаги съм бил, имаш само два пътя пред себе си — или със закона, или срещу него.

Си Джей се изненада от отговора му. Повечето от полицейските служители, които познаваше, имаха силно развито чувство за добро и

зло. Небрежният отговор на Сам сякаш подсказваше, че той като нищо би поел и в другата посока.

— И защо не тръгнахте срещу закона? — полюбопитства тя.

— Защото моите хора са ме възпитали правилно, предполагам. Във всеки случай далеч по-забавно е да преследваш някого, отколкото да преследват теб. Можех да спра и да си почина, когато аз реша. А когато те гонят, трябва винаги да бягаш и да се оглеждаш през рамо. Не мисля, че това би ми харесало.

Си Джей не можеше да разбере дали той говори сериозно или просто пробва чувството ѝ за хумор. Сам замълча, после запита:

— А вие?

Тя срещна погледа му.

— Какво аз?

— Разкажете ми за семейството си.

Си Джей отпи глътка кафе.

— Е, вече се запознахте с майка ми. Вярно е, че тя винаги си е била доста щура. Омъжвала се е три пъти. Все още се опитва да проумее как е могла.

— А баща ви?

Това бе по-труден въпрос, на който би предпочела да не отговаря. Но вече знаеше колко упорит може да бъде Сам. По-добре щеше да е да се справи и с това. Отговори възможно най-равнодушно:

— Той е красив, очарователен, не кой знае колко грижовен и като толкова други мъже — някой, който просто минава през живота ти. Въпреки всичките му недостатъци обаче мисля, че майка ми никога няма да превъзмогне чувствата си към него.

— А вие?

Тя го изгледа сепнато.

— По някакъв начин се справих с това. Научих, че повечето мъже са просто случайни минавачи. — Решена да смени темата, продължи: — Както и да е, от доста отдавна сме сами, мама и аз. Тя работи много, за да успее да завърши филмовото училище.

— Филмово училище?

— Искях да стана актриса.

— Защо тогава сте частен детектив?

Си Джей се усмихна.

— Отначало си казвах, че ще го правя само за да подпомогна актьорската си кариера. Не е лесно да започнеш. После открих, че съм добра и дори понякога мога да използвам актьорския си талант. Харесвам това, което правя.

— Имате ли братя или сестри?

— Не. — Тя се засмя. — Засега ще трябва да се задоволите само с мен. Мама казваше, че ако е имала повече деца, е щяла да избяга от къщи. Между другото, баща ми също не се задържаше наоколо достатъчно дълго, нито пък някой от другите ѝ съпрузи беше типа на бащата.

Сам се наведе през масата, дългите му пръсти внимателно обгърнаха кафената чашка.

— Какво значи „типът на бащата“?

— Е, знаете — оня тип мъж, който, става добър баща за децата си.

Той сви рамене.

— Не виждам защо да е чак толкова трудно. Храниш ги, обличаш ги, учиш ги кое е добро и кое лошо и ги обичаш много.

Си Джей го погледна замислено. Той умееше да прави нещата прости и ясни.

— Изненадвате ме, шерифе.

— Защо?

— Не бих и помислила, че човек като вас и с работа като вашата би искал да се обвързва със семейство.

— Е, това показва само, че вие още далеч не знаете всичко, нали? — отвърна Сам с крива усмивка. — Семейството и корените са единствените неща, които имат значение, когато всичко друго е казано и свършено.

Преди тя да успее да зададе някакъв друг въпрос, той рече:

— Си Джей не е подходящо име за жена. Защо се наричате така?

Тя не можеше да повярва на ушите си. Всеки път, когато започнеха да водят истински разговор, той казваше нещо, което да я вбеси.

— Защото го предпочитам — изрече през зъби.

— И какво означават тези инициали?

— Катлийн и Джейн.

— И двете са много хубави. Това са силни имена, имена, с които можеш да се гордееш. И не би трябвало да се крият зад инициали.

— Вижте, при моята работа така е по-лесно. Хората ме приемат по-сериозно, особено при кореспонденция, когато не знаят, че съм жена — обясни Си Джей и моментално се намрази, задето изобщо взе да се оправдава.

Сервитьорката отново се появи.

— Желаете ли още нещо?

Си Джей поклати глава:

— Само сметката, моля.

Когато момичето я сложи на масата, тя посегна към нея, но Сам беше по-бърз.

— Казах, че аз ще платя вечерята — напомни ѝ той.

Извади от джоба си един сребърен долар и го сложи върху сметката.

Сервитьорката взе монетата и я огледа любопитно.

— Гледай ти — сребърен долар от 1882. Никога не съм виждала толкова стара монета. Много мило, че ми я давате. Благодаря.

Си Джей проследи как келнерката прибра сребърния долар. Не беше кой знае какъв експерт, но знаеше, че подобна монета сигурно има доста голяма стойност. Погледна към Сам и се запита откъде ли, за бога, я е взел. И защо ли я дава като бакшиш?

Забелязала очакващия и вече леко нетърпелив поглед на сервитьорката, Си Джей взе сметката от Сам, прегледа я набързо, извади кредитната карта от портмонето си и я подаде на момичето.

— Ей сега се връщам — отвърна усмихнато то.

— Чакайте малко — рече Сам на Си Джей, — какво правите?

— Плащам с кредитната си карта. Не се безпокойте, сметката е само четиридесет и пет долара.

— Четиридесет и пет долара! — извика Сам.

Хората от съседните маси се извърнаха към тях.

— Това чисто и просто е обир! Четиридесет и пет долара за пържоли, картофи и парче пай! Защо, след като във всеки уважаван ресторант това би струвало само един долар?

— Моля ви, не го споменавайте повече — настоя Си Джей. — Не съм си и мислела, че ще можете да платите вечерята.

Сервитъорката се върна с кредитната карта. Си Джей подписа квитанцията, после изведе бързо Сам от ресторанта, преди той да успее да направи още някоя сцена. Когато се качиха в колата, той поклати глава и промърмори:

— Четиридесет и пет долара... Може би не трябваше да ям тоя пай.

— Изглежда мама е тук — рече Си Джей, когато половин час по-късно спря на алеята пред жилището си. — Качвайте се горе, аз ще се върна след малко.

Сам я погледна любопитно.

— Да не би да възнамерявате да ме оставите да спя пак на онази кушетка, Кати?

— Кати?

— Звучи по-добре от Си Джей, не мислите ли?

Тя изпъшка.

— Вижте какво, имам да правя някои покупки. Ще се върна скоро.

— Добре. И гледайте отново да не изпаднете в беда, когато не съм наоколо да ви помогна.

Тя понечи да му каже, че никога, преди да го срещне не е била в истинска опасност, но само потегли толкова рязко, че гумите изсвистяха.

В главната зала на обществената библиотека в Санта Моника тя тръгна право към гишето за справки.

— Имате ли някакви книги за пазителите на закона в Дивия Запад? — запита тя младата библиотекарка.

— Разбира се. Но най-старите могат да се ползват само тук и не се дават за вкъщи.

— Добре, аз само искам да погледна нещо.

— Моля, попълнете тази карта с името и адреса си и аз ще ви донеса един от най-пълните справочници. Ако там не намерите онова, което търсите, донесете ми го отново тук и ще ви потърся други.

През следващите два часа Си Джей прелистваше книга след книга за Стария Запад. Постепенно историите за бандити и хора на закона, за заселници и каубои я погълнаха напълно. Какъв живот,

мислеше си тя. Суров, понякога жесток и винаги пълен с предизвикателства. Времена, когато мъжете са били мъже, а жените са били или „учителки“, или „спортни“ момичета.

„Това е абсурдно“ — рече си тя най-сетне, затваряйки още една книга. Не беше сигурна какво прави тук. Не че вярваше на неговата налудничавата история. Само дете той наистина ходеше, говореше и се държеше точно като някой, дошъл направо от онова време. Бе толкова убедителен. „Но повечето умопобъркани може би също са“ — предположи тя.

А и оня сребърен долар...

Тя не знаеше дали Сам е бил такъв преди удара по главата. Знаеше единствено, че макар и без съмнение да бе луд и често вбесяващ, той също беше и завладяващ. В него имаше нещо, е, да речем, героично. И по някакъв начин винаги се оказваше на мястото си, когато тя действително се нуждаеше от него, за разлика от повечето други мъже, които се бяха появявали и изчезвали в живота ѝ.

И все пак, той явно беше някакъв нещастен луд, загубил способността да различава фантазията от реалното. Вероятно бе чел много книги и бе гледал много филми за Дивия Запад и бе решил, че предпочита да живее в оня свят, отколкото в съвременния. Най-доброто, което можеше да направи за него, бе да го върне обратно в болницата.

Си Джей отнесе книгата обратно на гишето и я подаде на библиотекарката.

— Благодаря. Това е достатъчно.

— Има още една книга — каза библиотекарката. — Отне ми известно време, докато я открия. Искате ли да я видите?

Си Джей се поколеба. Вече беше късно, бе уморена, а и трябваше да пазарува, както и да премисли твърде много неща — за Сам и за случая Прескот. Някак не се чувстваше добре след взетото решение да го отведе в болницата, след като той явно не искаше да ходи там. Но предвид всички обстоятелства, вероятно това бе най-мъдрото, дори и да беше спасил живота ѝ. И то два пъти.

Проблемът беше, че Сам Хакет си имаше свой начин да ѝ влиза под кожата. Особено като я наричаше Кати. Начинът, по който го казваше с този дълбок глас и леко провлечен изговор, го правеше да звучи някак особено, почти като ласка. Никой не я беше наричал така

от времето, когато беше в гимназията. Това я караше да се чувства като обичано малко момиченце, вместо като коравата самоуверена жена, която бе станала по необходимост.

Вдигна очи към библиотекарката, която я гледаше в очакване.

— Окей. Дайте да я видя.

Тази книга бе дори по-стара от другите. Кожената подвързия бе избледняла и напукана, страниците едва се крепяха. Заглавието „Хората на закона в Дивия Запад“ почти не се четеше.

Си Джей бързо прелисти страниците. Имаше снимки на различни служители на закона и на престъпниците, които те бяха убили — или на престъпниците, които бяха убили тях. Уаят Ърп беше тук, заедно с Док Холидей, Бат Мастерсън и много други, за които Си Джей никога не бе чувала. Снимките бяха репродукции от стари дагеротипи. Бяха избледнели, но детайлите се виждаха забележително ясно — личаха дори дупките от куршумите върху някои от трупите.

Тя потръпна, прелиствайки набързо страниците.

После изведнъж спря и сякаш остана без въздух.

Една снимка показваше надупченото от куршуми тяло на някакъв бандит, наречен Пит Сплескания нос. Точно под него се виждаше снимка на смуцаващо красив мъж. Мъж с тъмнокастения, почти черна коса и гъсти мустаци. На снимката бе невъзможно да се отгатне цветът на очите му, но Си Джей знаеше, че те са синьо-зелени.

— О, боже! — прошепна тя, когато прочете надписа под снимката:

„Федерален шериф на САЩ Сам Хакет.“

[1] Ms. (англ.) — Миз — съвременно обръщение към жена, създадено, за да се избегне разграничението между „госпожо“ и „госпожице“. — Б.пр. ↑

[2] Госпожица и госпожа на английски. — Б.пр. ↑

ГЛАВА V

Сам се бе привел напред на стола, с лакти подпрени на коленете и брадичка, отпусната върху преплетените пръсти. Със смесица от съсредоточеност и изумление той се взираше в образите, проблясващи върху едно стъкло, поставено пред някаква кутия на лавицата, само на няколко фута разстояние от него.

„Телевизия“ го бе нарекла Луси. Като държеше в ръка един странен малък предмет, тя караше картините да спират, а после отново да се движат, така че Сам да може да види, че това са поредица от фотографии, нанизани една след друга в непрекъснат поток. И което бе още по-невероятно, те говореха!

Тя му обясни, че гледат филми. Най-сетне Сам разбра какво ставаше в Щатските филмови студия и в какво е участвал Дан Прескот, когато е умрял. Луси каза, че това е най-бързият начин да попълни познанията му за изминалите сто години. Гледаха отделни откъси от различни филми и тя обясняваше за какво става дума в тях. И тъй, Сам беше въведен в съвременността по възможно най-бързата процедура.

Неведнъж той затваряше очи и внимателно притискаше превързаната цицина на главата си, сигурен, че щом ги отвори, всичко ще бъде отново така, както е било — някога, в 1882.

Само че не беше.

Луси измъкна нов филм от една купчина малки кутии, напълно еднакви, с изключение на етикета. Този филм се казваше „Престъпникът“, с някаква актриса на име Джейн Ръсел. Луси го нарече „уестърн“, но Сам не разбра какво точно има пред вид. Като се изключи това, че мъжете носеха оръжие и яздеха коне, показаното твърде малко приличаше на живота, който той познаваше.

Но когато камерата щедро показва пищния бюст на Джейн Ръсел, очите му одобрително се разшириха. Тези филми може и да не приличаха кой знае колко на действителността, но поне бяха забавни.

— Какво ще кажете? — запита Луси, след като извади „Престъпникът“ и го сложи върху купчината с „На Западния фронт

нищо ново“, „Пясъците на Айво Джима“, „Нощ след тежкия ден“ и „Истинското нещо“.

— Същото е, като да гледаш някоя пиеса в „Опера хаус“ — отвърна бавно Сам. После запита някак сковано: — Наистина ли са отишли на Луната?

Луси се ухили.

— Аха. Но не във всяко отношение сме напреднали чак толкова. Все още не сме се преборили с обикновената настинка.

Тя сложи последния филм и рече:

— Като федерален шериф сигурно ще оцените този. Нарича се „Смъртоносно оръжие“ и е с един актьор на име Мел Гибсън. Разказва се за полицаи. Искате ли още пуканки?

— Не, благодаря, мадам.

Тя въздъхна.

— Бих искала да престанете да ме наричате така. Не забравяйте, че съм достатъчно млада, за да ви бъда правнучка.

Сам леко се усмихна с ъгълчетата на устните си. Харесваше Луси. Тя беше весела, открита и топла. Напомняше му за Роуз Мофат от „Белла Дона“ в Тъксън. Роуз беше жизнерадостна, добродушна жена, която се разпореждаше с момичетата в горните стаи и нямаше нищо против понякога да поработи и сама. Винаги имаше топло ядене за стомаха на мъжа, добро уиски за душата му и чисти момичета за всичко останало. Той откриваше много от Роуз в пиперливия хумор на Луси и в искрената ѝ сърдечност.

Докато гледаше „Смъртоносно оръжие“, той бе очарован от езика, от автомобилите и от актьорите. Не можа обаче да се досети какво означава „ангелски прашец“. Но знаеше, че ако попита Луси, тя ще му обясни, също както му бе обяснила за пуканките и кока-колата. Напитката му напомняше за шампанско с мехурчетата си, но беше много по-сладка.

Когато Луси спря филма, той запита:

— Така ли вършат полицаите днес работата си?

Гривните на Луси звъннаха, когато тя се протегна за нова шапа пуканки.

— Вечната стара игра на белите шапки срещу черните шапки.

Тъй като Сам я погледна въпросително, продължи:

— В първите филми за Запада винаги слагали на добрите бели шапки, а на лошите черни, тъй че хората да могат да ги различават.

Сам погледна своя поизмачкан кафяв „Стетсън“. Когато вдигна очи към Луси, и двамата избухнаха в смях.

— Знам — рече тя. — Вие изживявате културен шок. Но ще се справите с него, също както се справи и Извънземното.

— Извънземното?

Луси стана и сложи един друг филм във видеото.

— Това е „Извънземното“. Страхотен е, най-добрият на Спилбърг. Разказва се за едно извънземно, което идва на Земята от друга планета и загазва. — Силно гримираните очи на Луси се свиха замислено.

Докато гледаше филма, Сам започна да усеща, че може би той също е един вид извънземно. Някаква буца заседна на гърлото му, макар и никога да не би признал пред Луси. Питаше се дали някога отново ще се върне в своето собствено време, при всички онези познати хора, места и неща. Липсваше му семейството му, особено братята му, които често го закачаха заради скитническия му живот като служител на закона... приятелите му, преди всичко колегите, но и един свещеник, с когото играеше шах, и докторът, който неведнъж бе спасявал живота му...

А и стаята, която нае у вдовицата Парди. Не че бе кой знае какво, но там бяха всичките му притежания на този свят — снимката на родителите му, едно малко сребърно кръстче, дадено му от момичето, което някога бе обичал и което се бе омъжило за друг, книги от Марк Твен и Брет Харт.

Спомни си историята на Твен „Един янки в двора на крал Артур“. Винаги я бе смятал за забавна, но отишла доста далеко измислица. Сега по някакъв начин той живееше в същата тази история.

Чудеше се дали някога отново ще успее да намери пътя към дома си или ще заседне тук, извън своето време, завинаги.

Си Джей пое по Тихоокеанската крайбрежна магистрала на север, като караше почти без посока — отвъд Малибу и Транкас, през малки селца с кръстовища само с един светофар, покрай дългите ивици на държавните плажове. Най-сетне спря на един паркинг близо

до плажа и изключи двигателя. В продължение на няколко минути седя съвсем неподвижна, опитвайки се да асимилира онова, което откри в библиотеката в пълно противоречие със здравия разум.

Цялата работа се свеждаше до едно — Сам Хакет се бе придвижил във времето, от 1882 година в съвременността.

Фотографията го доказваше. И не ставаше дума просто за някой, който твърде много прилича на щатския федерален шериф Сам Хакет. Това беше наистина той — от черната риза, поизмачканата кафява шапка с кожена лента до пушката с изкусно гравирания приклад, на която ясно се виждаха инициалите „С. Х.“.

— Той трябва да е на повече от сто и тридесет години — прошепна Си Джей на хладния океански бриз, който разроши късата ѝ коса.

Колкото и изумително да бе това, то далеч не бе най-критичния момент. Истинският проблем беше какво да прави с него. Казала му беше, че ще открие къде живее и ще го отведе там. Но как би могла да го направи, след като домът му бе вероятно някой пансион във време и място, които вече не съществуваха?

Нямаше отговор на този въпрос, както и на другите, които се блъскаха в ума ѝ. След близо час безплодно умуване завъртя ключа на стартера и отново се отправи на юг, към „Венеция“. Не можеше повече да избягва Сам. Но колкото повече приближаваше срещата с него, толкова по-объркана се чувстваше.

— Какво да правя с него? — питаше се отново и отново.

Нямаше ни най-малка представа как би могла да му помогне. Никога не се бе сблъсквала с подобно нещо — каквото и да бе то. Той се нуждаеше от помощта на експерти, от хора, които бяха специалисти в областта на паранормалното.

Изведнъж се сети — Медицинският център на Калифорнийския университет в Лос Анжелис! „Разбира се“ — рече си облекчено. Това бе един от най-авангардните изследователски институти в света и там имаше хора, които се занимаваха със свръхестествени явления. Докато учеше в университета, понякога си изкарваше по някой долар, като участваше в експерименти.

Остави колата в гаража с чувството, че е намерила решение. Можеше да прехвърли Сам на тези хора. Те сигурно знаеха как да се

оправят с него. А тя щеше да се върне към своя живот и своята работа, без Сам непрекъснато да ѝ се меси.

Когато пхна ключа в ключалката и отвори външната врата ѝ се стори, че най-сетне е овладяла донякъде хаотичния си живот.

Тъй като звукът на телевизора бе доста висок, Луси и Сам не я чуха, когато влезе. Си Джей видя майка си да седи в огромното кресло в ъгъла, краката ѝ бяха подвити под невероятно широката пола, в скута ѝ имаше купа с пуканки. Сам седеше срещу нея на канапето, приведен напред, и съсредоточено гледаше в телевизора. Всичко бе странно обикновено — така можеха да изглеждат всеки двама души на света, които късно вечер гледат телевизия и дъвчат пуканки.

Луси вдигна поглед.

— Здравей, миличка. Къде ходиш посред нощ?

— Ами... трябваше да свърша някои неща.

Сам я погледна съсредоточено.

— Здравейте, Кати.

Поздравът беше топъл и пряк. Изразът на тези синьо-зелени очи бе също така топъл и изпълнен с доверие. Кой знае защо тя се почувства жалка като червей.

Луси стана да намали звука и погледна развеселена Си Джей.

— Не съм чувала никой да те нарича Кати, откакто беше в детската градина.

Преди Си Джей да успее да отговори, Луси посочи към малката масичка, отрупана с видеокасети, списания и книги.

— Реших, че е най-добре веднага да започнем с обучението на Сам. А, и го заведох да хапнем по една пица. И той не обича аншоа.

Тя съзаклятнически му намигна.

— Но харесва Джейн Ръсел.

— Джейн Ръсел?

— Няма значение. Ще ида да направя още малко пуканки.

Когато тя излезе от стаята, Си Джей остави чантата си на масичката до канапето и седна до Сам. Пое си дълбоко дъх и започна:

— Вижте какво, стигнах до едно решение.

— О, така ли?

— Трябва да отидете при хора, които ще могат да ви помогнат.

Телевизорът я разсейваше и тя се загледа в екрана. „Извънземното“ беше към края си и агентите на федералното

разузнаване тъкмо го бяха заловили. Обичаше този филм и никога не й омръзваше да го гледа. Той докосваше нещо дълбоко в нея, обхващаше я вълнение и загриженост за едно същество, изгубено толкова далеко от дома си, само и изплашено.

Сега гледаше как завързаха Извънземното на някаква маса, набучиха го с игли и електроди, гледаха го на някакви монитори, мушкаха го и го обръщаха отвсякъде. Учените и лекарите изобщо не се интересуваха от чувствата му. Всичко бе студено, цинично, брутално. Както винаги, когато гледаше тази сцена, Си Джей се натъжи и се изпълни с възмущение, също като малкото момче Елиът.

Спрете! Спрете! Вие го убивате! Вие го убивате!

Думите на Елиът разкъсаха сърцето й. Изведнъж образите на Елиът и Извънземното сякаш замръзнаха, когато истинският смисъл на ставащото достигна до нея. Бавно се извърна към Сам и се взря в него тъй, сякаш го виждаше за пръв път.

Той бе вън от своето време, вън от своето място, вън от своя свят. Също както Извънземното, Сам бе феномен и за да се доберат до него, много учени биха продали дори душата си. И после какво? Маркучи и електроди... апарати, тестове, мушкане и дупчене.

Велики боже, как изобщо бе могла да помисли да прехвърли Сам на учените в университета? Та той й бе спасил живота — нима можеше да му се отплати по този начин?

— Си Джей?

Тя вдигна поглед.

Луси се бе върнала с огромна купа пуканки. Като никога, майка й не беше в обичайното си щуро и приповдигнато настроение. Изглеждаше някак притихнала и замислена.

„Тя знае!“ — помисли си изненадано Си Джей. Майка й знаеше какво бе намислила, знаеше също и че няма да може да го направи.

Милата Луси, толкова сладка, толкова вятърничава, от край време вярваща в извънземни, прераждане на душите, общуване с духове и, без всякакво съмнение, в пътешествия във времето. „При цялата си отнесеност, козе мляко и магически кристали — помисли си Си Джей — Луси без съмнение има по-добър усет за някои истини от мен“.

Тя отново се обърна към Сам.

— Както казах, смятам, че се нуждаете от хора, които да ви помогнат, а Луси и аз можем да направим точно това. Като начало утре заран ще ви купим нови дрехи. И ще се отбием в дрогерията за някои лични вещи.

Луси се ухили.

— О, Сам вече е информиран за всички тези неща. Гледахме малко от телевизионните програми, най-вече рекламите. Той знае за картофите „Маккензи“ и „Бъд Лайт“, за пастата за зъби „Клоуз-ъп“, сушилките „Ерид“, чорапогащите „Л’Ег“...

— Добре — прекъсна я Си Джей. — Но поне засега можем да забравим за чорапогащите.

Извърна се към Сам и откри, че той я изучава с онази овладяна бдителност, която вече бе започнала да разпознава само след един ден, прекаран заедно с него.

— Мисля, че най-добре ще е да поговорим. — Тя прекоси стаята и спря телевизора.

Той кимна.

Си Джей се усмихна леко. Сам определено не беше от приказливите. Дори и преди, в ресторанта, когато отговаряше на въпросите ѝ, той бе разкрил твърде малко от чувствата и мислите си. Още веднъж трябваше да си напомни, че идва от друго време, когато нещата са били по-прости и съответно и мислите на хората — не така комплицирани.

И все пак, що за човек беше Сам Хакет? Всичко, което тя изобщо знаеше за мъжете, някак не се връзваше с него.

Луси каза:

— Ще изведа Редфорд и Нюман навън. — Тя събра чашите и поизпразнените купички с пуканки. Хвърли бърз поглед към Сам и Си Джей. — Мисля, че ще е най-добре и аз да си тръгвам.

Отнесе съдовете в кухнята, после се върна да прибере касетите.

— Ще върна тези и ще взема други утре. — Повдигна се на пръсти и целуна Сам по бузата. — Дръжте се, господин шериф. Това може и да е един съвсем изкривен свят, но засега е единственият, с който разполагаме.

Си Джей я последва до вратата. Когато излезе в коридора, Луси измъкна една касета от купа и ѝ я подаде.

— Оставих това за най-накрая. Сам още не го е гледал.

Си Джей хвърли поглед към надписа — „Огънят на телата“. Изгледа възмутено майка си.

— Смяташ, че Сам трябва да види *това*?

— Не, смятам, че ти трябва да го видиш. Можеш да заимстваш някои идеи.

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че изборът ти на мъже през последните няколко години не бе особено сполучлив. Те все нямаха или късмет, или работа, или обяд. За първи път от много, много време имаш под покрива си истински мъж. Не го изпускай!

Си Джей яростно тропна с крак.

— Не искаш ли да поговорим за твоя избор на съпрузи?

— Точно това исках да кажа и аз. Загубих много време и усилия да търся истинския. Сега вече знам защо бях осъдена на неуспех. Последните истински мъже са живели преди сто години. — Тя тежко въздъхна. — Какви времена само са били... когато мъжете са били мъже, а жените са поставяни на пиедестал. Знаеш ли, наистина бих опитала подобно нещо. — Очите ѝ светнаха. — Какво приключение би било! — Изведнъж стана сериозна. — А що се отнася до Сам...

— Какво за него?

Луси замислено присви устни, като дете, което се опитва да проумее нещо, което е извън възможностите му.

— Знам какво мислиш за някой от моите най-авангардни идеи. Но Сам е *истински*. Не знам защо точно ние сме избрани да му помогнем, но трябва да го направим. Това е наше свято задължение. Имаш ли изобщо представа какво би станало, ако други хора научат за него?

Си Джей кимна. Знаеше много добре какво щеше да стане.

Луси продължи:

— Той ще бъде нашата малка тайна, докато измисля някакъв начин да го върна отново в неговото време.

— Да го върнеш обратно?

— Разбира се. След като е дошъл напред във времето, няма причина да не може да се върне обратно. Ако мога така да се изразя, той просто се е промъкнал през някаква врата във времето. Чела съм това—онова за пътешествията във времето — знаеш, другите измерения

— и трябва да има начин за връщане. Трябва да го открия заради него. Ще говоря с Рави и ще видя дали той знае нещо по въпроса.

Рави беше духовният ментор на Луси. Млад, мургав и много красив. Си Джей винаги си бе мислила, че именно това е причината за интереса на Луси към него, а не предполагаемите му парапсихични възможности.

Майка ѝ заслиза надолу по стълбите и подхвърли през рамо:

— Лека нощ, Кати.

Си Джей направи кисела гримаса. Върна се в дневната и завари Сам седнал на канапето да преглежда книгите и списанията, оставени от Луси. Сега, когато останаха сами, тя се почувства някак неловко, особено като си припомни, че държи в ръка касетата „Огънят на телата“. Остави я върху телевизора и запита:

— Искате ли чаша кафе?

— Може.

— Ей сега ще се върна.

В кухнята тя включи кафеварката и седна до малката маса, за да размисли. Механично измъкна една цигара от кутията, сложена в чекмеджето, и я запали. Започнала бе да пуши по времето, когато се мъчеше да си пробие път като актриса. После, когато кампанията против тютюнопушенето набра скорост, с всичките ония ярки цветни снимки на разрези на болни бели дробове и статистика на раковите заболявания, се бе отказала като едното нищо. Без постепенно намаляване, без хапчета, без посещения в лечебни центрове. Това смая приятелите ѝ, които се мъчеха да се откажат, но печално се проваляха. А сега тя седеше тук, пушеше втората си цигара в продължение само на няколко минути и разсъждаваше трескаво.

Сам влезе в кухнята и се намръщи.

Уловила погледа му, Си Джей рече:

— Пречи ли ви пушенето?

— Не. Но не съм свикнал да виждам как една дама пуши.

Една дама? Казваше го за втори път и тя се почувства някак особено. Не зле, а особено.

Без дори да помисли, угаси цигарата. Едва тогава осъзна какво бе направила — позволила бе мнението на Сам да повлияе на поведението ѝ! Откритието леко я изненада. Защото по принцип бе решила да не се интересува от онова, което другите мислят за нея.

Може би това бе следствие от факта, че имаше твърде необикновена майка, която никога не беше в крак с майките на приятелките ѝ.

Спомняше си много добре една случка от урока по география в шести клас. Тогава учеха за развалините на майте. Учителят навлезе в големи подробности, за да обясни различните теории, свързани с изчезването на една цяла цивилизация. Този ден Луси бе дежурната майка в класната стая. Когато по едно време учителят бе извикан в канцеларията и Луси остана да го замества, тя просто каза на децата да затворят учебниците си. После се впусна в главозамайващ дискурс за възможността цяла една култура да премине в друго измерение и да съществува едновременно със същите тези хлапета, които стояха пред нея.

Хлапетата бяха очаровани, учителят ужасен, родителите възмутени. И тъй, Си Джей рано се научи да се движи в стъпка, малко по-различна от обичайната.

Или пък това идваше от неуспеха, който бе преживяла като актриса. Ако беше слушала всички онези режисьори, които ѝ обясняваха, че е прекалено висока, недостатъчно хубава и не точно това, което те търсеха, би загубила и последния остатък от самочувствието си.

Тъй че сега, когато угаси цигарата, тя наистина не можеше да разбере защо точно мнението на Сам трябваше да е чак толкова важно.

Стана и наля две чаши кафе, после седна срещу него.

— Да започнем от самото начало. Казахте, че сте преследвал някой на име Трегър.

— Емет Трегър. Първият — добави той, като изкриви устни. — Преследвах го в продължение на шест месеца, от териториите на Ню Мексико до Лос Анжелис.

— Сега Ню Мексико е щат.

— Знам. Луси ми показа карта на Щатите. — Той поклати глава. — Дори не бях чувал за тези Хавайски острови.

— И какво беше направил Трегър?

Сам бръкна в джоба на ризата си и измъкна плаката за издирване, който бе носил със себе си през всичките тези месеци. Разгърна го и го подаде на Си Джей. С черни букви на него беше написано — *грабеж и убийство*. И награда от пет хиляди долара.

— Пет хиляди — той наистина трябва да е бил много лош, за да дадат такава цена за главата му. — Тя вдигна поглед от плаката и запита любопитно: — Разкажете ми за Трегър.

Сам рече замислено:

— Предполагам, ще прозвучи като някоя от онези евтини романтични истории, които толкова обичат да съчиняват писателите от Изтока. Един чудесен, способен млад мъж, който тръгва по пътя на престъплението и насилието, за да отмъсти за някаква неправда. Само че в случая неправдата бе извършена от самия Трегър. Бил е на шестнадесет, когато го хванали да изкормва един от биковете на съседа си.

— Е, това едва ли е чак толкова лошо.

— За кражба на добитък наказанието беше бесилка. Трегър не искал да бъде обесен и затова застрелял съседа си.

Си Джей бе смаяна. Звучеше ѝ като сюжет от уестърните на Сам Пекинпа, само дето онова, което така прозаично описваше Сам, беше истинско.

— И какво стана с Трегър след това?

— На двадесетгодишна възраст той вече би могъл да предложи на тези писатели доста истории за романчетата им, ако биха се решили да напишат истината. Като онази за стареца, когото той умори, влачейки го след коня си близо до Оклахома сити, за мъртвата проститутка в Ла Крус, която се бе опитала да получи полагаемото ѝ се възнаграждение.

— Тогава ли тръгнахте след него?

— Да. Той се събра с един бандит на име Доусън. Имаха много общи неща — и двамата бяха бързи с револверите, с жените и с влаковете. По времето, когато нападнаха експреса край Джанкшън сити, с тях имаше и още четирима други. Черноокият Чарли си бе получил името, когато един револвер изгърмял в ръцете му и го изгорил с барут. Братът на Доусън, Кланси. Пит Сплескания нос...

Си Джей го прекъсна.

— Видях снимката ви с него в една книга. Вие сте го убил.

Нещо в тона ѝ накара Сам да се намръщи.

— Той предпочиташе да се бие с юмруци, отколкото е револвер. Пребил беше няколко души, преди да го пипна. Роли Прескот също

известно време беше с тях, преди да реши, че разбойническият живот не е за него.

— Прескот? — възкликна Си Джей.

— Пра-прадядото на Джули Прескот. Той не остана дълго в бандата. Доколкото знам, направил го е само защото нямал пари да издържа жената и детето си. Но не можеше да понася убийствата и се отказа.

— И какво стана с Трегър?

— Той оглави бандата след смъртта на Доусън. Обраха поне дузина влакове и банки из териториите, докато железниците наеха платени ловци на глави. Един след друг членовете на бандата бяха избити, докато остана само Трегър. Нападна местния клон на Националната банка в Санта Фе съвсем сам. Мислехме, че там със сигурност ще го пипнем.

— Мислехте?

— Да, аз и партньорът ми Том.

Си Джей го погледна изненадано.

— Имал сте партньор?

— Да. Младо момче. Стреляше бързо. — Изражението на Сам се смекчи в едва доловима усмивка. — Мислеше, че да си федерален шериф е нещо голямо и прави впечатление на дамите. Помня колко разочарован бе през онези първи седмици от преследването на Трегър. Прекарвахме цели дни на седлото и убийствено трудни нощи, като спяхме или на коравата земя, или направо върху коня, а дирите, по които вървахме обикновено не водеха за никъде. Ядохме боб, сухари и твърди като камък царевични питки, които преглъщахме със студено кафе. Понякога спирахме да хапнем в някой бар, но по-често го правехме на седлото. Мръзнахме през зимата, а през ранното и горещо лято едва не загинахме от жажда. И всичко това за по три долара на ден плюс разноските. Като разноските не биваше да надхвърлят два долара на ден, разбира се.

Си Джей смаяно поклати глава.

— Не мога да повярвам!

— Е, не беше чак толкова лошо — усмихна се той. — Между другото, аз много добре знаех с какво се захващам, когато постъпих. Но Том нямаше достатъчно опит. Представяше си го като няколко седмици работа, последвани от тлъста награда и продължително

възстановяване с помощта на едно момиче на име Чери, което той обичаше да посещава в Къщата на огледалата в Денвър. Не бързах да го разочаровам, преди преследването да е напреднало дотолкова, че да няма връщане назад.

— Том беше ли с вас, когато открихте Трегър в Лос Анжелис?

Чертите на Сам се втвърдиха.

— Не. Трегър го застреля в Ногълз. В гърба, също както и Роли Прескот.

— А как намерихте Прескот?

— Чувал бях, че Роли има семейство в Лос Анжелис и че се е върнал в правия път. И тъй като следата на Трегър водеше до тук и после изведнъж се изгубваше, издирих Роли. Реших, че Трегър сигурно се е обърнал към стария си приятел.

— Но защо Трегър е убил Прескот?

— Вероятно заради някоя стара вражда. Може би Прескот е имал нещо, което Трегър е искал. Както и да е, аз тръгнах след Трегър и го намерих в пансиона, където беше отседнал. Чаках го отвън.

— И какво стана?

Сам направи гримаса.

— Земетресението. Чувал бях и преди за такова нещо, но никога не ми се бе случвало. — Той поклати глава. — Страхотно нещо, наистина.

Си Джей се усмихна.

— Ако живееш в Лос Анжелис, просто свикваш със земетресенията.

Той я погледна любопитно.

— А вие какво правехте там, когато се разлюля земята?

— Връщах собствеността върху една кола. — Видя смутения му израз и поясни: — Това е част от работата ми, клиентите ми плащат, за да прибера нещо, което е тяхно, но някой друг го е взел. В случая беше кола — и то доста скъпа. Щях да спечеля цяла хилядарка.

— Долари ли? — запита Сам поразен.

Си Джей се засмя.

— Хиляда долара вече не са толкова много, както някога. Спомнете си цената на обяда.

Той кимна.

— Аха. И все пак — хиляда долара за един ден работа! Не е лоша надница.

— Доналд Тръмп едва ли би бил на същото мнение, но аз съм доволна.

— Толкова ли ще ви плати и Джули Прескот?

— Джули вероятно ще се окаже една от онези клиентки, които изобщо не са в състояние да платят — въздъхна дълбоко Си Джей.

— Това няма значение. Парите ѝ не ме интересуват.

— Какво трябва да означава това?

Сам присви очи и гласът му стана суров.

— Означава, че възнамерявам да открия кой е убил дядо ѝ. И бих се обзаложил, че това има нещо общо с Емет Трегър.

Си Джей не знаеше дали да се смее или да се ядосва.

— Слушайте, това е абсурдно. Първо на първо, Дан Прескот може да е умрял и вследствие на нечия небрежност. Възможно е изобщо да не е убийство. А ако е убийство, то вероятно няма нищо общо с Трегър. Вие го бъркате с працядо му, за бога!

Той я изгледа с оня дълъг, замислен поглед, който помиташе всичките ѝ защитни прегради.

— Не ви ли изглежда малко странно, че човекът, когото преследвах през 1882–ра, Емет Трегър, беше убил Роли Прескот, а сега, през 1989–та, умира един друг Прескот и отново е замесен един друг Емет Трегър?

— Това е съвпадение. Фатум. Карма — отвърна Си Джей. „Господи — помисли си тя, — започвам да говоря като майка си.“

— Не знам какво означават другите две думи, но не вярвам в съвпаденията.

— А в какво вярвате тогава?

— Във верния си инстинкт.

Тя безпомощно вдигна ръце.

— Пак дойдохме на същото място. Вижте какво, господин шериф...

— Не, вие ме чуйте, Кати. Може и да не разбирам много неща, но имам безспорното чувство, че смъртта на Дан Прескот по някакъв начин е свързана с фамилията Трегър. И ще го докажа.

Си Джей го погледна смаяно.

— Слушайте, господин шериф, това е моят случай, ако изобщо е случай.

— Аз пръв съм се занимавал с фамилиите Прескот и Трегър. Така че случаят е също и мой — заяви той с тон, който изключваше всякакви по-нататъшни спорове. — Ти просто вече си имаш партньор, Кати.

ГЛАВА VI

„385 Мелроуз“ беше един от редицата шикозни модни бутици, които се намираха от двете страни на „Мелроуз авеню“ в Западен Холивуд. Известен дори и само поради местоположението си, той предлагаше изискано мъжко облекло на известни европейски дизайнери и бе посещаван най-често от млади актьори и рок-звезди.

Миналата година Си Джей бе разследвала една кражба от магазина, по поръчка на собственика. Баналният случай прерасна в нещо доста по-сложно, когато се оказа, че откраднатите облекла се намират у един от редовните клиенти, уважаван банков служител от Бевърли хилс. Отначало цялата случка изглеждаше лишена от всякакъв смисъл. Банкерът беше консервативен, с добра репутация, и спокойно можеше да си плати дрехите. А на всичко отгоре те не бяха и неговият размер.

По-нататъшните разследвания показаха, че банкерът, който иначе имаше щастлив брак, бе давал дрехите на своя млад любовник. Боял се да ги купи по обичайния начин, да не би някой да се досети за срамната му тайна.

Нито Си Джей, нито клиентът ѝ искаха да съсипят репутацията на човека. Стигнаха до споразумение банкерът да плати откраднатите дрехи и за в бъдеще да купува каквото желае при най-голяма дискретност от страна на персонала.

Си Джей получи щедър хонорар, вечната благодарност на собственика и доживотна отстъпка при покупки от магазина му. Понякога вземаше оттам по нещо за себе си. Обичаше удобните дълги мъжки ризи. А мъжкия модел джинси стоеше по-добре на дългите ѝ бедра и тесния ханш, отколкото дамският.

Но този път не идваше в бутика за това. Сам я следваше нерешително, критично оглеждайки стоките. Ако питаша нея, ситуацията беше направо отчайваща. Струваше ѝ се, че ако трябва само още един ден да гледа износените му джинси, избелялата риза, да не говорим за окъсаното и мръсно палто, ще започне да крещи.

Наполеонките сами по себе си бяха цяла една друга история. В Лос Анжелис, и то посред лято, те бяха смехотворен анахронизъм.

Бари, младият продавач, когото Си Джей познаваше добре, грейна, щом я видя. Той беше по-нисък от нея, набит, с проредяла руса коса и огромни тъмни очи с неизменни торбички под тях. Винаги напомняше на Си Джей дребно ловджийско кученце, а и имаше съответния добродушен и не кой знае колко интелигентен нрав.

— Си Джей, страхотно! — възкликна Бари, като целуна въздуха покрай дясната ѝ буза. — Толкова, толкова отдавна не сме ви виждали. — Той изглежда Сам с неприкрит интерес. — А кой е този?

След като погледът на Бари се придвижи няколко пъти от върховете на ботушите на Сам до широките му рамене и обратно, Си Джей отговори:

— Това е господин Хакет. Той има нужда по малко от всичко — ризи, панталони, чорапи и така нататък.

— Имате ли предвид някакъв определен стил?

Си Джей хвърли бърз поглед на Сам. Някак не си го представяше в гардероба на Армани, както се обличаше Емет Трегър. Нито пък беше типът на кожените якета. Мина ѝ през ума, че изобщо не се поддава на типизиране — той бе уникален и самобитен.

Тя погледна към Бари и отвърна напълно сериозно:

— Нещо малко по-съвременно, предполагам.

Бари се загледа в Сам с присвити очи.

— А, да, разбирам какво имате пред вид. Макар че трябва да призная, това излъчване — толкова мъжествено, толкова земно, има нещо, което... просто е трудно да се определи.

През цялото време докато тя и Бари говореха за него, Сам стоеше мълчаливо. Явно все по-раздразнен от това, че го третират като шивашки манекен, той рече припряно:

— Хайде да приключваме с това, Кати, имаме и друга работа.

— Толкова съжалявам — заизвинява се Бари. — Веднага ще ви отървем от тези дрехи. — Видял сепнатия поглед на Сам, той добави: — За да ви облечем в нещо далеч по-великолепно, разбира се.

Когато Бари спомена, че ще го „отърве“ от дрехите, Си Джей си спомни първата нощ, когато срещна Сам и го разсъблече, докато той лежеше в безсъзнание. С Луси надвесена над рамото ѝ, тогава се бе въздържала да го разгледа по-внимателно, но бе видяла достатъчно, за

да разбере, че той ще изглежда чудесно в нещо елегантно прибрано и дори стегнато на съответните места. Обичайните клиенти на „385“ минаваха през истински ад в гимнастическите зали или с личните си треньори, за да постигнат тази жилава и стегната фигура, която бе дадена на Сам от природата.

Бари повдигна тънките си вежди.

— Имаме някои направо смайващи неща, които получихме само преди няколко дни. Италианска кожа. Трябва ли да обяснявам повече?

Си Джей едва не се разкиска, когато при тези думи продавачът съзаклятнически намигна на Сам.

— Донесете ми просто едни нови джинси и една риза — отвърна Сам. — И може би някакви наполеонки.

— Наполеонки? — Веждите на Бари отхвъркнаха нагоре в изтънчено вълнение. — Копринени, разбира се. Мисля, че имам нещо, което ще ви хареса. И тъй, кой номер?

Си Джей пристъпи напред. Разпери малките си длани палец до палец и обхвана талията на Сам.

— Мисля, че е горе–долу тридесет и четири в талията, Бари, и дължина някъде тридесет и шест.

— Божичко, ама вие наистина сте голямо момче! — възкликна със сладко гласче Бари. — Ще донеса някои неща.

Когато Бари излезе, Сам погледна Си Джей.

— Това някакъв нов начин на вземане на мярка ли е?

Бузите ѝ пламнаха.

— Ами... — запъна се неловко, опитвайки се ядосано да измисли какво да каже.

— Нещо не е наред ли, Кати? — запита той с леко развеселено изражение.

— Ти не си наред — срязва го тя, вбесена на себе си.

— Моля?

— Ти просто не пасваш. Идваш от 1882–ра право в 1989–та. Целият свят се е променил, нищо не е вече така, както е било при теб. И въпреки всичко все още не си полудял. А просто наваксваш всичко в движение.

— Това безпокои ли те?

Без да обръща внимание на въпроса, тя започна да рови из чантата си за цигарите, които предната вечер се бе заклела да откаже

отново. Това беше още едно нещо в живота ѝ, което не успяваше да овладее, наред с клиентите си, разследванията и Сам.

Дръпна силно и бавно издуха дима, опитвайки на всяка цена да не забелязва критичния му поглед.

Най-смешното от всичко бе, че тя вече се бе отказала от опитите си да създаде сериозна връзка с някой мъж. Казваше си, че не би понесла повече мъчителното очакване на някакво телефонно обаждане, което никога не идва, тревогата дали много избързва или много бави нещата, и дали тя го харесва повече, отколкото той нея.

Въпреки всичко сега един мъж, когото никога не бе търсила, беше тук и тя нито знаеше какво да го прави, нито пък как да се отърве от него.

Най-сетне вдигна поглед към него.

— Да, безпокои ме. Аз щях да бъда абсолютно куку, ако ми се беше случило подобно нещо.

— Не знам какво значи абсолютно куку, но горе–долу се сещам. И все пак мисля, че щеше да се справиш доста добре.

— Как? — запита тя.

Устните му се смекчиха в една от онези внезапни усмивки, които винаги я сварваха неподготвена.

— Приспособявай се и оцелявай, Кати. Животът е труден, независимо къде си. Винаги има нещо, с което трябва да се справиш. А точно сега това е тоя приятел Бари, който предпочита мъжете пред жените.

Си Джей го изгледа напълно поразена. Нямаше никаква представа как бе разбрал, че Бари флиртува с него. Сам непрекъснато ѝ погаждаше този номер — всеки път, когато решеше, че вече го е разгадала, успяваше да я изненада. Може и да беше човек, който вярва в прости ценности, но в никакъв случай не беше прост човек.

Тя се усмихна със съжаление.

— Не предполагам, че си го забелязал.

— Забелязах го. Забелязах и нещо друго.

— Какво?

— Че когато се смееш, звукът е много приятен и сякаш идва някъде дълбоко от теб. Харесвам смеха ти, Кати.

Тя се изчерви до корена на косите си. Не беше се изчервявала от осми клас, когато едно момче, по което яко бе хлътнала, я чу да казва

на приятелката си, че се чуди дали той целува хубаво.

— Реши да насочи разговора към по-безопасни територии и запита:

— Към какво друго ти се е налагало да се приспособяваш и да оцеляваш?

— Ами, например към мустанг, който не е кон. Вярно е, че вози по-удобно и адски по-бързо, и все пак бих предпочел да е кон.

— И още?

— Ядене за четиридесет и пет долара.

— Продължавай.

— Крака.

— Крака ли?

— Аха. — Погледът му се спря на късата й пола.

— Друго?

Лицето му се помрачи.

— Бандити, които носят костюми и изглеждат като банкери.

Тя се намръщи.

— Емет Трегър.

— Може да е друго време и друг Трегър, но ти казвам, че у този човек има нещо. Не казвам, че той е убил Прескот, но не може да му се има доверие. Поне в това съм сигурен.

— Си Джей сложи ръце на хълбоците си и се втренчи в Сам.

— Нямах намерение да се откажеш от версията си, че Прескот е бил убит, независимо колко налудничав е тя, нали?

Той изобщо не се смути.

— Не, нямам. Много неща сега са други, но нямам намерение да променям правилата, по които играя.

— Правила! Искаш да кажеш — някакъв остарял кодекс на честта от Дивия Запад.

— Наричай го както искаш. Има правила, според които живеят хората. Онези, които ги нарушават, трябва да бъдат спрени.

— Си Джей направи усилие да овладее надигацията се гняв и да внесе нотка на разум в спора.

— Но ние нямаме почти нищо, за което да се хванем.

— Имаме Джули Прескот. Тя не вярва, че смъртта на дядо й е нещастен случай. Нито пък оня човек от реквизита, Хари Джоунс.

— Но той не каза, че е убийство — настоя Си Джей.

— Не каза точно думата, но именно за това намекваше.

— Добре, и ако е било убийство, какъв е бил мотивът?

Сам я погледна неразбиращо.

— Мотив?

Си Джей обясни:

— Причината, поради която някой би искал да убие Прескот. —
Тъй като той не отговори, добави: — Виждаш ли, няма такава.

— Трябва да има мотив. Просто още не сме го намерили.

Това вече наистина бе прекалено.

— По дяволите, Сам! — избухна тя. — Обзалагам се, че не би
настоявал толкова, ако не беше замесен Трегър.

Той не повиши глас. А само рече тихо:

— Грещиш.

— О, така ли, така значи?

— Да, така.

— Почти се боя да попитам защо! — Тонът на Си Джей беше
унищожителен.

— Инстинктът. Верният инстинкт.

В този момент Бари се върна, натоварен с панталони, ризи и
слипове. Остави всичко в близката пробна кабина и каза:

— Да започваме ли? Защо първо не пробвате бельото?

Вдигна нагоре един копринен и твърде плитък слип.

Етикетът на дизайнера бе почти толкова голям, колкото и той
самият.

Си Джей не можа да не се ухили на смущението на Сам.

— Какво е това?

— Имаш нужда от тях.

— За какво?

— За да заменят наполеонките. В Лос Анжелис е прекалено
топло.

Очите на Сам се присвиха.

— Това някаква шега ли е?

Тонът на Си Джей бе самата невинност.

— Разбира се, че не.

Сам погледна недоверчиво Бари.

— Наистина ли мислите, че имам нужда от тях?

Бари кимна ентузиазирано.

— О, божичко, да!

Сам все още се колебаеше.

— Повярвай ми — рече натъртено Си Джей. — Верният инстинкт.

За миг ѝ се стори, че Сам ще прихне да се смее. Но вместо това той каза:

— Бих предпочел първо да премеря панталоните.

Бари отвори вратата на пробната и Сам влезе вътре. Бари понечи да влезе след него, но Сам го спря.

— Ще се оправя и сам.

— Добре — рече Си Джей. — Само кажи на Бари дали имаш нужда от помощ при циповете.

— Какво е това „цип“? — попита Сам.

— Ще го разгадаеш. Адаптирайте се и оцелявайте, господин шериф.

Въпросът с дрехите приключиха компромисно. Той избра няколко чифта джинси, няколко обикновени ризи и едно сако, но запази ботушите и шапката си. Не можа обаче да се реши да пробва бельото и когато Си Джей настоя да купят някакво, той ѝ каза, че никога няма да го носи. Топло или не, настояваше да си остане с наполеонките.

Когато се върнаха в къщата на Си Джей, тя установи:

— Май че имам клиент. — Посочи към очукания стар пикап, паркиран зад колата на Луси. — Но ще трябва да почака — добави тя. — Първо ще завъртя няколко телефона.

Не сметна за необходимо да уточни, че едно от тези обаждания щеше да бъде до Джули Прескот, за да ѝ каже, че не вижда никакъв смисъл да продължава да се занимава със случая.

Докато Си Джей говореше, Сам се бореше с дръжката на автомобилната врата. Най-сетне успя със замах да я отвори и слезе през нея, вместо да я прескочи, както бе правил всеки път досега. Погледът, който хвърли на Си Джей, бе изпълнен с такава радост от постижението, че просто ѝ отне дъха. В този миг у него наистина имаше нещо по момчешки очарователно.

— Хванах му цаката на това нещо — гордо обяви той.

— Охо! — усмихна се тя.

Докато Сам слагаше чантата с новите си дрехи на един стол в предната стая на офиса, Си Джей спря при бюрото на Луси, за да провери за някакви съобщения. Гласът на майка ѝ долиташе от вътрешното помещение.

Си Джей и Сам влязоха и видяха Луси седнала зад писалището. Тя ги поздрави с широка усмивка.

— Здравейте, деца. Вече бях на път да ви обявя за безследно изчезнали. — Хвърли поглед към новите дрехи на Сам. — Били сте заети, както виждам. Казват, че дрехите правят човека, но в този случай ми се струва, че е обратното.

Погледът на Си Джей се плъзна покрай Луси към фигурата, отпусната в стола срещу бюрото. Коди, старият каубой от „Сурова страна“, измъкна от стола дългнестото си тяло. Хванал с една ръка широкополата си шапка, той се приближи и протегна ръка.

— Добър ден, госпожице. — Кимна към Сам. — Надявам се, нямате нищо против, че се отбих насам.

— Разбира се, че не. — Си Джей се облегна по-удобно на бюрото си, тъй като Луси не даваше никакви признаци, че се кани да стане от стола ѝ.

— В чудо се видях, докато ви намеря — продължи Коди с добродушно възмущение. — Имате някои много колоритни съседи. После Луси ме видя да обикалям наоколо и ме покани вътре. Много приятно си поговорихме.

Луси се усмихна като чеширска котка.

— Даже довечера ще се видим. Аз ще покажа на Коди моята колекция от кристали, а той ще ми разкрие някои от тайните на обядването на диви бизони.

Си Джей в отчаяние вдигна нагоре очи. Да ѝ прости господ, но наистина имаше моменти, в които ѝ се искаше да бъде сираче.

Сам каза:

— Е, сигурно ще е много интересно и за двама ви.

Той заобиколи бюрото и се облегна на ъгъла му до Си Джей. Това бе незначителен жест, но подчертаваше решимостта му да не позволи да го изключат от случая Прескот. Смяташе да ѝ бъде партньор, независимо дали тя го искаше или не.

Луси се надигна.

— Е, аз се връщам при работата си и ви оставям да си вършите вашата. — Тя махна на Коди. — Ще се видим по-късно.

Когато Луси излезе от стаята, Си Джей се обърна към каубоя:

— Какво ви води насам?

— Исках да поговоря с вас за смъртта на Дан. Разбрах, че сте идвала вчера в студиото. На мен ми се наложи да си тръгна по-рано, за да ида до ранчото, и сигурно сме се разминали.

Ранчото. Си Джей се усмихна. Коди беше истински каубой, от главата до петите. Той ходеше, говореше и по всяка вероятност живееше съобразно тази роля. Нищо чудно, че той и Сам веднага си допаднаха. Имаше поне един човек, с когото на Сам щеше да му бъде приятно, и който принадлежеше много повече на миналия век, отколкото на настоящия.

Като дете Си Джей обичаше каубоите. Никога не пропускаше уестърн с Джон Уейн. Добрите момчета бяха герои, на които тя можеше да се възхищава. Дори и да стреляха по тях, те никога не умираха. А само се отдалечаваха към залеза, за да се изправят срещу някой друг лош човек, в някой друг град.

Тя погледна към Сам. Не, те отдавна вече не ги правеха такива.

Коди обясни:

— Всъщност, ранчото не е мое. Става дума за старата къща на Дан в Кениън кънтри. Сега тя принадлежи на Джули.

— Дан Прескот е имал ранчо? — Си Джей беше изненадана. Кой знае защо, не си го бе представяла като собственик на нещо по-значително.

— То е стара фамилна собственост, която Дан е наследил от баба си. Едва ли има повече от стотина акра, само колкото да отглежда няколко коня и някоя друга глава добитък. За къщата изобщо няма какво да говорим — липсват й дори водопровод и електричество. Джули все се притесняваше, че той използва керосинови лампи и една стара печка на дърва, за да си готви.

— Той там ли живееше? Пътуваше ли до студиото?

— Да, допреди няколко месеца. Но явно му дойде твърде много да живее все сам там и да пътува цялото това разстояние всеки ден. След оная сърдечна криза, Джули го накара да се премести при нея в града, за да може да го държи под око, и ходеше до ранчото само през почивните дни.

— Джули не ми спомена нищо за ранчото.

— Дан я отгледа там, след като родителите ѝ загинаха. Но за нея то бе отегчително място и тя просто нямаше търпение да порасне и да се премести в града.

Джули също бе пропуснала да спомене и това, че дядо ѝ е имал проблеми със сърцето. Си Джей веднага се запита дали Прескот би избрал подобен драматичен начин да се самоубие поради лошото си здраве. Едва ли щеше да е първият човек на света, извършил подобно нещо.

Но Коди продължи:

— Не бива да оставате с погрешно впечатление. Сърдечната му криза не бе нещо чак толкова сериозно. Докторът просто беше казал на Дан да понамали темпото и да си пести ядовете. Но Джули наистина се разтревожи, защото дядо ѝ бе всичко, което имаше, и искаше той винаги да бъде с нея. След като Дан умря, редовно ходя до мястото да се грижа за животните.

— Имотът има ли някаква по-сериозна стойност?

Коди поклати глава.

— Не. Не е място, където могат да се построят къщи или да се разработи земята. Ако Джули реши да го продаде, едва ли ще получи за него повече от няколко хиляди долара.

Той изгледа проникателно Си Джей.

— Ако мислите, че някой е убил Дан, за да се добере до земята му, не сте на прав път. Просто не би си струвало.

— Не, нямах пред вид точно това — отвърна тя.

— Чух, че се интересувате от смъртта на Дан.

— Говорих с отговорника по реквизицията, Хари Джоунс — каза Си Джей.

Коди кимна.

— Хари е добро момче. Познавам го от години. Някои хора в този бизнес стават немарливи към подробностите, но не и Хари. Затова Дан обичаше да работи с него. И щом Хари казва, че револверите са били както трябва, аз му вярвам.

— Но каза също, че доста хора са могли да влязат във фургона, без той да ги забележи — рече Сам.

Си Джей знаеше отлично накъде бие той и реши незабавно да сложи край на това.

— Работата е там, че никой няма мотив за убийството на Прескот.

— Може би да. А може би не — отвърна Коди. — Но истината е, че аз също не вярвам във версията за нещастния случай.

— Нещастните случаи не са рядко явление по снимачните площадки. Преди няколко години загина един млад актьор, който си играел с револвер, зареден уж само с безобидни халосни патрони.

— Дан не си играеше с револверите, госпожице Грант. Имал си е работа с тях почти през целия си живот, получил е първия си „22“ още като хлапе и баща му го е научил да ги уважава.

Си Джей се върна към нещо, което Коди беше казал по-рано.

— А какво ще кажете за здравето му? Вие не смятате, че проблемът е бил сериозен, но е възможно Дан да е бил далеч по-депресиран, отколкото сте допускар.

— Човек, който се страхува да не умре, не прави непрекъснато големи планове за бъдещето.

— Какво искате да кажете? — запита Сам. — Какви планове?

— Големи планове — повтори Коди. — Знаете ли, на Дан винаги му беше мъчно, че не може да остави на Джули кой знае какво. И той като мен започна работа в студиото през славните му години, когато се правеха много уестърни. Не спечели чак толкова много пари, но поне имаше постоянна работа, някъде допреди последните петнадесет години. По онова време спряха да правят толкова уестърни и позакъсахме.

Си Джей напълно можеше да си представи как се е чувствал Прескот, като е виждал, че с напредването на годините пресъхват и източниците на съществуването му, а е трябвало да се грижи и за осиротялата си внучка. От собствен опит знаеше, че актьорството бе несигурна професия, най-меко казано. Повечето артисти не успяваха да си осигурят дори що-годе сносно препитание. Тя попита предпазливо:

— И какво стана тогава с Дан?

— Някои от старите момчета по онова време излязоха от бизнеса, други, като мен и Дан, се хващаха, за каквато и да е работа, най-често в телевизионни шоута, и някак си преживяваха. Но беше трудно. Той нямаше пари да изпрати Джули в колеж или да ѝ наеме

хубав апартамент. После изведнъж се появи този филм и той беше много развълнуван.

— Сигурно за него е било нещо голямо отново да работи в подобна продукция.

— Нещо голямо? Да, по дяволите, наистина бе нещо голямо за него. Не че е имал някаква главна роля или нещо такова, но все пак си мислеше, че филмът ще му помогне да се измъкне.

— Да се измъкне ли? — запита Сам.

— Точно това имах пред вид, когато ви казах за големите планове на Дан. Този филм трябваше да бъде последният. След него смяташе да се оттегли. Разправяше, че иска да постегне ранчото, да настани Джули на някое хубаво място и даже да я изпрати в онова модерно театрално училище в Лондон, където тя винаги е искала да иде. Беше се навил да докара чистопороден добитък в ранчото и да започне да отглежда коне.

— Но нали казахте, че не е имал пари?

— Почти никакви — потвърди Коди. — Едвам успяваше да плаща данъците на собствеността си и да купува фураж за добитъка.

— И как тогава е смятал да осъществи грандиозните си планове? — запита Си Джей.

— Заел се бе с нещо. Нещо наистина голямо. Така ми каза.

Внезапно Си Джей си спомни онова, което Джули мимоходом бе споменала. Нещо в смисъл, че дядо ѝ я уверявал как всичко изведнъж ще се промени. А после, само три дни по-късно, вече бил мъртъв.

Вдигна поглед и забеляза, че Сам внимателно я наблюдава. Седна на бюрото си и извади един жълт формуляр.

— Знам кои хора от екипа са били на терена в деня, когато е убит Дан. Необходимо ми е да знам всичко, което можете да ми кажете за тях.

Сам я гледаше съсредоточено.

— Значи ли това, че ти все пак допускаш да е убийство?

Не ѝ бе приятно да признае, че той вероятно е бил прав, но тук като че ли наистина имаше нещо повече, отколкото ѝ се бе сторило отначало. След всичко, което научи до този момент, вероятността смъртта на Дан да бъде нещастен случай или самоубийство изглеждаше все по-малка. Единствената възможност, която оставаше, беше убийството.

Тя се бе съпротивлявала на тази възможност, защото просто нямаше смисъл. Сега, срещайки погледа на Сам, призна:

— Да, така мисля.

Беше подготвена за едно самодоволно „Нали ти казах!“ от негова страна. Вместо това той бавно запита:

— Какво те накара да промениш мнението си?

— Верният инстинкт — отвърна Си Джей без всякакво колебание.

ГЛАВА VII

Си Джей паркира колата си на едно свободно място с табелка „За посетители“ близо до новата тридесететажна сграда на Щатските филмови студия. След няколко години, когато терените щяха да бъдат продадени и снимачните павилиони щяха да бъдат демонтирани, за да освободят място за административни сгради и жилищни блокове, вероятно това щеше да е единственото, останало от историческото студио. Филмите, правени от „Щатските“, щяха да бъдат снимани в павилиони, наети от други студия в Канада или в други страни, където разносните по продукцията щяха да се окажат по-ниски.

Тя се взираше във фасадата от стъкло и гранит, натъжена от гигантските промени, които ставаха наоколо. Големите майстори на киното, които някога бяха вземали решения, водени единствено от таланта си, сега бяха отстъпили място на педантични маниаци. Идваше краят на една епоха, започнала с никелодеона и с представата, че мечтите могат да бъдат претворени в кино.

— Идваш ли? — запита я Сам и слезе от колата.

— Да, идвам. — Тя скочи от мястото си, опитвайки се да превключи от носталгията, на настоящите проблеми.

— Нещо не е ли наред? — Той интуитивно бе доловил настроението ѝ и както винаги, това леко я изненада.

— О, просто си мислех колко е тъжно, че филмовата индустрия се променя. Сега единственото, което се чува, са изявленията на пресаташетата и адвокатите, докладите за пред акционерите и отчетите от финансовите ревизии.

Сам ѝ хвърли леко смутен поглед, явно не бе разбрал нищо от думите ѝ.

— Би ли го повторила?

— Краят на една ера. — Тя направи широк жест към хладната внушителна сграда, която се издигаше пред тях. — Творческият гений на киното е сведен до годишни отчети и бюлетини за печалбите.

Счетоводителите са тези, които решават кои филми ще бъдат направени, а не търговците на мечти.

— Краят на една ера — повтори замислено Сам. — Нещо като един щатски федерален шериф извън своето място и време.

В този момент Си Джей видя една дълга черна лимузина, която се измъкна от паркинга точно пред сградата. Надписът на мястото гласеше „Чарлз Трегър“. „Тъкмо, ставаше дума за търговците на мечти“ — помисли си тя. А Трегър бе правил филми още през двадесетте години и сигурно вече приближаваше деветдесет.

Когато лимузината мина покрай тях, едно от задните стъкла безшумно бе свалено. Си Джей не можа да види човека зад него, но имаше странното усещане, че който да бе, той гледаше нея и Сам.

После си каза, че става смешна, хвана Сам за ръка и го поведе към сградата. Минаха покрай мястото за паркиране с името на Емет Трегър. Там беше оставен блестящ черен рейндж роувър. Разбира се, помисли си тя с крива усмивка. Рейндж роувърите сега бяха модните коли в Лос Анжелис, естествено за онези, които можеха да си ги позволят. Дори Том Круз караше роувър. Това бе логичният избор и на мъж като Трегър. БМВ, мерцедес или ягуар вече бяха неактуални, лишени от шик, просто извън въпрос.

Във фоайето Си Джей натисна бутона на асансьора и вратите му безшумно се отвориха. Оставаше да се заснемат само още няколко сцени от филма. Повечето актьори вече бяха освободени. Оттук нататък щеше да става все по-трудно да се доберат до хората, които са били в екипа в деня на смъртта на Дан Прескот. Тя имаше нужда от адресите и телефоните на всички, с които все още не беше говорила. Когато двамата със Сам влязоха в лъскавата кабина от стомана и мрамор, тя се запита дали Трегър ще се съгласи да ѝ даде въпросните сведения. Подозираше, че той е от оня тип хора, които правят нещо, само ако са пряко заинтересовани.

Тъкмо когато вратите на асансьора започнаха да се затварят, вътре се мушнаха двама млади мъже. Вратите също така безшумно се затвориха зад тях и асансьорът започна да се издига към най-горния етаж. Докато двамата мъже говореха за някакъв нов филм, Си Джей наблюдаваше Сам. Той бе застинал напълно неподвижно в дъното на кабината, с пръсти вкопчени във вътрешния парапет.

— Май в асансьорите се чувстваш по същия начин като в такситата? — не се сдържа и му прошепна тя.

Искаше само да се пошегува, но усети веднага, че Сам не видя във въпроса ѝ нищо смешно. Стори ѝ се, че долови някакво мигновено трепване в тези синьо–зелени очи, което ѝ заприлича на страх. Но то бързо бе скрито зад сурово изражение. Беше същият страх, който тя видя през онази първа нощ в болницата. И сърцето ѝ се сви също както тогава.

Когато вратите на асансьора най-сетне се отвориха и двамата мъже забързаха навън, Си Джей хвана ръката на Сам и го измъкна в коридора. Вратите бързо се затвориха зад тях.

— Добре ли си? — запита тя.

— Разбира се. Бил съм в нещо подобно веднъж, в един хотел в Денвър. — Той се засмя някак притеснено. — Само че стомахът ми не слизаше в петите както сега.

Тя го разбра. Неведнъж ѝ се бе случвало да губи равновесие в асансьорите. Хвърли поглед към Сам, докато вървяха по коридора. Той бе смутен от асансьора, може би дори малко уплашен, но се бе справил с това, също както се бе справил с таксито, с пътуването в нейната кола и с всичко друго чуждо и непознато за него в този век. С нараснало учудване Си Джей още веднъж си даде сметка колко уравновесен бе Сам — повече от всеки друг човек, когото някога бе познавала. Дори и да бе изплашен от нещо, той смело се изправяше срещу него, дори и да не разбираше нещо, не се извърщаше настрана. Разучаваше го, премисляше и стигаше до някакво решение.

— На връщане можем да слезем по стълбището — предложи тя, макар че само при мисълта за това краката ѝ заболяха.

— Не се страхувам, Кати — рече тихо Сам по своя много особен начин, който ѝ даваше да разбере, че е нарушила някаква невидима граница.

— Не исках да кажа това. Нормално е да бъдеш уплашен. Всеки човек има нещо, което го вади от равновесие.

— Не съм уплашен.

— Слушай... — Си Джей се извърна към него насред коридора. — Престани да се правиш на мачо. Жените вече не го намират толкова привлекателно. Мъжете са се променили от твоето време, те могат да показват чувствата си, могат да плачат... могат да се боят от асансьори.

— Виж какво, Кати. Знам какво означава думата *мачо*. Ти го произнасяш така, сякаш е нещо лошо.

— Не лошо, а само отживяло. Мъжете се научиха да разбират чувствата си и не се боят да ги изразят пред една жена. Истината е, че повечето жени харесват мъже, които могат да бъдат уязвими и искрени. Това подпомага общуването.

— Кое общуване? — подхвърли той.

За миг тя се запита дали Сам изобщо има представа какво каза.

— *Емоционалното*, разбира се — обясни тя. — В миналото мъжете не са умеели да изразяват добре чувствата си. Днес съществува едно напълно ново разбиране по този въпрос.

— Глупости, Кати!

— Какво?

— Казах — *глупости*. Наистина ли очакваш да повярвам, че една жена би предпочела мъж, който хленчи за всяка дреболия, вместо човек, който си гледа работата, без да го свива стомахът за щяло и нещяло?

В съзнанието ѝ се мярнаха образите на Арнолд Шварценегер и Силвестър Сталоун. Тя не ги харесваше особено, но повечето от приятелките ѝ ги намираха неустойими. Трябваше да признае, че би се отегчавала до смърт с мъже като Фил Донахю и Алън Алда, цялата чувствителност, на които сякаш бе изложена на показ. И между другото, тя изобщо не вярваше, че в истинския живот те действително помагат при миенето на съдовете и изхвърлянето на боклука.

Ако искаше да бъде честна пред себе си, трябваше да признае, че би ѝ било доста отегчително да се занимава с емоционалните проблеми на някой мъж, както и със своите собствени. Само преди месец ѝ се бе наложило да реши с кого от двама мъже да излиза — единият беше много мил и говореше откровено за страховете и собствената си несигурност, другият беше невероятно егоистичен, но чаровен мъжкар, който никога не би признал дори, че знае значението на думата *несигурност*.

И тя бе излязла с порочния тип, просто защото нямаше сили да поеме проблемите на още едно крехко его.

А сега, когато погледна Сам, справедливото ѝ възмущение изведнъж изчезна. Той я ядосваше наистина, но в същото време ѝ даваше съвсем ясно да разбере, че е в състояние да се грижи за себе си.

Не хленчеше, не се анализираше и не правеше безкрайни дисекции на чувствата си. А като знаеше през какво бе минал, той вероятно имаше далеч по-голямо право от всеки друг да се държи точно така.

По някакъв свой начин Сам винаги се справяше с нещата, макар и понякога това просто да я подлудяваше. Независимо от всичко трябваше да признае, че Сам Хакет е страхотно привлекателен мъж именно поради силата си и онази тиха решителност, с която подхождаше към всичко. Той можеше и да се е оказал в един странен нов свят, но нямаше намерение да му позволи да го победи. Ако ситуацията беше обратната, Си Джей бе сигурна, че досега сто пъти да се е сринала.

— Добре — съгласи се неохотно. — А сега вече можем ли да вървим при Трегър?

— Просто чаках да се сетиш за това, Кати. Стори ми се, че имаш намерение цял следобед да стоиш тук и да дрънкаш неща, които и без това никой не разбира.

Си Джей го зяпна с отворена уста. Не беше съвсем сигурна, но имаше чувството, че току-що са я ударили. Без да каже нищо го последва.

В предверието на кабинета на Трегър една зашеметяваща червенокоса секретарка ги помоли да почака малко. Тя изгледа Сам с едва прикрит интерес. Но Сам не забеляза нищо, защото вниманието му бе приковано от галерията портрети на стената. Всички мъже от фамилията — от основателя на компанията, първият Емет Трегър, синът му Чарлз и внукът му Дейвид, до правнука, който носеше неговото име — имаха своите портрети тук. Сам не отделяше очи от първия Трегър.

Мъжът на картината беше някъде на средна възраст и във вида му наистина имаше нещо свирепо. Гъстата коса, мустаците и брадата бяха прошарени, а бледите му очи гледаха с някаква обезпокояваща напрегнатост.

Забелязала интереса на Сам, секретарката обясни:

— Това е основателят на студиото.

— Винаги бих го познал — промърмори Сам.

— Моля? — не разбра секретарката.

— Няма значение — заяви Си Джей. Тя откриваше значителна прилика между основателя и неговия правнук. Младият Емет Трегър

беше очарователен, но у него имаше нещо от непреклонността на предшественика му. И същевременно си помисли, че тази непреклонност изглеждаше наистина далеч по-приемливо, скрита под костюм на Армани.

Гласът на Трегър по вътрешната уредба рязко я върна в реалността:

— Поканете ги.

Секретарката посочи към една изкусно резбована дървена врата, която изглеждаше така, сякаш някога е украсявала входа на китайски дворец, и каза:

— Господин Трегър ви очаква.

Когато влязоха в личния кабинет на боса, Сам потъна в мълчание. Си Джей само можеше да се пита какви ли мисли минават през главата му сега, когато се бе изправил лице в лице с правнука на стария си враг. Вече разбираше защо той реагира толкова остро, когато за първи път се срещнаха с Трегър. Дали Сам осъзнаваше, че това е различно време и различен човек? Независимо от непредсказуемостта на настроенията и реакциите му, все пак се надяваше да е така.

Тя прогони от съзнанието си картините, в които Сам се нахвърляше върху Трегър в търсене на кръвно отмъщение за нещо, станало преди сто години.

Кабинетът на Трегър бе точно онова, което бе очаквала, дори и повече. Полираният гранитен плот на бюрото му бе издължен, скосен и назъбен в краищата като огромната скала, от която е бил отрязан. Поставен беше върху полиран стоманен пиедестал, а зад него имаше черен кожен стол в стил „Гънлок“. И столът, и бюрото се намираха върху повдигната, застлана с килим платформа, която засилваше усещането за власт, излъчвано от Трегър.

Килимът бе в меко сиво, с широка тъмноредвена ивица по краищата. На едната стена имаше всевъзможни телевизионни и стереоуредби и врата, която без съмнение водеше към частен апартамент. Тя бе покрита с черни мраморни плочки, прорязани от бели жилки. Другата стена бе цялата от стъкло и водеше към един вътрешен атриум с прозрачен покрив.

Третата стена бе от подсилено гравирано стъкло и разкриваше спиращ дъха изглед на Лос Анжелис. Беше като влизане в тронната зала на някой замък, откъдето на всичко можеше да се гледа отвисоко.

Трегър седеше зад бюрото си на повдигнатата платформа и изглеждаше като крал. Си Джей също се поддаде неволно на внушението за власт. Тук започваха и свършваха кариери. Създаваха се филми. Всички въпроси получаваха окончателно решение тук. Това действително бе малко плашещо. Трегър слезе от платформата.

— Каква приятна изненада, госпожице Грант. Кой знае защо, не очаквах да ви видя отново.

Може и да грешеше, но Си Джей усети нещо по-особено зад обичайната фраза. Направи усилие да не се почувства поласкана. Той едва ли бе искал да каже, че е изпитвал разочарование от мисълта, че няма да я види отново. И все пак нямаше как да избегне тази обезоръжаваща усмивка и топлия блясък на сивите очи.

Трегър учтиво кимна на Сам, изражението му стана леко замислено.

— Господин Хакет.

Си Джей даде израз на любопитството си:

— Защо не очаквахте да ме видите отново, господин Трегър?

— Емет, моля — настоя той и ги придружи до една малка масичка с ниски кресла до нея. — Тук е много по-удобно за разговор. — Направи пренебрежителен жест към внушителното бюро и стола, които бе изоставил. — Онова там е малко претенциозно. Използвам го само когато трябва да вкарам някой опак продуцент в пътя.

Той леко се засмя, но Си Джей имаше чувството, че не бе замислено като шега. Това също засилваше усещането за властта. Внимателно изучаваше Емет Трегър, досега не бе имала такава възможност. Той беше висок, жилив и слаб, движенията му бяха изпълнени с лекота, която бе твърде непринудена, за да е заучена. Очите му бяха пронизателни, но не издаваха никакво чувство. Беше красив като филмова звезда. Тъмният му загар издаваше ветроходство или тенис. „Вероятно ветроходство — реши Си Джей, — през почивните дни, на някоя лъскава яхта с палуба от махагон, която сега е закотвена в Каталина или някое друго място на юг.“

— Мислех, че вашето предварително разследване ще доведе до същото заключение, до което твърде бързо достигна и полицията — че смъртта на Дан Прескот беше трагичен инцидент. Някой, най-вероятно отговорникът за реквизита, е проявил небрежност. Колкото и да е неприятно, и друг път са се случвали такива неща.

— Човекът с реквизита изглежда си знае работата — проговори Сам, без да отмества замисления си поглед от Трегър. — И едва ли би направил подобна грешка, която да струва живота на някого.

Трегър срещна погледа му, без да трепне.

— Както вече казах, въпреки всичко стават нещастия. Си Джей може да потвърди, че те не са рядкост в нашия бизнес, колкото и да сме внимателни.

Си Джей усети, че устата ѝ пресъхва, тъй като бе длъжна да му възрази.

— Вярно е, но се боя, че в случая не мога да се съглася. Имам основания да подозирам, че смъртта на Дан Прескот може и да е била преднамерена. И смятам да разбера дали е така.

— Говорите за убийство, госпожице Грант — заяви Трегър със своя хладен, делови маниер. — Това е сериозно обвинение. Подозирате ли някого?

— Все още не — призна тя. — Според отговорника за реквизита, поне няколко души са могли да влязат във фургона безпрепятствено. Би могъл да е всеки от половин дузина хора, които през този ден са били в екипа и са знаели с кой револвер ще се стреля по Прескот.

— Включително и аз — изненада я Трегър.

Преди тя да успее да реагира, Сам рече:

— Точно така.

Лицето на Трегър отново придоби онова леко вгълбено изражение, сякаш всичко това бе забавно, но твърде малко вероятно.

— Защо, за бога, някой ще иска да убива един безобиден възрастен статист? Всички обичаха Прескот.

Си Джей бе принудена да признае:

— Не казвам, че съм сигурна за убийството. Просто искам да продължа разследването.

Забеляза, че лицето на Трегър едва доловимо се промени. Ироничната усмивка в ъгълчетата на устните изчезна, както и приветливият блясък в очите. Изражението му стана затворено, почти студено. Усмивката му беше неразгадаема.

— Действително сте много упорита, госпожице Грант. Давате ли си сметка какъв ефект би имало всичко това върху продукцията?

— Да, напълно. Имате моята дума, че всичко ще бъде извършено възможно най-дискретно.

Трегър се обърна към Сам.

— Това ли е и официалното становище на федералните власти?

Сам спокойно посрещна погледа му.

— Да.

Сега гласът на Трегър бе в пълно съответствие със студеното изражение на очите му.

— Предполагам, не бих могъл да ви убедя, че всичко това е абсурдно. — Той погледна Си Джей право в очите.

— Длъжна съм да установя какво се е случило — заяви тя категорично. Но стомахът ѝ се сви при мисълта, че стои пред един от най-могъщите мъже на Холивуд.

— Какво искате от мен? — запита той, отивайки направо на въпроса.

— Адресите и телефонните номера на хората от този списък.

Тя извади листа от чантичката си и му го подаде.

— В оня ден те са били забелязани в близост до фургона и са знаели с кой револвер ще се стреля в Прескот.

Трегър хвърли бърз поглед на списъка, после отново вдигна очи към Си Джей. Доброто му настроение като че ли отново се бе върнало.

— Забелязвам, че името ми липсва тук.

— Вие сте в моя списък — вметна Сам.

Ведрото изражение на Трегър мигновено изчезна. Си Джей се намеси, преди той да успее да отговори.

— Вие не спадате нито към актьорския състав, нито към снимачния екип. А и, между другото, от онова, което чух досега, никой не ви е виждал в близост до фургона.

В продължение на още един миг погледът му остана прикован в Сам, после се върна към нея.

— Ясно. Значи сте проверила и мен. Или, може би, господин Хакет ме е проверил?

— Всичко това е част от обичайната процедура — примирително каза Си Джей.

— А ако не ви съдействам? — запита Трегър с лека усмивка, която остави у нея впечатлението, че нарочно я провокира.

Преди да успее да реагира, Сам каза:

— Така или иначе ще говорим с тези хора. Само ще ни отнеме малко повече време сами да издирим адресите им.

Си Джей бързо кимна.

— С вашето съдействие всичко ще стане бързо и хората ще могат отново да се съсредоточат върху работата си по филма. И, разбира се, все още стои въпросът за евентуалния иск на Джули Прескот към студиото. Ако и моето разследване покаже, че смъртта на Дан Прескот е нещастен случай, тогава тя няма да има основания да го предявява.

Споменаването на иска бе една предполагаема уловка, защото никой шеф на студио нямаше интерес от подобно нещо. То бе свързано с твърде много нежелана публичност.

В продължение на няколко мига той я гледа мълчаливо. Най-сетне изрече бавно:

— Ако някога ми се наложи да правя частно разследване, със сигурност ще наема вас, госпожице Грант. Вие изглежда винаги знаете как да стигнете до целта.

Тя се усмихна.

— Както казах, опитвам се просто да си върша добре работата.

Той ѝ върна списъка.

— Ще кажа на секретарката си да ви даде информацията. Но разбирате, че не мога да задължа никой от тези хора да ви съдейства.

Той се надигна в знак, че разговорът е приключил, и погледна някак озадачено Си Джей.

— Още от първата ни среща имам чувството, че вече съм ви виждал някъде. Била ли сте някога в киното?

Си Джей бе изненадана — и развълнувана — че той я помнеше.

— Бях актриса. Имах малка роля в един филм, направен в това студио — „Разрешително за убийства“.

Лицето му внезапно просветна.

— Точно така! Въртеше ми се из ума, но не бях съвсем сигурен.

— Ролята не беше кой знае каква. Дори няхах никакви реплики.

— И независимо от това правехте впечатление.

Си Джей бе разкъсвана от противоречиви чувства. От една страна бе сигурна, че Трегър просто се опитва да я поласкае. От друга, артистичното его не познаваше никакви задръжки. Тя рече несигурно:

— Невероятно е, че си спомняте нещо толкова незначително.

— О, спомням си. Тогава още работех в икономическия сектор, но ако се занимавах с продукциите, бих се погрижил да ви ангажират и за други роли.

Сам рязко каза:

— Време е да тръгваме. Чака ни много работа.

— О... добре. Е, довиждане, господин Трегър.

— Емет.

— Емет. Благодаря за помощта.

— В петък вечер давам празненство в чест на завършването на филма. Тук, в студиото. Защо не дойдете? — Той погледна Сам и добави: — Разбира се, вие също ще бъдете добре дошъл, господин Хакет.

Си Джей се колебаеше.

— Не знам...

Трегър продължи:

— Всички, които имат нещо общо с филма, ще бъдат там. Би било добра възможност да ги видите заедно. И, честно казано, ще ми е много приятно, ако дойдете.

— Ами... аз... — Си Джей хвърли поглед към Сам и видя, че мускулите на челюстите му се втвърдиха. Можеше да си представи какво си мисли той с всичките си предубеждения към Трегър. Но идеята за подобно празненство наистина бе вълнуваща. Всъщност тя не би го пропуснала за нищо на света, независимо от гнева, който вече просветваше в синьо-зелените очи на Сам.

— С удоволствие ще дойда.

— Чудесно.

Трегър ги изпрати до предверието и нареди на секретарката си да им даде необходимите сведения. Преди да влезе отново в кабинета си, подхвърли през рамо:

— Ще се видим в петък.

— Да — отвърна Си Джей, пренебрегвайки раздраженото изражение на Сам.

Докато секретарката разпечатваше сведенията, Си Джей наблюдаваше Сам. Повече от ясно бе, че успя да го ядоса.

Този път той като че ли нямаше резерви по отношение на асансьора. След като вратите се затвориха, упорито се загледа пред себе си, сякаш изобщо не я забелязваше.

— Защо е всичко това? — запита тя, докато прибираще списъка в чантата си и натискаше бутона за фойето.

— Проклети глупави жени! — измърмори под носа си Сам.

— Би ли обяснил какво точно искаш да кажеш?

Сам стоеше с гръб към нея. Тя видя усилието му да се овладее в начина, по който бавно си пое дъх, в лекото движение на раменете и безсилно стиснатите юмруци в джобовете. Изминаха още няколко секунди в мълчание. После той се извърна и я прикова с упоритите си морскосини очи.

— Искам да кажа, че този тип е изпечен мошеник и че ти налага въдицата, без изобщо да се замислиш — нахвърли се той върху нея. Очите му блестяха от едва сдържана ярост.

Си Джей нямаше намерение да се остави да бъде сплашена.

— Предполагам, смяташ, че бихме стигнали по-далеч, ако те бях оставил ти да се справиш със ситуацията?

Сам кимна без ни най-малко колебание.

— Убеден съм, че бихме отишли поне малко по-далеч, ако започнеш да се отнасяш към тези неща като мъж, а не като жена. Той просто те баламосваше, Кати. — После продължи, без дори да си поеме дъх. — Ето защо една жена не бива да се занимава с мъжки работи.

— Какво?

Отново се озоваха на същата точка. Си Джей не можеше да повярва, че отношението му е дотолкова по неандерталски примитивно. Тя си пое дълбоко дъх, подготвяйки унищожителната реплика, която смяташе да хвърли в лицето му, но Сам не ѝ даде възможност.

— Чу ме много добре. Освен ако не си изгубила слуха си също така, както и здравия си разум.

Тя не знаеше дали да се изсмее или да закрещи.

— Само защото Емет е в състояние да оцени таланта, когато го срещне...

— *Емет* — повтори Сам с глас, натежал от сарказъм. — Значи, той вече е Емет. Преди няколко минути все още беше господин Трегър. Той наистина свърши добра работа с теб, Кати.

— От всички възможни... — Студен гняв я задуши.

— Така е. И точно това става, когато жена се мъчи да върши мъжка работа. Никой мъж не би се вързал на тази история, която се опита да ти пробута той. А ти просто се разтопи като масло в ръцете

му. Човекът е ловък, Кати, също като працядо си. А ти не виждаш дори това, което е буквално пред очите ти.

Тя бе прекалено бясна, за да говори. Мина й през ума, че Сам се държи като ревнив любовник. Само че отношенията помежду им не бяха от такова естество. Още от самото начало не правеше нищо друго, освен да я критикува — косата, дрехите, работата й. Не бе показал абсолютно с нищо, че я намира привлекателна.

Не, проблемът бе във фикс-идеята му, че Емет Трегър е неговият човек. И вероятно нямаше никакво значение, че това дори не бе същият Емет Трегър.

Асансьорът плавно спря два етажа над фоайето. Си Джей тъкмо се канеше да заяви на Сам Хакет точно какво мисли за него, когато две млади жени влязоха в кабината, погълнати от оживен разговор за някакъв продуцент, който им обещава роли в новия си филм. Изразяваха се в оня отвратително приповдигнат маниер, типичен за хората от филмовите среди, който Си Джей безпогрешно разпознаваше. За нещастие това бе само още едно потвърждение на думите на Сам за жените, които се оставяха да бъдат заплени от нечий мъжки чар.

Асансьорът най-сетне спря на приземния етаж и вратите с шепот се разтвориха.

— Слава богу — промърмори Сам и буквално се втурна към фоайето.

Си Джей се мъчеше да овладее обърканите си чувства. Ако някой друг би си позволил да й каже тези неща, тя направо щеше да натика мнението му обратно в гърлото му. Отдавна вече нито обясняваше, нито пък се мъчеше да оправдава действията си.

Но Сам не беше просто някой.

Тя го настигна при паркинга и внимателно го хвана под ръка.

— Ей, чакай малко.

Без дори да се извърне, той промърмори:

— Мисля, че първо трябва да поговорим с оня, когото нарекоха режисьор. Изглежда, тук той е главният. — После, събрал сили, продължи, все още, без да я поглежда: — И с оня другия — как го каза ти? Директор на продукцията? А след това...

— Погледни ме, дявол да те вземе! — заповяда тя и го накара да се извърне с лице към нея.

Очите му бяха потъмнели от тревога. Кой знае как, ядът сякаш изтече от нея и тя каза бавно:

— Понякога ставам доста агресивна и очаквам да разбереш всичко. Забравям, че едва ли е възможно, защото...

— Съжалявам, Кати — рече той меко. — Знам, че нещата сега са различни и съм убеден, че ти можеш да се справяш. И то чудесно. Точно затова се вбесих толкова, когато видях как този тип те поднася.

— Хайде да сключим примирие, окей? Какво ще кажеш да вечеряме? Наближава шест и вече умирам от глад. После ще решим с кого първо ще говорим.

— Май се опитваш да ме прикоткаш, Кати — усмихна ѝ се той.

— Наистина съм гладна. Честно.

— А какво ще кажеш, ако аз приготвя вечерята? — предложи Сам. — Можем да се отбием в оня магазин до нас и да купим пържоли. Доста съм добър в кухнята.

Си Джей потръпна при мисълта за един хубав стек. Можеше да е сигурна, че няма да бъде заплашена от анемия през следващите петдесет години при диетата, на които бе свикнал Сам. Разбира се, онова, което тя се канеше да предложи, също си бе чист провал на диетата, но пък беше необходимо.

— Всъщност, имах нещо друго пред вид — отвърна тя, когато се качиха в колата.

— Повече никакви вечери за по четиридесет и пет долара. Не мога да ти позволя да направиш това. Просто не е редно ти да ми плащаш.

Си Джей се засмя, докато изкарваше колата на заден ход.

— Не се тревожи, това наистина ще бъде евтино. И е възможност да се запознаеш с един от основните феномени на човешката цивилизация в края на двадесетото столетие. Приеми го като етап от твоето обучение.

Сам любопитно вдигна вежди. Тя широко му се усмихна и рече:

— Един голям Мак.

Половин час по-късно те вече седяха в „Макдоналд“ и ядяха нещо, наречено наистина „Големият Мак“, пържени дробчета и кока-кола. Докато ядеше, Сам любопитно се оглеждаше наоколо. Това

наистина беше нещо. Не бе съвсем сигурен точно какво, но беше нещо. Си Джей бе обяснила, че се нарича заведение за бързо хранене, и той можеше да потвърди, че ставаше бързо, макар и яденето да не бе кой знае какво.

Не бе много по-добро от сухара и царевичните питки, които бе свикнал да яде, когато е на път, но сега едва ли можеше да си позволи да е претенциозен. Всичко, което имаше у себе си, бяха три сребърни долара и няколко дребни монети. С тях не би могъл да плати дори това ядене, камо ли да се реваншира на Кати за всичко останало. Не му бе приятно да ѝ е задължен чак дотолкова, но за момента трябваше да преглътне гордостта си.

Докато гледаше Кати, седнала до тясната масичка срещу него, Сам си спомни, че тя не приемаше неговите възгледи за мъжете и жените. Дори бе изтървала някаква глупост, че жените трябвало да бъдат равни с мъжете. Той не можеше да го проумее. За някой, който бе като нея умен в толкова много отношения, тя наистина имаше някои съвсем погрешни представи. И би трябвало да знае, че жените са много по-добри от мъжете, а не равни на тях.

Наблюдаваше я как нервно си играе със сламката на содата. Това бе единственото познато нещо в цялото това място. Странно, как най-простите неща никога не се променяха.

Тя вдигна очи към него и започна несигурно:

— Каж ми нещо за живота си... тогава, през 1882. Нима мъжете и жените чак толкова са се променили?

Той сви рамене.

— Трудно е да се каже.

— Какво правеха хората, когато са заедно, в твоето време?

— Предполагам, че същите неща, които правят заедно и сега. Освен ако — добави той с крива усмивка, — и нещо друго не се е променило.

Страните на Си Джей поруменяха.

— Нямах пред вид това! Искях да кажа, да излизат заедно за развлечение, да бъдат заедно! Ходеха ли на вечеря или на танци?

— О! — възкликна Сам с внезапно просветление. — Искаш да кажеш — да се задирят и ухаждат?

Тя едва не се задави от смях.

— Да се задирят и ухаждат! Да, май че точно това имах пред вид.

— Разбира се, че правим всички тези неща. — После той се поправи. — Или поне ги правехме в моето време. Човек можеше да заведе момичето си на вечеря в местния ресторант или може би на танци, ако имаше къде. Обикновено се танцуваше на неделните вечеринки или по църковните празници. Понякога ходехме на пикници. Това го има и сега, нали?

— О, да — увери го Си Джей, — все още ходим на пикници. Страхотни са на плажа. И какво още правехте?

Сам се замисли.

— Ами, понякога, през топлите летни нощи можеше да идеш с двуколка до едно по-специално място.

Очите на Си Джей светнаха.

— Това не се е променило. Конвертируемият флирт.

— Моля?

— Няма значение. Просто нова дума за една стара игра.

Сам не можеше да повярва.

— Нима искаш да кажеш, че хората още излизат с двуколки?

Си Джей кимна.

— Двуколките са малко по-различни, но все още ги използваме за „задиряне и ухажване“. — Тя леко се разсмя.

Сам харесваше смеха ѝ. Харесваше толкова неща в нея, особено начина, по който непрекъснато го изненадваше. Винаги когато решише, че най-сетне я е разгадал, тя отново се променяше, буквално пред очите му.

— Имаше ли някой, с който да си бил особено близък? Някое момиче, може би?

Въпросът ѝ го озадачи. Бавно отвърна:

— Не е имало някой по-особен — или поне напоследък не.

Това не бе кой знае какъв отговор и във всеки случай не този, който тя бе очаквала, и той го знаеше. Но кой знае защо не искаше да ѝ каже за Мария — момичето, което му беше дало кръстчето. Мисълта за нея все още му причиняваше болка и той не искаше да рови из старите рани — независимо какво мислеше Кати за мъжете, които излагат на показ чувствата си. Това бе нещо лично и най-добре щеше да е да си остане така.

Но Си Джей наистина беше упорита. Тя продължи да настоява.

— Имаше ли някой по-особен, някога?

Сам кимна, но не каза нищо. Не искаше да говори за Мария. Но не можеше да не мисли за нея... да не си спомня колко бе хубава първия път, когато я видя... мекотата на тялото ѝ, когато се любеха... блясъкът на тъмните ѝ очи последният път, когато бяха заедно...

Но всичко това сега бе част от миналото и Сам се насили да се съсредоточи върху настоящето — ярката, почти дразнеща светлина в ресторанта, работниците в техните смешни униформи, странната форма на масите и столовете.

— Как каза, че се казва това нещо? — той прокара длан по гладката повърхност на масата.

— Пластмаса — отвърна тя. После взе чантата си. — Най-добре ще е да тръгваме. Утре ни чака тежък ден.

Сам въздъхна облекчено. Стана и взе ръката ѝ. Сведе поглед към тънките пръсти в дланта си и рече просто:

— Благодаря, Кати.

Можеше да е и за „Големия Мак“, но и двамата знаеха, че не беше.

— Ей — промълви тя, — всеки има право на свое собствено пространство.

— Моля?

Тя бавно изрече:

— Няма значение.

Когато се върнаха в къщата, Луси ги чакаше.

— Къде бяхте вие двамата? — запита настоятелно тя. — Чакам ви от часове!

— Какво има? Случило ли се е нещо? — разтревожи се Си Джей.

— Не, но предстои да се случи. — Тя се обърна към Сам и заяви: — Измислихме начин да те върнем обратно!

— О, за бога, мамо! — Си Джей хвърли шумно чантата и ключовете си върху бюрото, което ясно трябваше да подсказва, че няма търпение за подобни глупости.

— Говоря сериозно — настоя Луси. — Рави и аз го измислихме.

— Казаха си на Рави за Сам? — ядоса се Си Джей.

Луси махна с ръка.

— О, не се безпокой, той няма да каже на никого. А дори и да го направи, никой няма да му повярва. Както знаеш, те изобщо не могат да го оценят.

Си Джей завъртя очи към небето.

— Дори не мога да си представя защо — рече тя с едва прикрит сарказъм.

— Кой е Рави? — запита Сам, видимо смутен. Той се опитваше да асимилира първото изявление на Луси.

— Никой — заяви нервно Си Джей.

Но Луси нямаше намерение да се предава.

— Той е най-блестящият прорицател–трансмедиум на нашето време.

— Прорицател...? — Сам се запъна на непривичната дума.

— Това няма значение — продължи с пълна пара Луси, — важно е, че в продължение на цял ден той проучва твоето положение и стигнахме до някои наистина смайващи отговори.

Си Джей се предаде. Когато Луси се развихреше така, бе невъзможно да бъде спряна или да се угаси ентусиазма ѝ. Си Джей седна на канапето с подвити крака и се приготви да изтърпи майка си. Когато вдигна поглед, с изненада установи, че Сам съсредоточено слуша Луси. Щеше да ѝ се наложи да му обясни колко рехави са нейните теории. Защото направо би могло да стане опасно, ако той наистина сметне, че Луси знае какво говори.

Луси се отпусна в креслото, с лице към тях.

— Ето как стоят нещата. Ако съчетаем теорията на квантовата механика, особено онази нейна част, която се отнася до имагинерното време и разтеглянето на времето...

Си Джей зарови лице в ръце. Бе по-лошо, отколкото очакваше.

— Божичко!

Без да ѝ обръща внимание и изцяло съсредоточена върху Сам, Луси продължи:

— ... и като прибавим към това наученото от пътешествията във времето от атлантидите, няма начин да не стигнем до повече от очевидния отговор.

— О? — запита Си Джей с подигравателна невинност.

— Разбира се! — продължи ентусиазирано Луси, сякаш само едно дете не би разбрало всичко това. — Сам се е намирал в

епицентъра на едно земетресение през 1882, когато е бил изхвърлен напред към 1989, където е ставало друго земетресение. — Гледайки Сам и Си Джей с разширени от възторг очи, Луси завърши нетърпеливо: — Е, няма не ви е ясно?

Сам бавно рече:

— Е, не съвсем...

— Земетресението е отворило една врата във времето и Сам е минал точно през нея. Или пробягал, най-вероятно. — Луси замълча и се замисли. — Чакайте, Рави каза, че и черната дупка сигурно има нещо общо.

На Си Джей вече й дойде много.

— Мамо, всичко това е абсурдно.

Луси само се усмихна с вбесяващо чувство на превъзходство.

— О? И как тогава ще обясниш пътешествието на Сам във времето?

Тя не можеше никак да го обясни и Луси го знаеше много добре. Затова продължи със самодоволно изражение:

— Но най-важното от всичко е, че намерихме начин да те върнем обратно.

При тези думи погледът на Сам се изостри. Ако не бе разбрал кой знае какво от останалото, поне тази част му бе ясна.

— Окей — как?

— Да се върнеш на същото място, да изчакаш едно друго земетресение и да направиш същото, което и предишния път. Според Рави вратата във времето работи и в двете посоки.

Сам я изглежда скептично.

— И откъде мога да разбера кога ще има друго земетресение?

Преди Си Джей да успее да обясни, че никой не може да отговори на този въпрос, Луси рече:

— Сега Рави работи точно върху това. Казва, че ще може да предскаже следващото земетресение. Той предсказа и това.

Си Джей погледна Сам. Той като че ли приемаше всичко и сериозно размисляше върху него.

— Слушай — заяви тя с най-категоричния си тон, — мама изобщо не знае какво говори. — Яростно изглежда Луси. — Никой не може да предсказва земетресенията!

— Рави може — рече пренебрежително Луси, като се престори, че разглежда ярко лакираните си нокти.

Сам се обърна към Си Джей.

— Може би тя е права. В края на краищата все някак се озовах тук.

Отново бяха стигнали до това. И най-отвратителното беше, че той имаше основание. Си Джей можеше да спори колкото си иска с налудничавите идеи на Луси, но беше факт, че Сам бе истински и по някакъв начин се бе придвижил напред във времето.

Луси бодро продължи:

— Както виждате, има начин да те върнем обратно в твоето време. Само трябва да знаем кога ще бъде следващото земетресение.

Тя местеше поглед от Сам към Си Джей и обратно.

— Това е, което искаш, нали?

Въпросът беше пределно прост. И все пак, в продължение на един дълъг миг, Сам не каза нищо. Само гледаше към Си Джей и търсеше по лицето ѝ ключа към отговора.

Най-сетне той отмести поглед и каза:

— Да... това е, което искам.

ГЛАВА VIII

— Така е изглеждал Холивуд в годините на неговия блясък — възторгваше се една възрастна жена, окичена с диаманти, с лек розов оттенък на побелялата си коса.

— О, да — съгласи се също така възрастният ѝ компаньон с неприкрита носталгия. Той направи жест към огромните прозорци, от които се разкриваше зашеметяваща гледка към града. — Само погледни натам — към хълмовете и океана. Същият изглед, който имахме от „Трокадеро“.

— Но „Трокадеро“ отдавна го няма — рече тъжно жената.

Придружителят ѝ изведнъж просия.

— И все пак, все още имаме „Сейнт Джеймс“, а той притежава почти същия стар холивудски блясък.

Сам и Си Джей стояха зад двойката, която чакаше да бъде настанена в ресторанта. Сам се вираше с благоговение в безсрамния лукс на неотдавна преустроения клуб „Сейнт Джеймс“. Приютен в разточително реставрираната „Кула на Залеза“, главната забележителност на „Булеварда на залеза“ от 1929 година, „Сейнт Джеймс“ беше изискан частен клуб–хотел, декориран съответно с мебели в стил „Ар деко“.

Си Джей бе идвала в клуба още когато го откриха. Мъжът, с когото имаше среща тогава, типичен млад юпи–адвокат със задължителното порше и модерен апартамент в Уест сайд, предвидливо бе резервирал стая за след вечерята. Не си бе направил труда дори да я попита преди това. Увереността му, че тя има намерение да спи с него още при първата им среща, му коства връзката им и невъзвратимата загуба от сумата, платена за така и неизползваната стая.

Метр д’отелът с осанката на Кари Грант и съответния английски акцент настани възрастната двойка. После се върна и поздрави Сам и Си Джей.

— Добре дошли в „Сейнт Джеймс“. — Той го произнесе „Син Джеймс“.

— Нямаме нужда от маса — обясни Си Джей, — ще се присъединим към господин Дени.

Метър д'отелът кимна с вдигната вежда, после ги преведе през ресторанта на терасата, целият в мебели от ракинта, стилизирани палмови дървета и живи цветя, към една маса в ъгъла, където Алън Дени, режисьорът на „Сурова страна“, седеше сам. Келнерът тъкмо прибираше остатъците от вечерята му, докато Дени отпиваше нещо, прилично на коняк.

Той ги изгледа не особено приветливо, което бе дискретен намек за първоначалния му отказ да се срещне с тях, когато Си Джей му се обади преди малко. Едва когато Сам взе телефона и съвсем ясно му обясни някои неща, като например това, че е федерален шериф, Дени най-сетне отстъпи и се съгласи за тази среща. Той не пожела да ги покани в къщата, която бе наел в Малибу за времето, докато снимаше филма, но неохотно се съгласи да им отдели няколко минути от времето си след вечеря.

Сега, когато Сам и Си Джей седнаха, Дени каза със своя силен английски акцент:

— Хайде по-бързо да приключваме с това, искате ли? Трябва да се връщам в студиото, за да прегледам заснетото през деня.

Си Джей го озари със своята възможно най-прелестна, но изключваща всякакви възражения усмивка, която можеше да се изтълкува по един-единствен начин — дори и времето да бе кратко, тя искаше отговори. От опит знаеше, че режисьорите можеха да бъдат покапризни и от примадоните. Дени едва ли щеше да опровергае подобно твърдение. Изражението му подсказваше, че той нямаше нито време, нито желание да се занимава с тях.

— Ценя времето ви, господин Дени. Бих искала да знам точно какво се случи в деня, когато бе убит Дан Прескот.

Той я изгледа хладно.

— Вече обясних всичко на полицията. Няма нищо, което бих могъл да добавя.

Си Джей леко забарабани с пръсти по ленената покривка на масата. Знаеше си, че с него няма да е лесно.

— Известно ми е — отвърна тя спокойно, — но искам отново да възстановя всичко. Може би има някой дребен детайл, който сте пропуснал да съобщите на полицията.

Тънките устни на Дени изтъняха още повече, той се намръщи.

— Е, добре тогава. Както обясних, през онзи ден всичко беше съвсем обикновено. Тъкмо бяхме заснели една сцена без всякакви проблеми и започвахме втората. Когато Дан падна, аз си помислих, че страхотен преиграва, но после някой каза, че наистина е ранен.

Си Джей знаеше, че нещата не бяха протекли точно така.

— Разбрах, че Дан се е сбил с Ланс Форд малко по-рано.

— О, това ли? — Дени сви тесните си рамене. — Не беше точно сбиване в истинския смисъл на думата. По-скоро, някакъв незначителен сблъсък, дребна препирня.

— И как се стигна до нея? — намеси се Сам, който явно не бе готов да приеме версията, че е било нещо чак толкова незначително.

Дени махна с ръка, сякаш гонеше някакво досадно насекомо.

— Прескот каза нещо на Ланс, а то явно не му хареса. Посбутах се малко, но един друг мъж от екипа се намеси и сложи край на разправията. Ланс се прибра в гримьорната си за няколко минути да се успокои, после се върна в съвсем приемливо настроение и завършихме сцената. Това е всичко, което мога да ви кажа.

Сам явно все още не бе доволен.

— Какво каза Прескот на Форд?

— Велики боже, наистина не помня. — Гласът на Дени издаваше крайно раздражение.

— Опитайте се да си спомните — настоя Сам с тон, който даваше да се разбере, че няма да е в негов интерес, ако не опита.

Дени се вцепени.

— Казах, че не помня — повтори той с подчертания си английски акцент. — Е, ако това е всичко, наистина трябва да тръгвам. — И без да изчака съгласието им, той махна на сервитьора за сметката.

Като актриса Си Джей често се бе сблъсквала с хора като Дени. На повечето от тях им доставяше голямо удоволствие да я отпращат най-безцеремонно. Но сега нещата бяха малко по-различни. Искаше някои отговори и имаше намерение да ги получи.

Тя се приведе над масата.

— Това все още не е всичко, господин Дени — уведоми го хладно. — Какво ще ни кажете за Ланс Форд? Той сам ли беше в гримьорната си?

— Откъде мога да знам? Не е възможно да съм навсякъде. Би трябвало да попитате него.

— О, разбира се, че ще го направим, господин Дени. Но сега бих искала да ми отговорите на още няколко въпроса.

— Казах ви всичко, което знам. И нямам намерение да губя повече време в този безполезен разговор.

Сам се надвеси над масата с недвусмислен заплашителен жест.

— Съветвам ви да не отказвате съдействие на дамата.

— Всичко е наред, Сам — увери го Си Джей, когато видя, че лицето на Дени стана бяло като покривката на масата. Тя потисна една доволна усмивка. Двамата със Сам наистина се сработваха чудесно в ролите на доброто ченге и лошото ченге.

Възползвайки се от моментното колебание у Дени, тя запитва:

— Колко време Ланс отсъства от екипа?

— Петнадесет или двадесет минути. Не повече. — Той остави салфетката си на масата, когато сервитьорът се появи със сметката. — Е, ако това наистина вече е всичко, налага ми се да тръгна.

Преди да успее да стане, Си Джей запитва:

— Вярно ли е, че филмът е надхвърлил бюджета си и студиото не е доволно от вас? — Това бе директна атака. Тя го погледна право в очите и Дени трепна.

— Надхвърлили сме само с малко бюджета, което не е толкова важно — информира я студено: — Единственото, което е от значение, е целостта на филма. Човек не може да слага цена на изкуството, госпожице Грант.

Устните на Си Джей се свиха в крива усмивка.

— О, смятам, че студиото може да му сложи някаква цена. В края на краищата, това са техни пари.

С чувство на дълбоко удовлетворение додаде пренебрежително:

— Това е всичко засега, господин Дени. Благодарим, че ни отделихте от времето си. Разговорът ни бе изключително... полезен.

Без да каже нито дума повече, Дени се надигна, завъртя се на пети и се отдалечи със скована походка и ръце, плътно изпълнати до тялото.

— За какво беше всичко това? — запита някак безпомощно Сам. — Да не би да съм пропуснал нещо в разговора? Ни най-малко не ми се стори полезен.

— Прав си — съгласи се Си Джей, загледана след Дени. — Той не ни каза нищо. И именно затова разговорът беше полезен.

— Това вероятно е едно от онези неща на двадесетия век, за които още не съм дорасъл — промърмори Сам.

Си Джей се замисли.

— Режисьорите обикновено са много проникателни хора, дори и онези, които са абсолютно нетърпими като Дени. Работата им е да се грижат именно за детайлите и те обикновено знаят всичко, което става в един снимачен екип.

— Значи смяташ, че той крие нещо?

— Може би. Ясно ми е защо Дан Прескот не се е разбирал с него. И без съмнение лъже, че сблъсъкът между Прескот и Форд не е бил сериозен. Като режисьор той естествено не иска никакви неприятни истории около скъпоценния си филм.

Сам потъна в мисли. Той явно прехвърляше в ума си различните възможности.

— Допускаш ли, че Дени би могъл да убие Прескот, защото той го е критикувал?

Си Джей поклати глава, тънките ѝ вежди се склупиха на челото от усилието да проумее ситуацията. След като бе третирана като парцал от толкова много режисьори, не би имала нищо против да си отмъсти на един от тях, като го обвини в убийство. Но колкото и да не ѝ бе приятен този дребен егоист, не вярваше, че той би имал куража да извърши нещо подобно.

— Съмнявам се. Режисьорите имат невероятно развито ego. И той едва ли се е интересувал от мнението на Дан Прескот. — Тя замислено сви устни. — Онова, което действително искам да знам, е какво Дан е казал на Ланс Форд.

— Значи смяташ, че може да е бил Форд? — Тонът на Сам ясно подсказваше, че счита това за малко вероятно.

— Той е могъл да се промъкне във фургона с реквизита и да сложи истинския патрон, без да предизвика каквото и да било подозрение. — Тя вдигна очи и улови критичния поглед, който им хвърли метр д'отелът, който за втори път минаваше край масата.

— Май вече нарушаваме добрия тон — каза тя на Сам. — Най-добре ще е да си тръгваме.

Навън беше ясна и топла лятна нощ, изпълнена с очарованието на лекия бриз откъм океана, който бе само на няколко мили. Застанала до Сам, Си Джей си даде сметка, че те двамата някак изненадващо бързо се сработиха. Предвид обстоятелствата това бе просто изумително.

— Ти се справи с тоя Дени като едното нищо — поздрави я той, когато излязоха на паркинга.

Тя му подари самодоволна усмивка. Може би все пак имаше някаква надежда за Сам Хакет. Въпреки всичко.

— Вече се опитвах да ви го кажа, господин шериф. В наше време една жена може да се грижи за себе си.

Сам замислено втренчи поглед над дясното ѝ рамо.

— А може ли една жена да различи изток от запад?

Тя го погледна изненадано.

— Разбира се. Като момиче бях в скаутски отряд.

— Не знам какво е това, но ако не греша, Дени пое в погрешна посока — обратна на тази към студиото.

— Какво?

Сам посочи към другия край на паркинга, откъдето един бял линкълн тъкмо се измъкваше и поемаше нагоре по булеварда. Той имаше знака на кола под наем и се насочи в посока, противоположна на студиото.

Пазачът на паркинга пристигна с колата на Си Джей. Той ѝ хвърли неодобрителен поглед, който ясно подсказваше, че ще е най-добре да му даде голям бакшиш, дори само за това, че са го видели в такава браква. Но тя нямаше време нито за бакшиши, нито за снобски претенции. Припряно скочи зад волана, докато Сам се настаняваше до нея, рязко включи на първа и изкара мустанга от паркинга, впускайки се по следите на Дени.

Последва го на дискретно разстояние, като остави помежду им една кола. Когато той зави на север, по пътя, който водеше към „Холивуд хилс“, тя изчака малко, преди да продължи.

Не бе никак лесно да маневрира по тесния, виещ се и лошо осветен път и ѝ се наложи да намали. След около половин миля Дани паркира в алеята пред една двуетажна къща в испански стил.

Си Джей спря малко встрани от пътя, изключи фаровете и проследи с очи как режисьорът слезе от колата и забърза към входната врата. Виждаше го съвсем ясно в светлината на фенера, когато той натисна звънеца.

Само след миг вратата бе отворена от млада жена в бяла копринена роба. Тя целуна Дени страстно и продължително и после го дръпна навътре.

Сам се ухили на седалката до Си Джей.

— Явно е имал пред вид нещо по-добро за тази вечер, отколкото да работи до късно. Чудя се защо изобщо си направи труда да ни лъже.

Си Джей изобщо не се чудеше.

— Може би защото това момиче е Лайза Кенеди, актрисата, която играе главната роля в „Сурова страна“. — Тя забарабани с пръсти по волана, докато разсъждаваше трескаво.

— И защо трябва да бъде тайна? — запита Сам.

Си Джей присви очи, загледана в отсрещната страна на улицата.

— Защото тя е сгодена за Ланс Форд. — Видя как очите на Сам проблеснаха на светлината, идваща от командното табло на колата.

— Искаш да кажеш, че му е дала обет?

— Да, точно това исках да кажа. Имаше го навсякъде из професионалните. — Съзнавайки, че Сам не знае какво са „професионалните“, обясни: — Пишеше го във „Варайъти“ и в „Холивуд рипортър“ — вестниците на филмовата индустрия. Гodeжът им бе ознаменуван с голямо и шумно празненство. Въпросът е — продължи да разсъждава гласно — дали това е баналната история на една актриса с ограничен талант и безгранични амбиции, която си проправя по гръб път към върха, или пък има нещо общо с нашия случай?

Сам замълча за момент. Бе невъзможно да се разгадае изражението му в полумрака на колата. Най-сетне рече с привидна небрежност:

— Знаеш ли, че за пръв път каза „нашият случай“?

В гласа му имаше нещо, което дълбоко я трогна — нещо необичайно нежно и дълбоко вълнуващо, сякаш това бе от голямо значение за него. Тя бе едновременно смутена и доволна. Бе доста объркващо чувство и Си Джей избегна погледа на Сам. За първи път от много време просто не знаеше какво да каже.

Той продължи:

— Предполагам, това означава, че следващият човек, с когото трябва да говорим, е Лайза Кенеди. Не смяташ ли?

— Да, още утре заран.

— Значи не искаш да я разпиташ тази вечер? — Тонът му бе натежал от горчива ирония.

— Кой знае защо — тя пусна колата по инерция на известно разстояние надолу по улицата, преди да я запали — мисля, че сега моментът не е най-подходящ.

До нея Сам се разсмя.

— Точно така. И тъй, какво ще правим дотогава, Кати?

Тя зави обратно и се спусна надолу по „Холивуд хилс“. Бе прекалено късно да търсят някой от останалите заподозрени. Нямаше нищо друго, което биха могли да свършат тази вечер. Но бе и прекалено рано да се върнат вкъщи и да си легнат.

Погледна към Сам. Покривът на колата бе свален и лекият бриз рошеше тъмната му коса. Той се взираше в нея с онази напрегната съсредоточеност, която бе толкова смущаваща.

Всъщност, всичко в него бе смущаващо — начинът, по който я наричаше Кати... начинът, по който я гледаше понякога, *наистина* я гледаше, сякаш се опитваше на всяка цена да я проумее... начинът, по който се държеше с нея — сякаш тя винаги имаше нужда да бъде защитавана... начинът, по който очакваше тя да живее според неговите ценности, колкото и старомодни да изглеждаха те.

„Не ругай, това не подобава на дама.“

„Жените не би трябвало да пушат.“ На моменти той я вбесяваше толкова, че ѝ идеше да закрещи. Но в същото време я караше да се чувства...

— Кати?

Тя му хвърли бърз поглед, когато се вляха в натовареното движение на „Булеварда на Залеза“. Караше я да чувства всевъзможни неща, които изобщо не бе изпитвала някога. И просто не знаеше какво да мисли. Усмихна се, за да прикрие смущението си.

— Имам една идея. Ти бе дотолкова зает да свикнеш с промените около теб, че дори нямаше възможност просто да седнеш някъде и да се огледаш. Просто да наблюдаваш хората ей така, знаеш ли. Това е най-доброто образование на света.

— Добре. Какво имаш пред вид?

Докато се бореше със завоите и криволиците на булеварда, тя отвърна:

— Знам едно място точно за тази работа. Един район на града, който се нарича „Уестуд“.

„Уестуд вилидж“ бе малък квартал, притиснат между „Бевърли хилс“, „Санта Моника“ и „Бел еър“. Някога обикновено селце, сега то се бе сляло със студентското градче на Калифорнийския университет на Лос Анжелис и бе прочуто с многото си кина, ресторанти, тротоарни кафенета и магазинчета, които през почивните дни стояха отворени до полунощ. Това действително бе един от малкото квартали, където хората оставяха колите си и тръгваха да се разхождат пеш.

Мястото бе свързано и с някои спомени за Си Джей. Тя посочи към театъра „Бруин“ и каза на Сам:

— Когато учех в колежа, работех тук по няколко часа на ден, на бюфета за сладкиши.

Той я погледна изненадано.

— Била си в колеж?

— Да, защо?

Сам ѝ хвърли дълъг, преценяващ поглед.

— Просто никога не бях срещал жена, която е учила в колеж.

Тя се засмя.

— В наши дни има доста такива. Свиквайте, господин шериф.

Той поклати глава, докато гледаше хората, които минаваха покрай тях.

— С много неща ще трябва да свиквам.

Той се вглеждаше заинтригувано във витрините, където бе изложено какво ли не — от тениски с налудничави надписи, до модели на прочути дизайнери. За нейна изненада той прояви особен интерес към книжарниците. Прекараха повече от час, ровейки се из местния „Уолдънбукс“. Лицето му светна, когато видя издания на Марк Твен и Брет Харт.

— Хората все още ли четат това? — запита той.

— Разбира се, те са класици. Твен е един от любимите ми автори — отвърна Си Джей, изненадана, че са му познати.

— Също и на мен. — Сам поклати глава. — Не мога да повярвам. Аз съм чел тези книги преди сто години и ти си правила същото през

1989–та.

На Си Джей също ѝ се струваше изумително, но по друга причина. Кой знае защо, досега никога не си бе представяла, че Сам обича да чете книги.

— И коя е любимата ти история от Марк Твен? — запита той с почти детско любопитство.

— „Хъкълбери Фин“ — отвърна тя без колебание. — Майка ми ми я подари за Коледа, когато бях малка, и ми направи голямо впечатление.

— На мен също ми харесва най-много. Преподобният Портър ми я даде преди няколко години. Препрочитал съм я толкова пъти, че подвързията вече почти се е разпаднала. — Сам изведнъж замълча, осъзнал какво току-що е казал.

— Всъщност, преди доста повече от няколко години — заключи той.

За момент погледът му помръкна. После сякаш се затвори в себе си и каза само:

— Както и да е, все пак ми е приятно да знам, че някой ден пак ще мога да си я купя.

Си Джей взе книгата от ръката му и се запъти към касата. Когато се върна, я подаде на Сам.

— Вземи, това е за теб.

Той изглеждаше напълно смаян.

— Чакай малко. Аз просто не мога да я приема.

— Защо не? — Тя се бе изправила съвсем близо до него и го фиксираше с вдигнати нагоре очи.

— Защото откак дойдох тук, ти плащаш всичко. Просто не е редно, Кати — рече той в своя пряк маниер. За Сам нещата бяха редни или нередни, без никакви междинни нюанси.

— Ако чак толкова държиш, можеш да ми я платиш, когато се сдобиеш с пари. А междувременно искам да направя нещо приятно за теб, така че просто я приеми и не говори повече.

За миг те просто останаха така, като се гледаха упорито един друг. После Сам избухна в смях.

— Добре, но все пак смятам да ти я платя.

— Съгласна съм.

Гласът му се смекчи.

— Благодаря, Кати.

— Няма защо, Сам.

Лицето му се озари от такава зашеметяваща усмивка, че Си Джей остана без дъх и за момент забрави за всичко наоколо.

— Знаеш ли, че за пръв път ме нарече по име? Това ми хареса, Кати. Много ми хареса.

Каза го толкова простишко, и все пак то стигна право до сърцето й.

Тя съзна, че Сам сигурно много рядко се разкриваше по този начин, но когато го правеше, бе наистина много вълнуващо. Нервно прокара пръсти през разчорлената си коса.

— Какво ще кажеш да прием по едно кафе в онова кафене от другата страна на улицата? — предложи с леко запъване. И добави, защото знаеше, че е важно: — Ти можеш да платиш.

— С удоволствие.

Останаха в кафенето близо час, като отпиваха от кафето, което младата келнерка им долива няколко пъти. Сам не можеше да откъсне поглед от пъстрата тълпа от хора, която се носеше покрай тях — млади и стари, богати и бедни. Доста от по-младите през тази топла лятна нощ носеха съвсем оскъдно облекло — шорти, го бе нарекла Си Джей. Те сякаш изобщо не се притесняваха от голотата на челата си. След като размисли, Сам реши, че това не е нещо лошо. И със сигурност бе за предпочитане пред лицемерието, с което се бе сблъсквал в своето собствено време.

Постепенно той започна да усеща, че хората, които минават покрай тях, не са чак толкова различни от онези в неговото време. Повечето изглеждаха наистина щастливи, някои угрижени или уморени. Откъслеците от разговори, които достигаха до него, бяха успокояващи, защото го увериха, че хората все още говорят за почти същите неща, както някога:

— Много се тревожа как върви той в училище. Оценките му са лоши и сякаш нищо не го интересува...

— Толкова ми липсва, но какво мога да направя? Та той спи кажи-речи с половината училище...

— Майка ми и баща ми ще ме подлудят. Никога няма да повярваш какво направиха тоя път...

За пръв път откак се бе събудил в болницата и се бе озовал в един странен нов свят, Сам почувства, че би могъл да се оправи тук. Наистина, всичко все още бе твърде различно и той копнееше за близките и познати неща от своето време. Но поне вече не бе ужасен от онова, което в следващия момент би могло да му се случи.

Кати без съмнение се чувстваше като у дома си. Естествено. Та нали това бе нейното време. Той още не можеше да се съвземе от факта, че тя му купи книгата. Това бе повече от щедро от нейна страна, беше наистина сладко.

В обичайния случай той не би употребил дума като „сладко“ за една „миз“ Си Джей Грант. Безразсъдна, може би. И вироглава, несъмнено. Той едва сега започваше да разбира, че у нея има много повече неща, отколкото бе свикнал да открива у една жена. Понякога тя бе способна да действа смело и решително като мъж, в други моменти проявяваше нежност и чувствителност, които бяха чисто женски.

Със сигурност не бе познавал нито една жена като нея в своето време. Питаше се дали всички жени сега бяха такива или тя бе нещо особено.

Си Джей се прозя и каза:

— Нагледа ли се достатъчно на хора за тази вечер? Сам кимна.

— Да, така мисля. — После, когато тръгнаха към колата, добави:
— Наистина беше интересно.

— Знам. Понякога аз също го правя. Когато бях актриса, наблюдавах хората, за да мога да възпроизведа маниерите им за някоя роля. А сега просто ги намирам интересни.

По обратния път към „Венеция“ тя му разказа как се бе прехвърлила от киното в криминалистиката, за Хари Карлучи и агенцията, и му довери някои от най-ексцентричните случаи, по които беше работила. В замяна на това научи за бандитите, които Сам бе преследвал или убил, и за градовете, в които той единствен е бил законът и редът на стотици мили наоколо.

Когато се върнаха в къщата, те вече разговаряха като всеки двама души — заинтригувани един от друг, доволни, че са заедно, и съвсем непринудено. Си Джей спря колата в алеята и каза:

— Има още нещо, което досега не си правил, а без него в обучението ти ще има сериозен пропуск.

Сам застана нащрек.

— И какво е то?

— Плуване в океана — заяви тя и се плъзна навън от колата. — Обзалагам се, че никога досега не си го правил.

— Не, но...

Сам замълча, затруднен да обясни, че не би могъл да се къпе гол на публично място. Макар и плажът да бе почти пуст по това време на вечерта, тук-там се виждаха хора, събрани на групички покрай запалените огньовете на открито, да не говорим за жителите на околните къщи и блокове.

— Какъв е проблемът, господин шериф? Да не би да не можете да плувате? — подхвърли му Си Джей с добродушен смях.

— Разбира се, че мога да плувам — отвърна той малко раздражено. — И не това ме притеснява.

Не пожела да обясни по-подробно, а просто остана на мястото си, с ръце ядно мушнати в джобовете. Тя го изгледа за миг, после изведнъж разбра.

— Не се безпокой. Вкъщи има едни мъжки плувки, с които мога да ти услужа. Останаха от един приятел, който така и не си направи труда да дойде да прибере нещата си.

— Плувки ли? Да не искаш да кажеш — ония изрязани долни гащи, които съм виждал да носят други мъже? — Изражението му вече не бе смутено, а неотстъпчиво.

Си Джей се ухили.

— Всички ги носят. Ти също би могъл да свикнеш. Какъв е смисълът да носиш някакви измишльотини, които ще те завлекат на дъното.

Тя се извърна и понечи да се качи по стълбите, когато забеляза, че лампата на бюрото в офиса ѝ свети.

— По дяволите. Луси сигурно е забравила да угаси, преди да излезе. Не е за чудене, че винаги плащам толкова много ток. — Тя тръгна към офиса, ровейки из връзката с ключовете, но когато стигна до вратата, видя, че е леко откряната.

— Браво! Всички къщи наоколо се залостват по-яко и от държавния затвор, а тя оставя вратите широко отворени — мърмореше си Си Джей.

— Да ти помогна ли нещо? — запита Сам.

— Не, ей сега идвам.

Той изчака, докато тя си проправяше път в тъмното през предната стая на офиса. След като изгаси лампата на бюрото, тя се върна обратно и заключи здраво вратата зад себе си.

Горе влезе в спалнята и след малко се върна с плувките.

— Той не беше висок колкото теб — обясни тя, — но беше малко по-тежък, тъй че сигурно ще ти станат. Можеш да се преоблечеш в банята. Ще те чакам долу.

Сам взе плувките и след моментно колебание влезе в банята. Не бе съвсем сигурен какво трябва да направи. Но истината бе, че обичаше да плува, и още първия път, когато видя океана, му се прииска да се гмурне в него.

Смъкна дрехите си, навлече плувките и се опита да се огледа в малкото огледало над мивката. Не можеше да види кой знае какво и само се надяваше плувките да не изглеждаха толкова странни, колкото ги усещаше. Каза си, че не би трябвало да се смущава от онова, което Кати би могла да помисли за вида му, и бавно се спусна по външното стълбище.

Си Джей вече беше във водата. Когато Сам прекоси топлия мек пясък, тя излезе на брега и закричи към него. Той видя сепнатото ѝ изражение, когато съзря плувките, закриващи твърде малко от тялото му.

Не можеше да откъсне очи от нея. Банският костюм бе изрязан високо над нежно извитите бедра и доста дълбоко на гърдите. Тялото ѝ бе мокро и проблясваше матово на лунната светлина, озарила водата и пясъка.

Тишината се нарушаваше само от тихия плясък на вълните, които се разбиваха в брега, и от далечния шум на колите по крайбрежния път.

Си Джей спря на няколко крачки от него, двамата замряха неподвижно, приковали погледи един в друг.

Сам не знаеше какво да каже. Не беше се чувствал така от момчешките си години, когато момичетата го привличаха силно, но изпитваше ужасно притеснение, щом се изправеше пред тях. Много вода бе изтекла от времето, когато не бе знаел какво да прави с една

жена в топла и тъмна нощ. Смаяно осъзна, че мисли за нея по този начин, и се смая още повече, когато си даде сметка, че реагира така, както и в своето време. Изглежда бе вярно — някои неща просто не се променяха.

За да прикрие обърканите си чувства, запита с глас, далеч по-неуверен от обикновено:

— Студена ли е водата?

— Малко. — Си Джей сякаш бе останала без дъх.

Сега, когато тя бе толкова близо и нищо друго не го разсейваше, Сам забеляза някои подробности, които бе пропуснал — малкия белег на рамото ѝ, очертан на фона на светлата кожа, начинът, по който късо отрязаната коса се навиваше, когато бе мокра, трепета на малките ѝ обли гърди, докато си поемаше дъх.

Той отдръпна поглед от нея и се взря в океана и вълните, пенещи се покрай брега.

— Май че ще е най-добре веднага да се гмурна.

— Сигурно — съгласи се Си Джей.

Когато Сам се поколеба, тя продължи усмихнато:

— Хайде, господин шериф, щом аз можах да го направя, какво остава за вас!

Извърна се и със смях хукна обратно към водата. Сам я последва и с дългите си крака лесно ликвидира разстоянието помежду им. Заедно се потопиха във водата и изскочиха само на сантиметри един от друг. Сам едва усети шока от студената вода, толкова бе погълнат от вида на Кати.

— И тъй, какво ще кажеш за Тихия океан? — запита ухилено тя.

Той тръсна глава и от косата му се разлетяха водни капчици.

— Не е чак толкова студен като потоците в Скалистите планини, но е доста по-голям.

Тя се усмихваше, водата изтичаше през пръстите ѝ.

— Трябва да дойдеш тук денем, когато е горещо. Чудесно е. — После рече с внезапно въодушевление: — Ще те науча да караш сърф.

— Сърф? — Гласът му бе несигурен, той ту се отдръпваше, ту се приближаваше към нея.

Си Джей отстъпи няколко крачки, после се гмурна и изплува точно пред него.

— Вярвате или не, господин шериф, но има някои неща, които можете да научите от мен.

Сам се разсмя и се съгласи без ни най-малко колебание.

— О, сигурен съм в това, госпожице Грант. — С тези думи той се хвърли напред и заплува с широки, мощни удари. Гмурна се под водата, после изплува там, където трябваше да бъде тя — но не я намери.

Той се завъртя във водата.

— Кати?

Долови само шепота и въздишките на вълните, които прииждаха към него, после отново се надигаха, за да изригнат в кълба от пяна до брега, двадесетина метра по-нататък. Обграждаше го плътна тъмнина.

— Кати? Къде си? — Сам се изви във водата и се послуша, тъй като не виждаше на повече от метър разстояние. Сияйната луна отгоре очертаваше тясна пътека над вълните. Паниката започна да се надига в гърдите му и той отново извика.

Кати бе загрижена дали той може да плува. И само защото тя така естествено се гмурна, без изобщо да се бои, и защото живееше съвсем до водата, той бе предположил, че е добър плувец — а не биваше. Сега безпокойството се сгъсти в истински страх. Дори и най-добрите плувци можеха да изпаднат в беда. Той си спомни един млад каубой, който се опита да пресече река, но бе хвърлен от коня си и повлечен към дъното от течението. Тежките дрехи се оказаха неговата гибел. Намериха тялото му надолу по реката, заплетено в някакви коренища.

— Проклятие, Катлийн! Къде си, дявол да те вземе? — Той отново се завъртя.

Си Джей изпръхтя и едва не се задави от смях.

— Какво има, господин шериф? Като че ли сте обезпокоен?

— Къде беше, мътните да те вземат? — Гласът на Сам проряза студения нощен въздух.

— Не знаеш ли, че трябва да се пазиш от чудовищата, които идват от дълбините? — Тя сякаш не разбираше колко ядосан е Сам.

— Заслужаваш да те напляскам за това. — Той посегна към нея, но тялото ѝ му се изплъзна.

— Защо, господин шериф? Да не би да сте се тревожил за мен? — В тона ѝ се четеше нещо средно между неверие и учудване.

— Ако само те пипна, веднага ще ти дам да разбереш какво мисля по въпроса — заплаши я той, като все още усещаше металния вкус на страха в гърлото си.

Неочаквано тя отново изчезна.

— Катлийн?

— Ето ме, господин шериф — обади се гласът ѝ отнякъде близо до брега. — Винаги ли сте толкова бавен?

Сам се плъзна под повърхността на водата. Щеше да ѝ покаже как се играе тази игра.

— Ей, господин шериф! По-добре се поразмърдайте, иначе ще посинеете от студ!

В отговор до нея достигна само неуморният плавен шум на вълните. Си Джей се извърна и наостри уши, опитвайки се да различи звука от движенията на плувец. Тъкмо се канеше да се втурне към близкия бряг, когато той изплува до нея.

— Винаги ли сте толкова бавна, госпожице Грант? — Голямата му ръка хвана главата ѝ и я натисна под водата.

Си Джей изскочи над повърхността, пръхтейки. На всичко отгоре... той се опитваше да я потопи! Но когато се огледа, Сам го нямаше, дочу само силните удари, с които той се отдалечаваше към брега.

— Ще ти го върна, Сам Хакет! — извика тя след него и също пое нататък.

Той я чакаше на плажа. На неясната светлина от една близка къща тя видя дяволитата му усмивка.

— Ще трябва да се научите да се пазите откъм гърба, госпожице Грант. Не бива да оставяте възможност да ви издебнат от засада. — Подаде ѝ кърпата.

Тя я дръпна от пръстите му.

— Ще се опитам да го запомня. И наистина се проявих като глупачка, като се уплаших за теб. Има ли изобщо нещо, което не можеш да правиш, независимо дали в 1882-ра или в 1989-та?

Сам за момент се замисли.

— Не мога да карам кола — засега. И... — той се поколеба и стана сериозен, — все още не съм хванал моя човек.

Игривото настроение от къпането се стопи.

— Може би ще се наложи да се откажете от това, господин шериф. Главният изпълнителен директор на компанията Емет Трегър не е престъпникът Емет Трегър. Това са двама твърде различни мъже.

Сам попи водата от доста поизраслата си коса. После вдигна поглед към нея:

— Никога не отстъпвам и никога не се предавам, Кати. Дори не знам значението на тези думи.

Тя му повярва. Всичко, което бе открила за Сам Хакет от момента, когато той буквално нахлу в живота ѝ, можеше да се сведе до тази фраза. Не, човек като Сам Хакет не отстъпваше и не се предаваше. Беше чела истории за кодекса на честта на Запада и за личния кодекс на всеки човек. Сам вярваше в това. В неговото време хората бяха живели или умирали с тези думи.

— Сега не е 1882–ра, Сам. — Тя потръпна и обви хавлията около раменете си.

— Не, не е. — Той вдигна ръка и бръсна една капка вода от носа ѝ. Жестът бе неволен, но пръстите му се забавиха върху кожата ѝ. — Но не знам друг начин.

— Значи ще продължиш да го преследваш — прошепна Си Джей със свито сърце, разбирайки, че всичко, което той бе научил за двадесетия век през изминалите няколко дни, не означава нищо.

— Ще продължа да го преследвам — рече той просто и разпери пръсти върху хладната кожа на бузата ѝ. Палецът му проследи очертанията на чувствената долна устна, после се върна обратно. Устата му бе толкова близо до нейната, когато се наведе напред, че тя можа да усети дивата горещина на дъха му.

— И нищо друго ли няма значение?

— Разбира се, че има, прекрасна Кейт. — Гласът му бе тих като въздишка. — Всичко има значение, но това е най-важното. Защото то е онова, което съм, Кати.

Искаше тя да разбере. Но нямаше да се моли. Това бе най-много, което можеше да направи.

— Добре, господин шериф. — Сега гласът ѝ бе по-спокоен, тя отстъпи крачка назад, създавайки физическа и емоционална дистанция помежду им. — Вероятно трябва да приема това. Ако и вие приемете същото по отношение на мен.

Усмивката, която караше сърцето ѝ да спира, проблесна в тъмнината.

— Вече съм го направил, Кати. А сега какво ще кажеш да се връщаме в къщата? Ще ми замръзне... — Той се сепна. — Тук е студено, а и откъм водата се надигна вятър.

Си Джей му хвърли палава усмивка. Сега, след като вече бяха на позната територия, тя се чувстваше по-уверена и встрани от тревожни неща като това колко красив беше Сам, колко добре тези леко тесни плувки очертаваха тялото му и как играеха мускулите под гладката му кожа. Извърна се и хукна, преди мислите ѝ да успеят да я вкарат в още по-голяма беля.

— Прав си — викна тя през рамо, докато тичаше по пясъка. — Тук е студено. Ще ми замръзне задникът.

— Кати!?

Тя тичаше с всички сили. Бе останала без дъх, когато Сам най-сетне я настигна в алеята до къщата.

Тя погледна покрай него към прозореца над външната стълба.

— Това е, което съм аз, Хакет — хвърли тя собствените му думи в лицето му. Но изведнъж замълча, загледана в стълбището.

— Колко странно.

Сам бе точно зад нея.

— Какво има?

Тя посочи към офиса.

— Изгасих онази лампа, преди да отидем да плуваме. — Мина покрай него и се насочи към вратата. Сграбчи бравата и тя бавно се отвори. — Но нали я заключих! — Си Джей неспокойно се взря в тъмнината на предверието към личния си офис, където лампата върху бюрото светеше. Понечи да влезе вътре. Пръстите на Сам остро се впиха в рамото ѝ и той застана пред нея.

— Остани тук.

Тя нямаше намерение да „стои там“. Когато Сам мина през празната предна стая към нейната, тръгна плътно зад него. Сграбчи ръката му.

— Внимавай, там все още може да има някой. Дали направо да не се обадим на полицията?

— Който и да е бил тук, вече си е отишъл.

— Сигурен ли си?

— Излезли са през предната врата. Затова беше отключена, след като ти я заключи. — Сам пристъпи встрани и за пръв път тя можа да се огледа вътре, без широките му рамене да ѝ пречат.

Офисът ѝ бе напълно опустошен. Столовете бяха преобърнати, възглавниците на евтиното канапе до стената разрязани, чекмеджетата на бюрото измъкнати и изсипани на земята, но това не бе най-лошото. Рафтовете на огнеупорната каса също зееха празни. Папките на клиентите ѝ бяха измъкнати оттам и разпръснати върху бюрото и из цялата стая.

Си Джей не бе особено старателна с доста неща, но папките на клиентите ѝ бяха нещо свещено. Хари Карлучи я беше научил, че една пълна и педантично подредена папка обикновено вече съдържа решението на случая. Въпросът бе само да се сортира информацията, за да се стигне до отговора. Папките ѝ бяха единственото нещо, на което тя държеше фанатично. Веднъж една съвсем дребна подробност я бе насочила къде да търси местонахождението на отвлечено дете. Тя непрекъснато попълваше папките си, подреждаше ги и ги заключваше.

— Велики боже! — едва успя да промълви тя, а после го повтори, защото в момента то бе единственото, което бе в състояние да каже.

А си беше помислила, че Луси е забравила да заключи, когато е излязла. Това наистина понякога се случваше на майка ѝ. А освен всичко друго, Си Джей не притежаваше нищо, което да си струва да бъде откраднато... до тази вечер.

— Тук няма нищо ценно. Пищещата машина и факсът са все още в предния офис. Какво би търсил някой тук?

— Сведения — отвърна просто Сам, застанал зад бюрото и загледан в бъркотията върху него.

Си Джей заобиколи бюрото.

— Какви сведения? Нещата в папките имат стойност единствено за мен.

— С изключение на това. — Сам посочи към една папка, останала непокътната. Тя беше разтворена върху бюрото. Името на Джули Прескот бе изрядно написано на етикета. — Тук няма кой знае какво. Къде държеше бележките си по разследването?

Мислите ѝ наподобяваха разбъркан пъзъл, който не може да се подреди.

Сам я хвана за раменете.

— Слушай ме, Кати! Тази вечер някой е идвал тук и е търсил сведения за разследването на смъртта на Дан Прескот. Положил е доста усилия, за да се добере до тях. Какво е намерил?

Тъмните очи на Си Джей сякаш се бяха вцепенили. Истината за онова, което се бе случило, едва сега започна да прониква в съзнанието ѝ. Който и да го бе направил, сигурно е бил в офиса и преди, когато тя се върна да изгаси лампата.

— О, боже! — За пръв път осъзна опасността, в която са били и двамата. Премигна два пъти, после постепенно се отърси от шока и се застави да мисли.

— Папката... аз... не я държах тук. — Тя прокара ръка през косата си. — Под седалката е.

— Каква седалка? За какво говориш?

— Държах папката в колата си, защото имахме толкова много срещи с хората от екипа, където е работил Дан. Сложих я под седалката, защото не исках вятърът да духне листите нанякъде.

— Значи не са намерили нищо?

— Не, тук бе само протоколът от първия разговор с Джули. Нямах дори копието от доклада на полицията.

Сам посочи бъркотията наоколо.

— Какво се прави обикновено в случай като този?

Си Джей го погледна едва-едва.

— Вярвай или не, но това обикновено не се случва. Мисля, че би трябвало да се обадя на полицията. Те ще искат да вземат отпечатъци, да оформят рапорта и всичко останало.

Сам кимна.

— Добре. Можеш да им се обадиш отгоре. Остави всичко както е. Хайде.

Полицията не успя да им помогне много. Който и да го бе направил, бе достатъчно умен, за да не остави отпечатъци. Когато Си Джей приключи разговора си с полицаите, вече бе много късно, а тя физически и психически напълно изтощена. Страшно ѝ бе дори да си помисли, че някой, когото познаваше и с когото бе говорила във връзка със смъртта на Дан Прескот, бе отчаян дотам, че да претърсва офиса ѝ за сведения по случая. Това доказваше, че смъртта на Дан не е била нещастен случай. На всичко отгоре този човек дори се бе крил тук,

когато тя влезе да угаси лампата. Чудеше се колко близко ли бе минала покрай него.

Побиха я студени тръпки, въпреки че доста отдавна бе свалила мокрия бански. Главата силно я болеше.

Когато Сам я зави в леглото, тя се опита да протестира.

— Никой не го е правил, откак бях малко момиченце.

Сам пренебрегна протеста ѝ в своя тих, но настойчив маниер. Той също се бе облякъл, преди да дойде полицията. Сега крачеше из спалнята ѝ бос, по джинси и риза. Нагласи възглавниците, зави я до брадичката и се пресегна да изгаси лампата. Тя съзря колта, мушнат в колана на панталона му.

— Ще бъда точно зад тази врата — рече той меко.

Тя плахо се опита да се пошегува.

— Значи поемаш първата вахта? — Шегата не прозвуча никак весело. Усещаше страха в гласа си и се мразеше затова. Не понасяше слабостта у себе си. Прехапа долната си устна, опитвайки се да прикрие факта, че не иска да остава сама точно сега. Очите на Сам проблеснаха към нея на слабата светлина, идваща от съседната стая. — Моля те, остани още малко, Сам. — Думите неохотно се откъснаха от нея.

Той седна на ръба на леглото.

— Ще се върнат ли пак? — запита тя тихо.

— Вероятно не тази нощ. Но за всеки случай ще остана буден.

Той се облегна на таблата на леглото и сложи колта на нощното шкафче. Дясната му ръка хвана нейната. Пръстите им съвсем естествено се преплетоха.

— Заспивай, Кати.

— Не забравяй да ме събудиш за следващото дежурство — промърмори сънливо тя, като се сгуши до него. Само след няколко минути вече спеше.

Сам се усмихна, когато главата ѝ се намести под брадичката му. По някакъв начин тя се бе отместила от възглавницата си и се бе озовала в ръцете и върху гърдите му.

Той зарови лице в меките ѝ коси и вдъхна уханието им. За първи път откак се бяха срещнали я бе видял уязвима. Но тя не се огъна, не започна да хленчи или да крещи истерично. А просто заспа в ръцете му. Миз Си Джей Грант наистина бе страхотна жена.

ГЛАВА ІХ

Си Джей и Сам седяха в мустанга пред къщата, наета от Лайза Кенеди. Си Джей се бе свлякла до Сам и уморено се взираше нататък.

— Добре ли си? — запита меко Сам, тъй като знаеше, че тя не спа много миналата нощ.

— Да, добре съм. Само съм малко уморена.

Струваше ѝ се, че изобщо не е мигнала. Непрекъснато се будеше от въпроси, свързани със случая и с претърсването на офиса. Някой — може би убиецът на Прескот — бе търсил сведения. Първо в къщата на Джули, а сега и в нейната. Но кой и защо? Дали бе човек, когото тя вече бе разпитвала във връзка със смъртта на Дан? Някой, който искаше да скрие нещо, до което тя почти се бе добрала? Или друг, когото още не бе разпитала?

Сам остана при нея цялата нощ и си плати за това със схванатия си врат. Отначало това я разсмя, но не и загрижеността му и готовността на всяка цена да я защити. Загрижеността му бе дълбоко трогателна, а усещането, че някой я пази, бе съвсем ново. За своя собствена изненада тя прие и двете, просто защото случилото се напълно я зашемети.

Си Джей винаги се бе смятала за способна, независима и достатъчно силна да се справи с всяка ситуация. Но представата, че някой е бил в офиса ѝ, когато тя влезе да заключи, и без съмнение я бе наблюдавал от прикритието си, а после съвсем спокойно се бе заел с претърсването, я накара да се почувства уязвима. И дори още по-лошо — да се усеща така, сякаш върху нея е извършено някакво насилие.

Сам не се опита да я поучава или да ѝ натяква в смисъла на „Нали ти казах“ по отношение на всичките ѝ независими и либерални идеи. Той просто остана при нея и я държа в прегръдките си цялата нощ, без да моли за нищо, като ѝ даде онова, от което тя се нуждаеше най-много — неговото разбиране, неговата сила и неговата подкрепа.

Но дългите часове, през които не бе спала, докато прехвърляше през ума си всичко, свързано със случая, си казаха думата. Тя бе

изнервена, нетърпелива, а очите ѝ сякаш пълни с натрошени стъкла.

На всичко отгоре Лайза Кенеди далеч не бе отзивчива, когато я разпитваха. Тя неохотно се съгласи да отдели на Си Джей и Сам няколко минути от времето си, преди да тръгне за студиото, където щеше да заснеме последната си сцена от „Сурова страна“. Ако Си Джей бе знаела, че разговорът ще се състои в стаята за гимнастика на Лайза, където тя действаше с уредите, демонстрирайки великолепното си тяло, обвито в плътно прилепнало розово трико, щеше да предложи да се видят по-късно. Си Джей нямаше никакво настроение за сравнения с това идеално оформено, под ръководството на личен треньор, тяло. Дългата тъмна коса на Лайза бе опъната назад в конска опашка и вързана с розова панделка. На лицето ѝ нямаше грим — не личеше и нужда от него върху тази безупречна кожа и тези тъмни кехлибарени очи, засенчени от гъсти мигли. Нямаше никакво съмнение, че тази жена ще успее в бранша, или поне донякъде. Тя имаше съответния вид и вече бе предприела критичната стъпка в тази насока чрез връзката си с Дени.

Но за случилото се през деня, когато бе умрял Дан Прескот, тя можа да им каже съвсем малко. Учтиво и хладно ги информира, че тогава не е видяла нищо. Била в гримьорната си, когато снимали сцената, коствала живота на Дан. Тя изказа съответната доза съжаление за нещастieto — точно като по сценарий, което обезпокои Си Джей.

После Си Джей хвърли предварително приготвената бомба. Поради недоспиването думите ѝ прозвучаха малко по-остро, отколкото трябваше. Грубо запита Лайза за връзката ѝ с Дени.

Трябваше обаче да признае, че въпреки несъмнения си темперамент актрисата чудесно се владееше. Спокойно отрече в това да има нещо вярно и обяви, че Ланс Форд е любовта на живота ѝ. Сватбата им щеше да се състои през есента в Нова Англия. Гъстите ѝ вежди запърхаха и тя ги помоли вече да я оставят.

— Искаш ли да се върнеш в къщи и да поспиш малко? — попита я Сам тихо, когато се върнаха в мустанга. Пръстите му нежно масажираха схванатия ѝ врат. — Луси би могла да ме закара, където трябва и аз ще разпитам сам някои от хората — разбира се, ако смяташ, че мога да го направя.

Си Джей благодарно въздъхна под магията на тези дълги пръсти. Сам притежаваше таланти, които тя едва сега започваше да открива. Бавно извърна глава и отвори очи, за да срещне погледа му.

— Непрекъснато откривам колко си способен — рече тя меко, спомняйки си предишната нощ. — Не можах да спя. Все мислех по случая или се ослушвах за ония, които бяха влезли и можеха да се върнат за нещо забравено.

— Добре, миз Грант. Кой е следващият във вашия списък на заподозрените?

Тя се изненада, че Сам се отказа толкова лесно. В нормалния случай той би спорил с нея и би я убеждавал, че е упорита и глупава. Като че ли започваха да се разбират поне малко по-добре.

Си Джей прелисти страниците на бележника си.

— Тогава да вървим към къщата на Глория Еймс. Тя вече е приключила снимките си във филма и сигурно ще си е у дома. С Дан Прескот са имали връзка преди години. Според Джули са си останали добри приятели, но независимо от това трябва да я разпитаме. Може би онази сутрин е видяла нещо, което да ни е от полза.

— Ти наистина изглеждаш уморена. Искаш ли аз да карам? — запита я в своя протяжен маниер Сам. Очите му проблеснаха палаво.

Си Джей направи физиономия.

— Не и през вашия най-добър ден, господин шериф. Не съм *чак* толкова уморена.

Глория Еймс живееше в малък, изящно обзаведен апартамент в „Марина дел рей“. Тапицираните с кретон в зелено и жълто мебели, кристалните вази, пълни със свежи цветя, и прекрасните акварели върху бледожълтите стени представляваха доста измамен фон за Глория. Дребничка повяхваща блондинка, тя доста отдавна бе минала петдесетте.

Си Джей се изненада доста от местонахождението на жилището ѝ с прекрасната гледка към залива и платноходките покрай кея на Марината. Знаеше колко струва апартамент като този, също както и бледорозовият костюм на Глория с несъмнената кройка на „Шанел“ и дългата перлена огърлица върху копринената ѝ блуза.

Знаеше също, че филмовата кариера на Глория далеч не бе тъй блестяща.

Глория бе една от дузините актриси, готвени да наследят Мерилин Монро. Но както светът скоро бе разбрал, никога нямаше да има друга Мерилин. Глория, както и другите, бе хвърлена в ролята на секс-котенце в края на петдесетте. Оттам кариерата ѝ бе тръгнала надолу и бе стигнала до поредица от второстепенни филми и второстепенни роли, които в най-добрия случай биваха бързо забравяни и едва ли биха могли да осигурят финансово този стил на живот.

Ако Глория бе с двадесет години по-млада, Си Джей моментално щеше да стигне до другото логично заключение — богат любовник. Но в един град, зает от много красиви и много млади жени, бе малко вероятно тя да е намерила златното татенце, което предпочита жени на средна възраст.

Глория покани с жест Сам и Си Джей да седнат и рече прочувствено:

— Какъв ужас бе всичко това с Дан. Още сънувам кошмари. Стана пред очите ми, знаете ли.

Си Джей се усмихна съчувствено, докато умът ѝ трескаво се опитваше да обхване всички детайли на твърде комфортния живот на Глория.

— Разследвам смъртта му по поръчение на неговата внучка. Разкажете ни какво се случи през онзи ден. Всичко, което сте забелязала, може да ни бъде от полза.

Глория потръпна.

— Дори не искам да си спомням това. Толкова е мъчително.

Си Джей докосна успокояващо ръката ѝ.

— Знам, че ви е много трудно. Вие и Дан сте се познавали много отдавна, нали?

— О, боже, да. — Тя се усмихна меко. — Един от първите ми филми беше уестърн. В края на петдесетте, когато все още ги правеха с голям бюджет. Тогава срещнах Дан. Той вече бе от известно време в занаята. — Глория непрекъснато кършеше ръце в скута си. Явно ѝ бе много трудно да говори за Дан. Направи видимо усилие да се овладее и рече с пресекаващ глас: — Разбира се, ще ви помогна с каквото мога. Но не знаех, че има частно разследване.

— Просто проверявам някои детайли, за да успокоя неговата внучка.

— Да, Джули е толкова мило момиче. Макар че не я познавам кой знае колко. Мисля, че иска да стане актриса. — Глория поклати глава. — Не бих я посъветвала да го прави.

Си Джей направи широк жест към заобикалящата ги обстановка.

— Вие изглежда се справяте доста добре.

Изражението на Глория едва доловимо се промени.

— Спечелила съм сама всеки един долар. Но не беше никак лесно, особено както се промени индустрията през последните тридесет години. — В гласа ѝ имаше някаква горчивина, нещо, което се появи и изчезна, още преди Си Джей да го е забелязала.

После се усмихна отново.

— Както и да е, това е жесток бизнес — и конкуренцията е много голяма.

— Да, знам — съгласи се Си Джей, като мислено си отбеляза откровената реплика на Глория. — А сега ни кажете какво си спомняте за деня, когато загина Дан? — върна тя деликатно разговора към повода за посещението им.

— Да, разбира се. Съжалявам. Отвлякох се за малко. — Изражението на Глория стана замислено. — Бяхме репетирали сцената предварително и всичко вървеше съвсем гладко. Не се случи нищо необичайно.

Тя се поколеба, сякаш изведнъж си бе спомнила нещо.

— Е, имаше едно малко недоразумение между Дан и Ланс Форд, но то приключи дори преди да е започнало. — Тя се засмя, сякаш това нямаше значение. — Всъщност, само вдигнаха малко пара, знаете ли. Актьорите понякога са доста превъзбудени преди сцена.

Сам се наведе напред върху скъпото кретонено канапе.

— Какво се случи?

Глория направи пренебрежителен жест.

— Нищо сериозно, наистина. Ланс е толкова талантлив млад човек, е може би и малко самонадеян. Той и Дан спореха за начина, по който трябва да се заснеме сцената. Разбира се, Дан има голям опит с уестърните. От друга страна, Ланс е изгряваща звезда и също си има своите идеи.

Глория сви рамене.

— Но, както казах, всичко мина и ние заснехме сцената. Вървеше чудесно и тъкмо си казах, че Алън ще реши дори да няма втори дубъл.

Отдъхнах си, защото той е от онези перфекционисти, които изискват безкрайни повторения.

Си Джей се намръщи. Сигурно бе имало и нещо друго. Сам явно бе на същото мнение. Той отново се приведе напред, с ръце подпрени на коленете.

— Можете ли да ни разкажете съвсем точно сцената — предложи той, — всичко, което стана, подред.

Си Джей се възхити. Сам наистина усвояваше стила на разследването през 1989–та. Той бе като котка, която винаги пада на краката си, самоуверен и сигурен.

— Разбира се — усмихна се сладко Глория. — Ланс срещна Дан по средата на улицата, по типичния за дуелите начин.

На Си Джей ѝ се стори ирония на съдбата, че Глория описва една сцена точно от живота на Сам.

— Аз стоях от едната страна — продължи тя, — точно зад Дан, и наблюдавах. Ланс трябваше да каже нещо от рода на „Ах ти, копеле“, да извади револвера си и да стреля.

— На какво разстояние беше Форд? — запита Сам.

Глория отново се замисли.

— О, само на три или четири стъпки. Трябваше да стреля отблизо, затова разстоянието бе толкова малко.

— Така че, не е могъл да не уцели — забеляза Сам тихо.

— Не. — Сълзи рукнаха от меките сиви очи на Глория и тя извади от джоба си бяла кърпичка. — Алън искаше реализъм, искаше да фокусира върху израженията на лицата на двамата мъже. — Устните ѝ трепереха. — Никой не бе подготвен за онова, което стана. Толкова ужасно беше.

— Колко време мина, докато се разбра, че Дан наистина е застрелян? — запита Си Джей.

— О, аз го разбрах веднага! Бях близо до него и видях смаяното му изражение, също и кръвта. Тя беше отдясно, откъм мен. А според сценария, Дан трябваше да бъде застрелян в лявата страна. Така беше нагласено от хората по специалните ефекти — пликчето с фалшивата кръв под ризата и всичко останало. Но трябваше да стане при следващия изстрел, когато операторът покажеше Дан паднал на улицата, след като бъде застрелян. Всичко е въпрос на работа с камерата. — Тя за момент се усмихна, докато обясняваше.

— Какво направихте, когато осъзнахте какво се е случило? — запита внимателно Си Джей, разбирайки, че това сигурно е много трудно за нея.

— Не се държах кой знае колко добре — призна пребледняла Глория. — Просто се разпаднах. Извиках нещо, вече не помня какво. Някой изтича към Дан, който бе паднал на земята. Настана пълна бъркотия, когато всички разбраха какво се е случило. Някой изпрати за фелдшера, но не знам кой. — Тя замълча, после завърши, останала без сили: — Боя се, че не успях много да ви помогна.

Си Джей рече мило:

— Всичко е наред. Но трябва да ви задам още няколко въпроса.

Глория рече:

— Толкова е трудно да си представя, че Дан вече наистина го няма.

— Имате ли някаква идея как един истински куршум би могъл да попадне в оня револвер? — запита Си Джей.

Очите на Глория се отвориха широко в невинно смущение.

— Не, не мога да си представя как е могло да се случи. Както знаете, студията са абсолютно фанатични по отношение на оръжията, използвани в техните продукции.

— Да, знам. А имал ли е Дан търкания с някой друг от екипа?

— С някой друг ли? — запита унесено Глория, очите ѝ бяха замъглени и несигурни. — Не, нямаше проблеми в екипа. — Гласът ѝ заглъхна. — Дан беше най-милият, най-симпатичният човек, когото съм срещала някога.

Си Джей не знаеше как да зададе следващия си въпрос, но просто се налагаше да го направи:

— Всъщност, вие не сте били само приятели, нали?

— Не виждам защо това изобщо би трябвало да ви интересува.

Невинното изражение на Глория моментално стана раздразнено. На Си Джей съвсем определено ѝ се стори, че Глория е по-добра актриса, отколкото бе предполагала.

Сам дипломатично се намеси в разговора.

— Възможно е Дан Прескот да е бил убит, мадам — каза той меко. — И ако е вярно, внучката му би искала да види пред съда човека, отговорен за това.

— Да, разбира се — съгласи се Глория и гневът ѝ веднага се разсея. — Досега не си давах сметка, че става дума за разследване на убийство. Това е такъв шок. — Тя протегна ръка към покритата порцеланова кутия на близката стъклена масичка. Когато извади оттам една цигара, Сам драсна клечка кибрит и ѝ я поднесе. Си Джей забеляза, че ръцете на Глория силно трепереха.

— Това е такъв ужасен шок — повтори тя, като издуха облаче дим във въздуха. — Разбира се, ако е така, аз също искам да хванат убиеца на Дан. Но изобщо не мога да си представя кой би направил подобно нещо. Както ви казах — гласът ѝ стана по-внушителен, — Дан нямаше врагове.

Случаят не отиваше наникъде. Си Джей имаше усещането, че се върти в кръг, задава едни и същи въпроси и получава от всички едни и същи отговори. Рязко променяйки темата, тя запита:

— Онази сутрин видяхте ли някого да влиза във фургона с реквизита? — Стори ѝ се, че отново долови нещо от предишното неспокойство на Глория, но то мигновено изчезна.

— Да, разбира се. Хари Джоунс влизаше и излизаше от фургона през цялата сутрин.

— А някой друг, освен Джоунс? Моля ви, опитайте да си спомните. Важно е.

— Ами Ланс Форд? — предположи Сам. — Той сигурно е имал достъп до оръжията.

— Така е — призна Глория, — но се боя, че затова не мога да ви помогна. Не си спомням да съм видяла никой друг. Бях там само за моите сцени — напомни им тя.

Си Джей я погледна замислено и отново вътрешно си отбеляза нещо. Преди малко Глория бе казала, че е останала, за да види именно сцената с Дан и Ланс Форд.

Убедена бе, че няма смисъл повече да се опитва да изкопчи нещо от възрастната актриса. И все пак не можеше да се отърси от впечатлението, че присъства на едно великолепно представление, в което Глория играе главната роля.

Си Джей се надигна.

— Благодарим ви за времето, което ни отделихте, Глория. Надявам се, че не ви разстроихме прекалено много.

Глория стана, като се владееше съвършено.

— Моля ви, не се извинявайте. Разбирам, че просто си вършите работата. Но е толкова мъчително да си припомням онази сутрин.

Когато напуснаха апартамента, Си Джей за последен път погледна Глория, застанала на прага, подобаващо печална и тъжна.

— Страхотно представление — забеляза Сам, когато се качиха в колата.

— И то в много отношения — добави Си Джей.

Той поклати глава.

— Нещо тук просто не пасва.

Си Джей изкара назад колата от паркинга, погледът ѝ още веднъж обгърна забележителния пейзаж.

— Вярно е, че не пасва. Тя не би могла по никакъв начин да изкара парите за такова жилище.

Сам бутна шапката си назад и я погледна замислено, докато се носеха по Булеварда на Марината.

— Какво имаш пред вид?

— Ами това, че Глория е или безумно пестелива и е мизерувала цял живот, или че има едно много богато татенце до себе си. Или някакъв друг източник на доходи.

— И тъй, какво ще правим сега?

Си Джей му се усмихна закачливо.

— Ще празнуваме. Прощалното празненство в студиото е тази вечер.

Сам простена.

— Ще бъде забавно — увери го тя. Мислите ѝ я отнесоха при Емет Трегър. Той бе очарователен мъж.

До нея Сам мълчеше. Тя го погледна.

— Знаеш ли изобщо нещо за *развлеченията*?

Той отвърна лаконично:

— Е, и аз съм си взел своето.

— Тогава ще имаш едно и тази вечер, през 1989–та, в холивудски стил.

Пръстите ѝ забарабаниха по волана. Обзе я тръпката на очакването. Поканите за подобни неща не се получаваха току-така. Гостите се ограничаваха до най-привилегированото общество. Още повълнуващ бе фактът, че Трегър сякаш наистина бе заинтригуван от нея.

Тъй като Сам се намръщи, Си Джей го закачи:

— Отпуснете се, господин шериф. От вас не се иска нищо друго, освен да се забавлявате.

Външният декор, сред който бе заснет „Сурова страна“, бе превърнат в място на пищно празненство в кънтри–стил. Гостите бяха поканени заедно с децата си, имаше езда на понита и въргалае сред купите сено, истински оркестър свиреше кънтри–музика. Сервитьори, облечени като каубои, маневрираха из тълпата и носеха подноси с напитки и ордьоври. Огромен говежди бут се въртеше бавно над огъня. Дългата маса в бара бе отрупана с деликатеси, от скаридите до хайвера.

— Всичко за купона е доставено от „Чейзън“, знаеш ли? — рече един от служителите в студиото на друг.

— Разбира се. За Емет винаги само най-доброто — отговори събеседникът му. — Той наистина ги умее тия неща.

Дочула разговора им, Си Джей трябваше да се съгласи. Беше като връщане в старите времена, когато такива празненства са били нещо обикновено. Сега, при икономичните счетоводители, които оглавяваха студията, те бяха рядкост.

Сам чудесно се вписваше в обстановката с износените си джинси, очукани ботуши, памучна риза и поизбелял „Стетсън“. Дрехите на повечето от гостите бяха купени от магазините за театрален реквизит в Лос Анжелис, а тези на Сам бяха истински.

Той смаяно се оглеждаше наоколо.

— Ама че веселие. И преди съм бил на празненства на открито, но не чак толкова големи. Тук трябва да има стотици хора. — Той хвана Си Джей под ръка. Докато се разхождаха сред тълпата, ръката му се обви още по-здраво около нейната, за да не ги разделят.

— Поканени са били всички служители на студиото — обясни тя, — също както и актьорите и снимачният екип на филма. Изглежда Трегър е решил да прогони от съзнанието на хората негативния ефект от смъртта на Дан Прескот, като организира това страхотно празненство.

Сам изглеждаше шокиран.

— Нима мисли, че хората ще забравят нечия смърт толкова бързо?

— В този бизнес и по-големи грехове от убийството непрекъснато биват забравяни. — Тя си спомни някои от вестникарските заглавия през последните години във връзка с измами и злоупотреби, както и златните времена на Холивуд, когато души са се купували и продавали, за да се правят филми.

— Значи и това е част от бизнеса — промълви тихо Сам.

— Да. Както те казват, няма друг бизнес като този. — Си Джей се загледа в декорите на уестърна и костюмираните келнери и запита: — Всичко това кара ли те да се почувстваш поне малко у дома си? Искам да кажа там, в твоето време?

— *Това!* Не. То е изцяло измислено. Магазините и фасадите не са нищо друго, освен парчета шперплат. Изглежда внушително, но зад него няма нищо.

Той се замисли за момент.

— Единственото истинско нещо тук е Коди. Когато говоря с него, наистина се чувствам у дома си. Той чудесно би паснал в 1882–ра.

Си Джей се усмихна.

— Сигурно е така. — Тя вдигна поглед, когато един млад човек се блъсна в нея. Побутна многозначително Сам и се усмихна на младия човек, защото се бе надявала на точно тази възможност.

— Сам — рече тя за начало, — искам да се запознаеш с Лансфорд. Той е най-страхотният млад актьор в града.

Намерила бе съвсем точните думи. Никой актьор, който държеше на себе си, не би подминал такава реплика. И, разбира се, младата жена до него не бе никоя друга, а Лайза Кенеди. Си Джей видя предпазливия израз върху лицето на Лайза и как тя бързо прошепна нещо в ухото на Ланс, без съмнение някакво предупреждение. Но Ланс бе прекалено пиян, за да го вземе под внимание. Замъглените му очи се спряха върху Си Джей.

— Е, здравейте — рече той свойски и си взе нова чаша от подноса на минаващия наблизо келнер.

Тя го огледа преценяващо. Не беше кой знае колко красив. Кестенявата му коса беше без блясък и вече започнала да проредява над челото. Бе нисък и слаб, с кокалесто, ъгловато лице. Вечният му нацупен израз заличаваше и малкото чар, който притежаваше.

Актьорските му способности се свеждаха до една експлозивна енергия, която изглежда впечатляваше много хора и особено

критиката. Но като човек, следвал сериозно актьорско майсторство в колежа и в няколко престижни частни школи на суперпрофесионалисти от бранша, Си Джей знаеше, че периметърът на Форд е твърде ограничен. Подозираше, че той ще има съдбата на толкова други актьори, които достигаха своя връх съвсем млади — бързо прегаряха и на тридесет вече нямаше кой да ги потърси. Но в момента тя беше обектът на тази експлозивна енергия. Той възвърна прочутото си нацупено изражение.

— Бяхме при екипа преди няколко дни — обясни Си Джей. — Господин Хакет е нещо като експерт по Дивия Запад. — Когато Сам понечи да възрази нещо, дискретно го смуща с лакът. — Той е много впечатлен от работата ви — продължи тя.

В този момент се обади Лайза Кенеди.

— Миз Грант разследва смъртта на Дан. Внимавай, скъпи. — Намекът бе недвусмислен. И все пак отрепетитраната за пред камерата усмивка трябваше да подсказва, че това е само шега. Но Си Джей не се подведе. — Всичко, което кажеш, може и ще бъде използвано срещу теб. Така ли е, миз Грант?

Изражението на Форд се втвърди.

— Вече казах всичко на полицията. Предполагах, че револверът е зареден с халосни, както би трябвало да бъде. А сега, ако ме извините...

Сам се закова точно пред Форд, като го накара да извие докрай врата си нагоре, за да го погледне. Хладните синьо-зелени очи се бяха вледенили, лицето на Сам бе сурово. Си Джей имаше чувството, че вижда израза, с който той бе смразявал не един престъпник.

— Имаме причини да смятаме, че смъртта на Прескот не е била нещастен случай и че някой нарочно е сложил оня патрон в револвера ви. Някой, който е знаел, че ще стреляте по Прескот от съвсем близо. Някой, който е искал да го убие.

Форд се намръщи по начин, който сигурно сплашваше много от нахалните светски фотографи.

— Кой, по дяволите, би искал да убие един никой като Прескот?

Сам не бе ни най-малко сплашен, той се надвеси над Ланс, изразът му бе твърд като гранит.

— Чух, че сте се били с него онази сутрин.

Форд ядосано изфуча.

— Да не би да ме обвинявате, че съм убил оня дърт кучи син?

Гласът на Сам изобщо не трепна.

— Убихте ли го?

Си Джей затаи дъх. Никога не бе виждала Сам такъв и за частица от секундата си помисли, че Форд ще го удари. Ланс явно не беше свикнал да му говорят по този начин, не бе склонен да обуздава буйния си темперамент, не бе привикнал на сблъсъци с хора като Сам Хакет, само присъствието, на когото можеше да го накара сериозно да се замисли. Сега той целият се бе надвесил над Форд и бе ясно, че всеки момент ще се откаже от приказките и ще уреди въпроса с юмруци.

Форд отстъпи.

— Не съм убил стареца — промърмори той. — Но не бих обвинил оня, който го е направил. Голям лицемер беше тоя дядка.

Си Джей въздъхна облекчено. Не се съмняваше, че Сам лесно ще се справи с Форд, но не искаше да се окажат в центъра на публично сбиване. Това съвсем сигурно щеше да вбеси Емет Трегър и той щеше да откаже да им съдейства повече.

— И за какво се бихте? — настоя Сам.

Форд избегна погледа му.

— Нищо особено. Той непрекъснато се заяждаше.

— За какво?

— Ами, че не съм си знаел репликите, че съм работел непрофесионално. аз го наругах. И това беше всичко. Едва ли е достатъчна причина, за да убиеш някого. А сега, ако нямате нищо против, бих искал да се заема с други неща. — Той мерна един от келнерите с подносителите. — Хайде, скъпа. — Арогантно обгърна раменете на Лайза Кенеди и я поведе директно към келнера. С леден израз, който говореше предостатъчно, Лайза се извърна и го последва.

— Както виждам, вече сте започнали да се забавлявате — накара ги да се обърнат един глас зад тях.

Суровият израз на Сам моментално се замени с искрена топлина.

— Как я караш, Коди?

— Горедолу. — Коди се ухили широко и докосна ръба на широкия си „Стетсън“ в поздрав към Си Джей. Той проследи с поглед Форд. — Все така приветлив ли е, както винаги?

Си Джей му се усмихна унило.

— Той е всичко, което пресата направи от него... и дори по-лошо.

— Да... — Коди поклати глава, — това е нашето момче Ланс. Истински зад... моля за извинение.

— Няма нищо — успокой го тя. — Ако не искате да го кажете, аз ще го сторя — ухили се на Сам. — Прав сте, той е истински задник. И изглежда яко се е натряскал.

Коди сви рамене.

— Може и така да е. Но нищо чудно и да е взел нещо друго.

Си Джей изведнъж застана нащрек. Чувала бе слуховете за проблемите на Форд в миналото — търкания със закона, включително и това, че е бил заловен с няколко грама кокаин в колата си. Той се бе клел, че кокаинът е подхвърлен. Дали му бяха условна присъда и бе задължен да работи общественополезен труд през почивните дни в продължение на шест месеца. Но това беше преди повече от година. Сега тя се питаше дали старите демони отново не преследват Ланс.

— Какво да е взел? — запита напрегнато.

Коди сви рамене.

— Сигурно е единствено, че не е само от радостта от живота, не и при човек като него. По дяволите, та то не е никаква тайна. Той се дрогираше почти всеки ден, докато снимахме филма.

Си Джей бе смаяна. Доколкото знаеше, Емет Трегър бе излязъл съвсем чист от оная история. Дори публично бе отрекъл, която и да е от продукциите му да има нещо общо с наркотиците.

— Как можете да бъдете сигурен в това?

Коди понижи глас, тъй че само тя и Сам да го чуват.

— Той си има свой собствен доставчик в екипа.

— Доставчик? — Сам явно нямаше никаква представа за какво говори Коди.

Тя му обясни.

— Става дума за човека, който е осигурявал наркотици на екипа. Той обикновено също е един от членовете му и се грижи онези, които ги употребяват, да не бъдат лишени от тях по време на снимките.

Коди каза:

— Само че в този случай въпросният човек беше една дама.

— Дама ли? — Си Джей бе поразена. — За какво говорите? Кой се е занимавал с наркотици в екипа на „Сурова страна“?

Коди огледа тълпата, която ги заобикаляше. Очите му се присвиха, когато фиксира някого от другата страна на улицата. Погледна отново Си Джей и побутна шапката си в тази посока.

Тя проследи погледа му. Очите ѝ се разшириха от изумление. Завъртя се към Коди.

— Сигурен ли сте?

Той намръщено кимна.

— Сигурен съм. Дан беше този, който пръв го научи.

Си Джей смаяно гледаше Глория Еймс.

ГЛАВА X

Всичко си дойде на мястото — изящните дрехи, уотърфордският кристал, скъпият апартамент в също така скъпия квартал. Сега вече Си Джей знаеше как бе възможно всичко това. И все пак ѝ бе трудно да повярва. Глория не отговаряше на стереотипната представа за пласьор на наркотици, но Си Джей знаеше, че успяваха именно онези, които не се вписваха в тази представа. Като симпатичния, приветлив млад човек, който бе отвлякъл цял автобус с малки деца и бе искал откуп за тях, като банковия чиновник с безупречни маниери, който се върнал вкъщи и заклал цялото си семейство.

На Сам явно също му бе трудно да го повярва, докато гледаше втренчено Глория. Си Джей му бе разказала някои неща за съвременните проблеми с наркотиците, но независимо от това, не бе лесно да си представи Глория като таен доставчик.

— Днес говорих вече с нея. Помислих си, че начинът ѝ на живот е малко екстравагантен — призна Си Джей. — Знам, че кариерата ѝ не е била кой знае каква.

— Не, не е била — съгласи се Коди. — Но някои хора просто не могат да го приемат. Те продължават да си вярват и искат всички онези модерни неща, които вървят с успеха... лъскавата витрина.

Тя не се стърпя и запита:

— Дали Дан е казал нещо на Глория?

Коди сви рамене.

— Поне аз не знам. Но го заболя, когато научи. Те се познаваха много отдавна. А по отношение на такива неща, Дан наистина беше безкомпромисен. Просто не виждаше смисъл в тях. — После настроението му се промени. — Е, приятелчета, аз ще се поразмотая покрай скарите, а после раничко ще се измъкна оттук. Тая веселба изобщо не е по вкуса ми, но шефът държеше да дойдем всички. Между другото, трябва да прескоча и до ранчото.

— Си Джей — каза някой зад тях.

Тя се вцепени при звука на познатия женски глас. Беше Лин Делвечио, може би най-страхотната жена филмов агент в града. Някога тя бе представила и Си Джей, но бързо се отказа от нея, когато стана ясно, че новата едва ли ще успее да се изкачи на самия връх. Правилото на Лин беше да се занимава само с онези свои клиенти, които можеха да гарантират преуспяването ѝ.

Лин бе на възраст някъде между тридесет и четиридесет и пет, висока и стройна, с много късо подстригана платинена коса и пронизателни сиви очи. Носеше измамно семпла къса черна рокля, в която Си Джей разпозна оригинала на известен дизайнер. Тя почти се засрами от своя бял копринен гащеризон с голи рамене и клоширан панталон. Обикновено дрехите не я вълнуваха кой знае колко, но точно сега ѝ се искаше да носи нещо изящно и скъпо.

Лин бе типичната жена-хищник и никога не си губеше времето с някой, който не бе на върха или на скоростната отсечка в тази посока. За миг Си Джей се зачуди защо агентката, с която не бе говорила от години, си бе направила труда да я забележи. После видя начина, по който Лин гледаше Сам — също както гладен доберман сочна пържола — и всичко ѝ стана ясно.

— Здравей, Лин. — Дори не се опита да прикрие раздразнението си. — Отдавна не сме се виждали.

— Твърде отдавна, скъпа. Къде се изгуби, за бога? — Преди Си Джей да успее да отговори, Лин продължи: — А кой е това? — Тя сякаш забрави всичко наоколо, вперила поглед в Сам. — Май не сме се срещали досега. Сигурна съм, че бих ви забелязала, а когато веднъж забележа някого, не го забравям.

Сам се усмихна учтиво.

— Сам Хакет, мадам. Приятно ми е да се запознаем.

Лин завъртя сивите си очи.

— Какъв очарователен южняшки акцент! Обожавам мъжете от Юга, те са истински джентълмени.

На Си Джей ѝ се струваше, че ще повърне.

— Би ли ни извинила, Лин, имаме някои ангажименти.

Лин ѝ хвърли хладен поглед.

— О, да не би тази вечер да си част от персонала тук, Си Джей?

Си Джей отвори уста, за да каже на Лин точно къде да отиде, но тя вече се бе обърнала към Сам.

— Не се опитвай да ми кажеш, че работиш тук, Сам. Повече от ясно е с какво се занимаваш.

Сам вдигна едната си вежда, леко развеселен:

— О?

— Разбира се. — Лин го хипнотизираше със смъртоносния си чар. — Имаш ли нещо против да попитам с кого си?

Сам се усмихна. Всичко това явно му се струваше много забавно. На Си Джей й се искаше да го удуши.

— С Кати съм — отвърна той просто.

Устните на Лин се извиха нагоре, но в тази фатална усмивка нямаше нищо весело.

— Не, искам да кажа — кой ви представя? Кой е агентът ви?

Си Джей отговори вместо него:

— Той не е актьор, работи в правораздаването.

Очите на Лин се разшириха в привидно разочарование.

— Просто не мога да повярвам! И защо, та вие сте младият Том Селек. И тези очи... Господи, те са същите като на Мел Гибсън. — Пръстите й се склупиха над лакътя му. — О, камерата би се влюбила във вас.

Ето защо очите му й се бяха сторили познати, осъзна сепнато Си Джей.

Пръстите на Лин стиснаха още по-здраво ръката на Сам.

— Аз имам клиенти със седемцифрен годишен доход, които не струват колкото малкия ви пръст. Вижте, защо да не се насладим заедно на този хубав бавен танц и да поговорим само двамата, без да се разсейваме? Наистина, бих искала да направя някои неща за вас, Сам. — Гласът й бе самата съблазън, когато го помъкна към оградения с въжета дансинг.

Си Джей смаяно се загледа след Лин. „Не се и съмнявам, че искаш да му направиш някои неща!“ — помисли си тя злобно.

— Наистина си я бива — забеляза Коди, докато преглъщаше нещо. — Прилича ми на планинска лъвица, която си играе с поредната плячка, но се бих обзаложил, че този път си е хванала мечка.

— Бива си я, няма що — промърмори отвратена Си Джей.

— Е, май ще е най-добре да прескоча оттатък и да ви донеса нещо за ядене, госпожице Грант. Какво да бъде?

„Една голяма пръчка“ — помисли си Си Джей, приковала убийствен поглед в гърба на Лин. Но се насили да се усмихне и отвърна:

— Не, благодаря, Коди. Просто ще пообиколя хората от екипа.

Той кимна.

— Това е последното ни събиране. Другата седмица всички се пръскат. — После изведнъж му хрумна нещо. — Не искате ли да се качите ей там и да погледнете отгоре? — Той посочи към фасадата на една двуетажна сграда, която бе използвана като декор на бара в „Сурова страна“. Предполагаше се, че на втория етаж са стаите, където дамите развличали клиентите. По прозорците се виждаха ярки червени сатенени драперии, които трябваше да придадат на мястото вид на бордей.

Си Джей знаеше, че всичко това е само илюзия. Както бе казал Сам, зад фасадата нямаше нищо и все пак щеше да ѝ бъде забавно да надникне там. А и от височината на втория етаж щеше да огледа много добре целия терен.

— Благодаря, наистина ще го направя. Винаги съм мечтала да се снимам в уестърн. Но за първи път попадам в подобна обстановка.

— Отзад има стълба, която води към скелето на втория етаж. Барът беше любимото място на Дан. — Коди ѝ намигна. — Може би защото е почти истински. Скрил си беше една бутилка уиски зад пангара. Отбивахме се да пийнем по глътка–две, когато снимаха някоя сцена без нас.

Си Джей се засмя с него.

— Съвсем истински!

— Е, почти. — Гласът му стана тъжен. — Всичко това никога няма да се върне. — Той се овладя. — Както и да е, но скарата наистина ухае чудесно. Приятна вечер, госпожице Грант.

Тя си взе чаша шампанско от един минаващ сервитьор и хвърли поглед към дансинга. При вида на Лин и Сам я обзе неочаквано негодувание. Лин обгърна врата на Сам и се притисна към него. След моментно колебание Сам започна да се движи несръчно. Си Джей не можа да не се усмихне. Със сигурност той за пръв път танцуваше под музиката на „Делта Доун“.

Но предвид всички обстоятелства, той съвсем не се справяше зле. Не че това интересуваше Лин. Тя не се вълнуваше от грацията и

координацията на Сам — или поне не точно на дансинга.

Си Джей реши, че просто трябва да му обясни какво представляват мъжеядки като Лин. С каквито и жени да си бе имал работа в своето време, нищо не би могло да го подготви за такава като Лин.

Тя тъкмо се чудеше как точно да му обясни, че Лин е акула, когато към нея се приближи Емет Трегър.

— Добър вечер, госпожице Грант. Радвам се, че успяхте да дойдете. Без вас вечерта определено щеше да бъде разочароваща.

Той изглеждаше още по-блестящ и привлекателен от обикновено, сякаш току-що слязъл от корицата на модно списание. Съчетанието от тази тъмна хубост и вниманието, съсредоточено единствено върху нея, я развълнува по начин, който не бе очаквала.

— Надявам се, че се забавлявате добре — продължи той.

— Да го наречем вечер, пълна с изненади — отвърна Си Джей.
— Смятам, че празненството ви е голям успех.

— Така и трябва да бъде. Не бих приел нищо по-малко от успеха.

Докато говореше с Трегър, Си Джей нито за миг не изпускаше от очи Лин и Сам на дансинга. Напомни си, че е жена на осемдесетте години — самоуверена, силна и дори смела — и запита:

— Искате ли да потанцуваме, Емет?

Той се усмихна.

— С голямо удоволствие. Никога не пропускам възможността да подържа една красива и очарователна жена в ръцете си.

Това наистина бе главозамайващо, особено за момиче, което не бе имало с кого да отиде на абитуриентския си бал.

Когато започнаха да танцуват, тя потърси с очи Сам в тълпата. Най-сетне улови погледа му и се ухили до уши, сякаш за да му каже: „Нали и двамата се забавляваме?“. За нейна радост Сам се намръщи и сякаш забрави Лин, която настойчиво шепнеше в ухото му. После те отново се изгубиха в тълпата танцуващи двойки.

— Как напредва разследването? — поинтересува се Трегър. Ръката му бе леко отпусната върху гърба ѝ.

— Не много добре — призна Си Джей. — Остана само още един човек, с когото не сме разговаряли, а досега не сме научили нищо съществено.

Независимо от чара на Трегър, тя не бе склонна да обсъжда с никого подробности около случаите си. Смяташе, че ще е най-разумно да запази за себе си онова, което бе научила за Глория Еймс, докато не узнае повече. Усети лекия натиск на ръката му и той я привлече към себе си така, че телата им почти се докоснаха.

Трегър се движеше под ритъма на музиката по същия начин, както се движеше в офиса си — с увереността на човек, който знае точно какво иска и как точно да го получи.

— Не смятам, че ще откриете нещо особено. След толкова усилия от ваша страна и хвърлени на вятъра пари на клиентката ви ще стигнете отново до извода, че смъртта на Дан Прескот е трагичен нещастен случай. И нищо друго.

Той я привлече още по-близо. Съчетанието от шампанското и горещината, излъчвана от тялото му, бе опияняващо.

— Но да не губим време в разговори за това. — Дъхът му опари ухото ѝ. — Вие сте умна жена. И сама ще стигнете до съответното заключение.

Точно тогава музиката спря. Си Джей отстъпи назад и си пое дъх, за да се съвземе.

— Трябва да се видя с някои хора. Това е част от служебните ми задължения — каза Трегър, като задържа още миг ръката ѝ и я погали с върховете на пръстите си. Очите му бяха приковани в нейните. — Мога ли да ви се обадя някой път? И да се видим някъде встрани от всичко това? — Той кимна към декорите и тълпата от хора.

Си Джей не бе очаквала подобно нещо. Призовавайки на помощ целия си опит като актриса, успя да отговори без заекване:

— Разбира се, ще ми бъде приятно.

— Добре. — Трегър се усмихна и пусна ръката ѝ. — Дотогава.

Когато той си тръгна, Сам изникна до нея. Тя с облекчение видя, че Лин не е с него.

— Какво правеше с Трегър? — запита той.

Гневът му бе толкова внезапен и неочакван, че напълно я изненада. Когато най-сетне дойде на себе си, тя процеди през зъби:

— Същото, което и ти правеше с Лин — *танцувах*.

— Така, ли му казваш ти?

Си Джей усети, че бузите ѝ пламват.

— Да, така му казвам.

Сам бе свил ръцете си в юмруци в джобовете и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще я удуши.

— Забрави ли за случая? Това би могъл да бъде главният заподозрян.

Си Джей реши да го постави на място.

— За твоє сведение нито за миг не съм забравяла за случая — за моя случай. Но ми се струваше, че ти си го забравил, тъй както беше залепнал за Лин.

Той явно не бе очаквал точно такъв отговор.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Лин явно иска да те накара да си смениш професията — да минеш от правораздаването в киното.

— Аз актьор? Това е смешно. Тя просто се забавляваше.

— О, да, тя наистина се забавляваше. Но проблемът е там, че ти не познаваш Лин, както аз я познавам. Тя е прочута, аз бих казала — прословута — с това, че е подкарала кариерата на много млади актьори.

Сам изглеждаше объркан.

— Искаш да кажеш, все едно че подкарва кон?

— О, стига! — Си Джей се завъртя и понечи да се отдалечи.

Гласът му беше дълбок, тъмен и нежен, както вече го бе чувала веднъж, миналата нощ, когато я успокояваше.

— Какво не е наред, Кати? Защо си разстроена?

— Не съм разстроена! — почти изкрещя тя. Няколко души любопитно се извърнаха. — Е, добре, ще ти го кажа направо — Лин те сваляше. — При смутения поглед на Сам поясни: — Даваше ти аванси.

Тъй като той все още изглеждаше объркан, добави:

— О, по дяволите, тя иска да спи с теб!

Не бе съвсем сигурна каква точно реакция очаква от него, но тази, която последва, я изненада.

Той се разсмя.

— Знам това, Кати.

Тя премигна.

— *Знаеш?*

— Разбира се. Нима си мислиш, че нещата са се променили чак толкова за сто години? Или че съм сляп?

Си Джей преглътна огорчението си.

— Е, не...

Той сложи ръце на раменете ѝ, пръстите му леко погалиха врата ѝ.

— Беше повече от очевидно, а и съм срещал една–две жени като нея и в моето време. — Той ѝ се усмихна закачливо.

— Е, просто смятах, че трябва да знаеш... — Това не бе особено удачно обяснение и тя го съзнаваше. Вдигна поглед към него и запита: — А ти какво ѝ каза?

В мига, в който го изрече, Си Джей простена вътрешно. Като връх на цялата ѝ нетактичност, сега и този въпрос. Звучеше като някоя ученичка, която ревнува първото си гадже.

— За какво?

— За... за онова, което тя... *иска*.

Изражението на Сам бе напълно невинно.

— О, *това* ли? Казах ѝ, че живея с теб и това кой знае защо я обезкуражи. Какво ще кажеш да хапнем нещо? Скарата ухае чудесно.

Когато той я поведе към масите, тя все още не бе сигурна дали той разбира напълно онова, което бе казал на Лин. Спонтанната ѝ реакция беше, че не, разбира се, че не. Но бе видяла закачливата искрица, която проблесна в тези синьо–зелени, а ла Мел Гибсън, очи. И се питаше...

По-късно, когато вече стояха до дансинга, Сам запита:

— Искаш ли да танцуваме?

Си Джей бе напълно неподготвена за поканата.

— Какво? Искаш да кажеш — тук?

Сам се ухили.

— Ами, тук има музика.

Тя се колебаеше. Не разбираше защо поканата му я изплаши толкова. Та тя ни най-малко не се поколеба да танцува с Емет Трегър.

— Знам, че можеш да танцуваш, Кати. Изглеждаше страхотно с Трегър. Ако, разбира се, не искаш да танцуваш именно с *мен*.

Нещо в гласа му я обезоръжи. Почувства се изгубена в тези очи. Как бе възможно да го накара да разбере защо се колебае, след като тя самата не се разбираше?

Той се приведе съвсем близо над нея.

— И тъй, какво ще кажеш?

Също както при Трегър, тя усети горещината на тялото му, но този път ефектът беше съвсем различен. Ако преди го почувства само като неясно предизвикателство, в сегашната ѝ реакция нямаше нищо неясно.

Опита се да отговори спокойно.

— Разбира се.

Сам я поведе към дансинга, после нежно я взе в ръцете си. Държеше я достатъчно близо, за да може коприната на горната част от тоалета ѝ да докосва леко памучния плат на ризата му. От толкова малко разстояние тя забеляза малкия белег на брадичката му, чиято неравна бяла линия прорязваше иначе силно загорялата му кожа.

— Откъде ти е този белег? — запита го любопитно.

Сам се ухили, докато внимателно маневрираше, бедрото му леко докосна нейното, после се отдръпна, но само за да я докосне отново.

— Бих могъл да ти кажа, че е от рана при дуел, но истината е, че паднах от коня си и забих нос в някакви тръни.

Тя едва не се задави от смях.

— Паднал си от коня си?

— Не е чак толкова глупаво, колкото звучи. — Сам се опита да спаси уязвеното си достойнство. — Преследвах един обирджия на влакове, а конят ми стъпи в една дупка и ме хвърли. Едва не си счупих врата.

Си Джей се усмихна, като си представи Сам Хакет, федерален шериф, забил нос в някакъв храсталак. Тя се възхищаваше на всеки, който можеше да иронизира себе си и дори да се смее на това.

— И хвана ли оня тип?

— Разбира се — отвърна той делово.

— *Разбира се.* — Би трябвало да е наясно, че въпросът ѝ е глупав. Сам Хакет *винаги* хващаше своя човек.

Докато танцуваха, тя забеляза някаква особена мекота около устните му, която бе нещо необичайно. Когато се отпуснеше, той изгубваше суровия вид и сдържаността, които тя подозираше, че е притежавал винаги, дори и в своето време.

И все пак, имаше нещо момчешко в изваяните му черти. Той бе по-млад, отколкото Си Джей бе предположила отначало — най-много две или три години по-възрастен от нея.

Докато се движеха прегърнати под звуците на една стара балада на Патси Клайн, тя усети силата и напрежението на тялото му. Знаеше, че под синята риза и джинсите то е твърдо, стегнато и гъвкаво. Стройното жилаво тяло на бегач или плувец — или, в неговия уникален случай, на мъж, живял суров живот, винаги на ръба.

Усети един определен гъдел някъде в долната част на стомаха и рязко реши да престане да се занимава с тялото на Сам.

Музиката спря. В един безкраен миг той продължи да я държи, свел поглед към нея в мъчителен копнеж. Понечи да каже нещо, но бе прекъснат от един мек, чувствен глас, който Си Джей разпозна с остро раздражение.

— Сам, ти ме изостави. — Лин ѝ хвърли бърз поглед, после отново се съсредоточи върху мъжа. — А ми беше обещал още един танц.

Си Джей отстъпи встрани.

— Е, продължавайте, не искам да преча.

— Толкова великодушно от твоя страна, скъпа. — От гласа на Лин капеше сладка отрова. Тя отново прикова очи в Сам. — Тази песен е една от любимите ми.

Си Джей позна мелодията. Тя бе дълга и бавна, идеалната увертюра за прелъстяване. Но поне Сам вече знаеше какво цели Лин. Макар Си Джей изобщо да не бе в състояние да реши дали това бе добро или лошо и защо я безпокои.

Остави Сам и Лин на дансинга и се смеси с тълпата. Разговорите, които долитаха до нея, успяха да я поразведрят. Дори и тук се сключваха мащабни сделки за нови роли и нови продукции. Както винаги, непрекъснато нещо ставаше. Но то вече ѝ се струваше твърде далечно и не я вълнуваше така, както някога. Взе си още една чаша шампанско. Ако имаше слабост към алкохола — а тя нямаше — това би било чудесно място да ѝ се поддаде. Пиенето тук се лееше като вода.

Стигна до края на снимачния терен, пред бара, и реши да последва съвета на Коди. Барът с фалшивия публичен дом отгоре не бе нищо друго, освен един голям декор. Лесно намери стълбите от задната страна и бавно се изкачи до тясното скеле. Оттук снимачният екип бе търсил далечните планове на улицата и на дуела. Друг оператор долу се е грижел за близкия план.

Тръгна по скелето. Сега тук нямаше никой, макар по-рано да бе видяла хора. Отпиваше от шампанското, докато се разхождаше по онова, което, погледнато отвън, представляваше фасадата на прочутия бордей „Щастливата лейди“.

Долу в тълпата забеляза Глория Еймс и се замисли за онова, което преди малко научи за нея. Ако Дан я е заплашил, че ще изобличи търговията ѝ с наркотици, дали това би представлявало достатъчен мотив за убийство?

Нощният вятър раздвижи завесите от коприна и дантела по прозорците. Тук горе беше тъмно, макар и изкуствената улица да бе осветена от изкуствените витрини и от окачените високо прожектори. В засилващия се полумрак, на приглушената светлина, която идваше отдолу, тя почти усети как градът се превръща в онова, което би бил преди сто години, по времето на Сам.

Теренът бе от най-старите и майсторите, които бяха сглобявали декора, бяха внимавали за всяка подробност. Всичко бе възможно най-автентично — от коловете за завързване на конете до калта, нахвърляна от улицата върху дъсчените стълби пред сградите.

Си Джей въздъхна и позволи на въображението си да я отведе в друго време и място. Почти можеше да го усети, въпреки шума на автомобилния трафик в далечината. Дълбоко развълнувана, тя си спомни какво бе казал Коди — само за няколко седмици всичко това щеше да бъде демонтирано и още една част от холивудската фабрика за мечти да изчезне безследно.

Точно тогава съзря Сам. Беше оставил Лин и погледът му обикаляше тълпата, докато най-сетне я видя надвесена от прозорците със сатенени завеси. Тя му махна. Отпи и последната глътка от шампанското си и продължи по скелето до далечния му край, зад който се извиваше нещо като тъмна уличка — същата уличка, от която се бе появил Ланс Форд за дуела си с Дан Прескот.

Стана много бързо. Си Джей чу звук от стъпки по скелето зад себе си, после усети някакви ръце, които я блъснаха в гърба. Тя полетя към дървения парапет и чу ужасяващия звук от разцепващо се дърво, когато той поддаде. Страхът я задуши и тя отчаяно затърси някаква опора — нещо, което да спре падането ѝ. Дясната ѝ ръка се вкопчи в провисналия парапет и треските се забиха в дланта ѝ.

Тя изкрещя, когато усети, че хватката ѝ няма да издържи и че всеки миг ще падне.

С широко отворени очи се втренчи под себе си, два етажа по-надолу, където един мъж тичаше към нея.

— Кати!

— Сам!

— Дръж се, Кати! — викна ѝ той.

— Не мога.

— Дръж се, по дяволите! Не се пускай! — изкрещя Сам и хукна нагоре по стълбата.

— Падам! — извика тя.

— Не мърдай — заповяда ѝ Сам. Когато стигна върха на скелето, където се бе счупил парапетът, той бе на не повече от три стъпки от нея. Пресегна се, опирайки собствената си тежест на солидния страничен парапет на стълбището.

— Хвани ръката ми, Кати!

— Не мога. — Очите ѝ бяха затворени. Не смееше да ги отвори.

Гласът му бе нежен, успокояващ, ласкав.

— Ако това нещо щеше да поддаде, вече да е станало. Можеш да го направиш. Само отвори очи и погледни право нагоре. Аз съм точно над теб.

Тя се боеше дори да диша, но се вкопчи в звука на гласа му и той прогони страха ѝ. Бавно отвори очи.

— Точно така, скъпа. А сега ме погледни. — Когато тя понечи да погледне надолу, той каза с невероятна нежност:

— Насам, Кати. Гледай към мен. Няма да позволя нищо да ти се случи. Но трябва да ми помогнеш.

Си Джей преглътна конвулсивно, като не откъсваше очи от него. Тя промълви едва чуто:

— Добре.

Сам напредваше към нея сантиметър по сантиметър, като все още се облягаше на парапета на стълбището.

— Искам бавно да пуснеш лявата си ръка и да я протегнеш към мен. И никакви резки движения.

Тя го погледна и си помисли, че си е загубил ума. Вкопчи се още по-здраво и с двете си ръце. Но успя да изтръгне само още едно стенание от разпадащия се парапет.

— Кати, трябва да го направиш! Няма друг начин. И трябва да го направиш сега.

Тъй като тя все още се колебаеше, гласът му отново се промени и стана по-настойчив.

— Хайде, Кати, можеш. — Той протегна ръка към нея. — Няма да те оставя да паднеш, скъпа.

Си Джей се съсредоточи в гласа му и в ръката, която бе протегнал към нея.

Пое си отново дълбоко въздух, стисна парапета още по-силно с дясната си ръка, макар да я болеше, и бавно пусна лявата. Дланта ѝ се протегна към неговата, само сантиметри отделяха върховете на пръстите им.

Над нея дървото изпука, когато парапетът най-сетне рухна под тежестта ѝ. В същия миг пръстите на Сам се склочиха около нейните. Си Джей усети стоманената му хватка, когато той улови китката ѝ и я изтегли нагоре. Тя изпълзя до стълбището и се озова в прегръдките му. Буквално се срина до коравата стена на гърдите му. Сълзите, които винаги се бе бояла да изплаче, сега рупнаха от очите ѝ.

— Всичко е наред. — Той я залюля в ръцете си, голямата му длан обгърна главата ѝ. И прошепна в копринените ѝ коси: — Хванах те, Кати!

ГЛАВА XI

Полицията го нарече нещастен случай. В края на краищата, това беше само един стар филмов декор, който предстоеше да бъде демонтиран. С годините гредите се бяха износили и станали халтави и нестабилни, фактът, че само до преди ден множество хора и техника бяха стояли върху скелето без всякакви инциденти, не бе взет под внимание.

Не повярваха на Си Джей, че е била блъсната. Основанието бе, че когато Сам се качи при нея, горе не бе имало никой друг.

Тя спа малко, след като Сам я заведе вкъщи. Вече ставаха две нощи, през които ѝ се събираха само четири часа сън. На всичко отгоре Сам също не бе особено доволен от нея.

Един от последните хора в списъка ѝ, който трябваше да бъде разпитан, беше Карл Картрайт, директор на продукцията на „Сурова страна“. Възможността да поговорят с него изникна неочаквано на следващата сутрин и тя почувства нужда да получи одобрението на Сам. Сега наблюдаваше как той прокара ръка през косата си, все още мокра от душа. Стоеше до прозореца гледащ към плажа, с гръб към нея. Гневът бе изписан във всяка от твърдите линии на тялото му.

— Трябваше да ми позволиш да дойда с теб на разговора с Картрайт.

Тя въздъхна измъчено.

— Нямаше никакъв смисъл и двамата да ставаме толкова рано. Нито един от нас не е спал достатъчно през последните дни. Той се канеше да ходи извън града за празниците около Четвърти юли и се съгласи да се срещнем само по това време.

Очите на Си Джей се присвиха, когато Редфорд, нейният оранжев котарак, предпазливо протегна лапа към поничката ѝ с конфитюр. Тя грабна поничката и отхапа огромна хапка. Редфорд я удостои с нещо, което можеше да бъде окачествено само като презрителен поглед, нервно махна с опашка, скочи от бюрото ѝ и величествено напусна офиса.

Тази сутрин тя явно успяваше да ядоса всичко мъжко около себе си. Нюман не се бе мяркал от сутринта. След като офиса ѝ бе претършуван, тя му даде един урок за задълженията му като кучепазач и той определено се засегна. Вероятно сега се размотаваше някъде по плажа и се опитваше да отмъкне нещо за ядене от първите летовници, които вече се събираха по пясъка. Нищо чудно, ако ѝ се обадеха от плажния патрул да иде да прибере опакото си куче или пък да го откарат нанякъде.

А на всичко отгоре и Сам.

— Предполагам също така не си забелязала, че Картрайт се оказва невероятно бърз снощи, след твоя малък „инцидент“. Той първи се появи на местопроизшествието — напомни ѝ Сам с дълъг проницателен поглед през рамо.

Си Джей въздъхна. Не си бе направила труда да му каже, че Коди бе този, който ѝ предложи да се качи там и да се поогледа. Сам го харесваше и никога не би го заподозрял. Но тя беше длъжна да го направи. И то веднага, независимо че трябваше да се справи с гнева на Сам към Картрайт. Тя не обичаше да се обяснява, а през последните няколко дни бе правила това повече, отколкото през целия си живот.

— Добре, истината е, че не те вземам със себе си, защото ти го плашиш. Едва не му откъсна главата снощи.

Той се завърта към нея.

— По дяволите, Кати, ти съзнателно се изложи на опасност, като отиде там сама. Нима не виждаш какво става? — Замахна с юмрук във въздуха, за да подчертае думите си, сякаш към някаква невидима цел. — Първо, някой разпердушинва офиса ти и независимо от малката лъжа, която каза на Луси, че е търсил пари, ние и двамата знаем какво точно са търсили.

— Знаем — призна Си Джей, вече съвсем без сили.

— А снощи някой се опита да те убие — рече той грубо и я накара да трепне.

— Не мога да го докажа.

— Не можеш да го докажеш! — Сам прекоси офиса с дълги, гневни крачки, ръцете му се протегнаха към нея, сякаш да я хванат и разтърсят, за да се вразуми. Вместо това сграбчи ръба на бюрото и се отпусна с цялата си тежест върху него. — Не искаш да разбереш, така ли? Стигнала си съвсем близо до нещо и някой се опитва да те спре.

— Точно така! — Си Джей скочи от стола си и се втренчи в него през бюрото. — И до този момент Глория Еймс е най-вероятният заподозрян. Тя е имала най-сериозен мотив — Дан е знаел за нейната търговийка с наркотици в екипа. Може би е заплашил да я изобличи. Могла е да изгуби тъй комфортния си начин на живот, а имам съвсем определеното впечатление, че тя няма намерение да се откаже от него.

— Тя е два пъти по-дребна от теб — забеляза Сам, — два пъти по-стара и далеч не толкова силна. Не мога да си представя да те хвърли от онзи балкон.

— Скеле — възрази тя.

— Здравейте, вие двамата! Съжалявам, че закъснях. — Луси връхлетя в офиса като водовъртеж от блестящи гривни и кристални висулки. — След всички вълнения снощи се успах.

Никой от двамата не ѝ обърна внимание. Луси местеше поглед от Сам към Си Джей.

— И тъй, ще направим ли нашия обичаен пикник за Четвърти юли на плажа? — запита невинно тя, но не получи отговор.

— Добре! — Си Джей затръшна чекмеджето до себе си и заобиколи бюрото, уморена до смърт и изнервена до крайност. — Още от момента, в който започна да ми викаш, ти криеш нещо. Какво е то? Кажете най-сетне блестящото си мнение по този случай, господин шериф Хакет.

Луси ги гледаше с широко отворени очи.

— Виждам, че сега не е най-доброто време да обсъждаме пикника. Ще прескоча до пазара да купя това-онова. Ще го обсъдим по-късно.

Двамата се обърнаха към нея и изрекоха вбесено, в невероятен синхрон:

— Чудесно!

Отговорът бе само прошумоляването на облак тъмнорвена коприна, когато Луси излетя през вратата. Си Джей отново се обърна към Сам.

— Защо не кажеш именно онова, което искаш да кажеш?

— Добре! — Сам приближи лицето си до нейното, разделяха ги само телефонът и факсът. — Трегър е човекът, когото търсиш, а ти дори не можеш да го проумееш.

— Значи отново дойдохме до това, пренебрегвайки факта, че Трегър няма абсолютно никакъв мотив!

— Има, Кати. Знаем, че има. Само че още не сме го открили.

Си Джей безпомощно вдигна ръце. Телефонът иззвъня. С няколко подобрани ругатни на върха на езика си, тя не му обърна внимание. Той иззвъня отново и превключи към автоматичното устройство за оставяне на съобщения с нейния глас, който предлагаше да бъде оставен номер и име.

— Няма ли най-сетне да вдигнеш това проклето нещо? — запита рязко Сам.

— Разбира се — процеди тя през зъби. — Може би е Емет Трегър, който иска да ми отпрати смъртна заплаха.

Това предизвика очакваната реакция и Сам отвратено се извърна от нея. Си Джей вдигна телефона, прекъсвайки записа.

— Да! — почти изкрещя в слушалката.

Сам стоеше с ръце, оперени на хълбоците. Имаше нужда от цигара, от нещо за пиене, но не можеше да реши от кое от двете повече. Исусе! Тя имаше способността да го вбесява като никой друг, до степен да иска да разбие нещо. Не му харесваше това чувство. Обикновено той контролираше гнева си. Един федерален шериф не можеше да си позволи да губи контрол. Често това бе единственото нещо, което го отделяше от човека, когото преследваше — тънката линия, разделяща закона и реда от насилието, доброто от злото.

Поне така беше в неговото време. Сега вече не беше толкова сигурен. Тази тънка линия сякаш бе изчезнала през последните сто години. Вече нямаше ясна разлика между доброто и злото. Това не му харесваше, и не му харесваше затова, че то има нещо общо с Кати.

Когато я чу да затваря телефона, той си спомни обаждането, на което бе отговорил по-рано, докато тя бе при Картрайт. Лин го бе потърсила с покана за вечеря.

— Кой беше? — запита я, все още борейки се с гнева, дошъл от съпротивата му да признае нещо, което вече му бе мъчително ясно.

— Беше Емет. Обажда се да разбере дали съм добре.

— Каква загриженост — произнесе ядно Сам. — Но разговорът като че ли бе малко по-дълъг, отколкото бе нужно да се осведоми за здравето ти.

— Покани ме за тази вечер по повод празника. — После безразсъдно продължи: — Ще вечерям с него.

Сам стисна зъби и я погледна твърдо. Знаеше какво прави тя и нямаше намерение да се хваща на въдицата. И двамата можеха да я играят тази игра.

— Добре. Сигурно поканата ти е добре дошла.

— Така е. — Си Джей вирна упорито брадичка. — Разбира се, това не значи, че ще стоиш сам тук. Ще се обадя и ще ти поръчам пица. На плажа ще има фойерверки. Сигурна съм, че ще ти хареса. Ще ти напомни за стрелбите с пушки.

— Не се безпокой — Сам тръгна към вратата за глътка чист въздух. — Излизам.

Той спря с ръка на бравата. После, имитирайки нещо, което бе видял във видеофилмите и което бе особено подходящо за момента, каза:

— Не ме чакай. Нямам представа кога ще се прибера.

Вратата се затръшна и Си Джей се загледа след него със студена ярост. Какво искаше да каже той с това, че излиза? И с кого собствено излизаше?

— По дяволите — промърмори тя на себе си и се извърна към бюрото. Вгледа се в телефонния секретар, върху който със светещи червени цифри бе изписан някакъв номер. Някой се бе обаждал, докато тя бе разпитвала Картрайт.

Натисна бутона, за да чуе съобщението, и се свлече зад бюрото си. Но щом чу съобщението, моментално се стегна. Беше от Лин Делвечео и изобщо не бе за нея. А за Сам.

Мамещият глас на Лин прозвуча от лентата, като молеше Сам да ѝ се обади. После внезапно замлъкна, когато Сам вдигна слушалката. Тъй като не бе свикнал с манипулациите по апарата, не бе изключил звукозаписа. Целият му разговор с Лин се беше записал. Лин искаше той да ѝ прави компания вечерта. Отначало Сам отговори колебливо. Гневът му от факта, че Си Джей го бе изоставила, пролича ясно от резките, лаконични отговори. Но Лин наистина умееше някои неща и в края на разговора той вече не можеше да откаже. Тя щеше да дойде да го вземе.

Си Джей затръшна телефона.

Една позната маникюристка оправи маникюра и педикюра на Си Джей. После тя взе назаем една плътно прилепнала рокля от друга приятелка, която работеше като модел. Когато се върна, вече минаваше шест. Времето едва щеше да ѝ стигне да вземе душ и да изсуши косата си преди срещата с Емет.

В кухнята откри Луси и Коди, потънали до лакти в картофена салата и печени пилета. Луси се оглеждаше за кошницата за пикник.

— Надявам се, нямаш нищо против, че дойдохме насам, скъпа. Коди никога не е гледал фойерверките на плажа. Пригответихме си вечеря за пикника. — Тя надигна кестенявите си вежди и показа бутилка вино. — Ще стигне за всички ни. Между другото, къде е Сам?

Си Джей усети, че възелът в стомаха ѝ се затяга — сигурен знак за връхлитаща тревога.

— Искаш да кажеш, че не е тук? — Опитваше се да говори спокойно, като в същото време открадна няколко зелени коктейлни маслини. Обичаше глупави неща — като например да изсмуква пълнежа им.

Луси леко се намръщи.

— Не, мислех, че е с теб.

— Малко вероятно. — Си Джей сви рамене, сякаш това изобщо не я интересуваше. — Има страхотна среща тази вечер. — Тя едва не се задави, изричайки го — но си каза, че сигурно е от киселината на маслините.

— Среща ли? — Луси се намръщи още повече. — С кого, за бога? Та той не познава никого.

— Вече познава. — Си Джей си отчупи малко от глазурата на тортата. Двоен шоколадов блат с пълнеж от фондан — любимият ѝ. И нарязана диня. Луси бе помислила за всичко.

— И с кого е излязъл Сам?

— С Лин Делвечио — отвърна Си Джей, метна дрехата на раменете си и тръгна към своята стая.

Луси я последва.

— Лин Делвечио? Не е ли това твоята агентка?

— *Беше*, мамо. — Тя свали шортите и тениската си и навлече един къс халат.

— И как можа да позволиш това да се случи?

— Не съм бавачка на Сам. Той е свободен да прави каквото си иска. Както и аз. А сега, ако ме извиниш, аз също имам среща.

С тези думи тя влезе в банята и здраво затвори вратата зад себе си.

Дори и по-късно, когато вече се бе облякла и внимателно поставяше грима си, тя не преставаше да мисли за Сам, който сега беше някъде с Лин. Чудеше се къде ли го е завела. Лос Анжелис бе голям град и тази вечер всички щяха да празнуват. Биха могли да са навсякъде — в някой интимен малък ресторант на брега на Малибу, в изискан частен клуб на Булеварда на Залеа или — обезпокояваща мисъл! — в екстравагантно обзаведения апартамент на Лин.

Си Джей бе попадала вече веднъж там, на едно парти, и тогава си бе помислила, че мястото е създадено сякаш само за прелъстяване. Светлината бе мека и приглушена, без съмнение, за да прикрие издйническите бръчки на Лин, диваните и креслата, пръснати из огромната дневна — с прекалено големи възглавници и невероятно удобни, имаше дори и една овча кожа пред камината от черен мрамор.

Представяше си Сам там, изложен изцяло на милостта на Лин. Само че, както Лин често казваше, нейният девиз беше „Никаква милост!“

Когато на вратата се позвъни и тя тръгна да отвори, не мислеше за срещата си с Емет Трегър. Мислеше за Сам и какво ли прави той в този момент.

Вечерята беше добра, прецени Сам, макар и храната да му се стори малко мека за неговия вкус. Лин я бе нарекла френска кухня. Каквото и да беше, всичко бе полято със сосове и нямаше кой знае колко за ядене.

Безпокоил се бе как ще говори с Лин, но се оказа, че това не е проблем. Тя говореше за двама, най-вече за работата си и за хората, които познаваше. Държеше се така, сякаш Сам би трябвало да знае всичко, което тя споменаваше с толкова естествена непринуденост. Тъй че той просто казваше „О, така ли?“ всеки път, когато тя вмъкнеше някое ново име.

Някъде по средата на вечерята той разбра, че всичко бе ужасна грешка. Прие поканата на Лин, само защото бе ядосан на Кати, че е

излязла сутринта без него. Тази нейна проклета мания за независимост рано или късно щеше да я вкара в бяла.

Чудеше се дали всички жени от това време са като Кати. Няколкото часа, прекарани с Лин, дадоха несъмнен отговор на този въпрос. Тя му напомняше за самоуверени красавици, които бе познавал и които имаха твърде високо мнение за себе си. Поне това не се бе променило през изминалите сто години. Но беше голяма артистка, трябваше да ѝ се признае. Проблемът обаче бе там, че мислите му непрекъснато се въртяха около Кати.

Нима тя не съзнаваше на каква опасност се излага? Не, истината бе, че не знаеше. Или отказваше да го разбере, също както отказваше да приеме, че Трегър вероятно стои зад цялата история.

„По дяволите! Всичко е толкова объркано“ — помисли си той. Кати го вбесяваше повече от всяко човешко същество, което бе срещал някога. Но трябваше да признае, че у нея имаше също топлота и съчувствие, че бе силна, честна и смела.

И докато седеше и слушаше как Лин обяснява надълго и нашироко коя е тя и какво може да направи за него, той откри, че Кати му липсва. Бе дълбоко и почти мъчително чувство, което го изненада.

Въпреки че се караха, въпреки че тя не бе особено разумна, когато ставаше дума за Емет Трегър, той предпочиташе да бъде с нея. Чувстваше се спокоен с Кати, сякаш бе открил рая в един странен и несигурен нов свят. Но не беше само това и той го знаеше. Срещал бе най-различни жени и, както бе открил при Лин тази вечер, времената можеше и да са се променили, но човешката природа едва ли. Само че Кати беше... е, тя си беше Кати и той искаше да бъде с нея.

Това бе ново чувство, което за момент сякаш го извади от равновесие. След Мария нито веднъж не бе изпитал истинско желание да бъде с някого. С някоя жена.

Той рязко се отърси от унеса си в момента, в който съзна, че Лин го бе запитала нещо. Не я бе слушал, докато говореше, и нямаше никаква представа какъв бе въпросът.

Лин се приведе към него и прошепна:

— Защо да си губим времето с празни приказки, а не пристъпим направо към действие?

Те седяха на дивана в дома ѝ и Сам нямаше нужда да пита за какви действия в случая става дума. Макар и Лин да му бе дала да

разбере съвсем недвусмислено, че се чувства привлечена от него, той все пак не бе подготвен, че тя точно сега ще започне да се съблича.

Очите ѝ придобиха някакъв мек матов оттенък, когато ръката ѝ се плъзна по предната част на блузата и започна да разкопчава копчетата едно след друго. Когато стигна до последното, тя навлажни устни, наведе се към Сам и взе голямата му ръка в своята. Очите ѝ не се откъсваха от неговите, докато галеше пръстите му и бавно приближи ръката му до гърдите си. Докосването я накара остро да поеме дъх.

Единственото място, където бе виждал жени да действат така директно, бяха „спортните“ домове, и то след договорката за цената. Лин не бе и споменала за плащане и някак на Сам му се струваше, че няма и намерение да го прави, когато тя обвини дългото си тяло около неговото.

Това нямаше нищо общо с парите. И след като се познаваха само от няколко часа, едва ли ставаше дума и за любов. Той усети само, че Лин много ловко разкопча ризата му и вече се бе заела с колана, докато притискаше едрия си бюст към гърдите му. Само след минута щеше да се окаже напълно гол.

Почувства, че тялото му откликва на докосванията ѝ и на влагата на устните по врата му. Минало бе много време, откакто за последен път се бе любил с жена. А тази го искаше. И то много.

„Защо не?“ — каза си той. Изглежда това сега бе нещо съвсем обикновено. Нищо чудно Кати да правеше съвсем същото с Трегър в точно тази минута.

Никога не се бе чудил какво да прави с една жена. Знаеше, че понякога това няма нищо общо с любовта. Дали и Кати изпитваше същото към Трегър? Това изглежда бе част от онази нова независимост, на която жените толкова се радваха — свободата да спят, с когото искат и когато поискат.

Гневът се върна, остър и мъчителен. „Защо не? — помисли си отново. — Защо не?“

Клубът беше един от най-изисканите в града. Човек трябваше да е или много богат, или много прочут, а за предпочитане и двете, само за да припре до вратата. Портиерът махна на Си Джей и Емет Трегър

да влязат, като в същото време задържаше нетърпелива опашка от хора, на които за момента бе отказан достъп. Си Джей трябваше да признае, че бе впечатлена. На всичко отгоре бе разпознала някои твърде известни лица на опашката — няколко изгряващи телевизионни звезди и един режисьор.

Салонният управител ги заведе право при една малка маса в ъгъла. Осветлението бе приглушено, обстановката — интимна и романтична. Това бе именно мястото, където човек започваше да забравя задръжките си една по една, докато накрая и последните изчезнеха в някоя спалня. Тя изобщо не се съмняваше, че точно такава е намерението на Трегър. Би се изненадала, ако е другояче. И трябваше да признае, че е поласкана. Единственият въпрос бе дали тя ще се поддаде на това грижливо подготвено прелъстяване.

По време на великолепната вечеря и шампанското Трегър поддържаше лек, занимателен разговор. Тя бе приятно изненадана от факта, че не говореше за себе си, нито пък за бизнеса, в който имаше такава значима позиция. Вместо това я разпитваше за самата нея, като изглеждаше искрено заинтригуван, мимоходом засягаше въпроси от актуалната политика, последните събития и дори философски теми. Накратко — бе превъзходен компаньон.

Случката от предишната вечер бе спомената съвсем бегло и деликатно. Той дори ѝ подари един екзотичен джинджирил, специално поръчан за случая, като своеобразно извинение за онова, което той нарече още един „нещастен случай“.

Си Джей му даде висока оценка за оригиналност. Ако той бе погълнат единствено от себе си като толкова други мъже, които тя познаваше в развлекателния бизнес, или безинтересен като интелект, щеше да е лесно да му устои. Вместо това се почувства привлечена от него. Той бе атрактивен, интелигентен, интересен и доста начетен. Не отричаше, че е привлечена и от ореола на властта, който го обгръщаше.

Резервите ѝ се стопиха, защитният ѝ механизъм се разпадна. Беше ѝ безкрайно приятно и не искаше вечерта да свършва.

Когато и последното шампанско от бутилката бе налято, Си Джей вече бе в страхотно настроение. Трегър предложи да отидат до плажа. Тя знаеше, че няма предвид някой от обществените плажове. Той имаше приказна къща край брега на океана в Транкас, северно от Малибу.

Погледна го право в очите и отвърна с глас, малко по-дрезгав от обичайното:

— Звучи прекрасно.

Неговият рейндж роувър изглеждаше спортен и практичен, но вътре бе тапициран с разкошна мека кожа, сложно изработено арматурно табло и съвършена стереоуредба. Трегър пусна един стар запис на Били Холидей и докато тя пееше блусовете така, както само тя можеше, поеха с голяма скорост по Тихоокеанската крайбрежна магистрала.

По време на четиридесет и петминутното пътуване и Си Джей, и Трегър мълчаха. Когато той зави в алеята пред дома си и каза „Стигнахме“, тя се сепна от звука на гласа му.

Къщата му беше на „Херон драйв“, един тесен път, който се отклоняваше от магистралата, към океана. Крайбрежните къщи бяха наредени покрай пътя, но тази на Трегър стоеше встрани от останалите. Двуетажната сграда, изградена от потъмняло червено дърво и стъкло, бе драматична и внушителна като архитектура, и като стойност.

Влязоха вътре през един страничен вход откъм алеята. Трегър натисна бутон и моментално цялата дневна потъна в ярка светлина. Тъмните, грубо изсечени греди, които подпираха високия като на катедрала таван, контрастираха с ярката белота на стените. Тази, която бе обърната към океана, бе с огромни френски прозорци от пода до тавана. През тези прозорци Си Джей видя водната шир да проблясва в сребро и абанос на лунната светлина.

Къщата без съмнение бе обзаведена от някой прочут дизайнер. Обстановката излъчваше мъжественост, но без излишна суровост — кожената гарнитура бе в цвят на слонова кост, с меки възглавници, по стените висяха смели модернистични картини. Естеството на работата на Трегър се долавяше, но никъде не се демонстрираше явно — в сценариите, натрупани небрежно по мраморната масичка за кафе, във фотографиите му в компанията на знаменитости, режисьори и продуценти от бранша.

Докато Си Джей се оглеждаше наоколо, той отиде до един вграден бар.

— Какво ще пиете?

— Нещо безалкохолно — отвърна усмихнато тя. — Не искам окончателно да ми се завие свят.

— Добре е човек да знае границите, в които може да се движи. — Трегър напълни две чаши, сложи лед и се приближи. — Доста хора не знаят тези граници и изпадат в беда.

Тя го погледна с нов интерес. Трябваше ли да приеме думите му и като намек за нещо друго? Внимателно отвърна:

— Пияните са толкова досадни.

Той се съгласи.

— Налага ми се да търпя много от тях, обикновено млади актьори, понякога и актриси, които твърде бързо са стигнали до успеха и не знаят какво да правят с него.

Това бе единствената реплика, свързана с работата му за цялата вечер. Прозвуча съвсем обективно, което хареса на Си Джей.

Той ѝ подаде чашата с минерална вода и лед и продължи:

— И тъй, какво става с вашето разследване? Открихте ли някакви страшни тайни?

Си Джей сви рамене.

— Само няколко. Но ако трябва да бъда честна — нищо, което би могло да послужи като мотив за убийство. Поне засега.

Интересът му изглеждаше съвсем естествен.

— Говорихте ли с всички от списъка ви?

— Кажете-речи — отвърна уклончиво тя.

Трегър отвори една плъзгаща се врата към терасата от червено дърво и ѝ направи знак да го последва. Навън каза:

— Ами ако не успеете да откриете нищо? Тогава ще признаете ли, че смъртта на Дан Прескот е била нещастен случай и ще престанете ли да се занимавате с това?

Си Джей се облегна на парапета от червено дърво и се загледа в блестящата ивица на лунната пътека над океана. Очите ѝ се насочиха надолу по брега, към плажа „Венеция“. В ясна вечер би могла по-късно да види фойерверките там. После си спомни Сам и как отначало бе смятала да прекара вечерта с него. Но нещата невинаги ставаха тъй, както ги мислеше човек.

Извърна се към Трегър и рече:

— Аз никога не се отказвам.

Той се усмихна замислено.

— И аз имах това впечатление. Но стига сме говорили за този случай, който за мен всъщност не е никакъв „случай“. Вижте океана. Не е ли прекрасен тази нощ?

Наистина беше. Черен. Безкраен. Притихнал и все пак достоен за благоговение.

Трегър остави чашата си на парапета и пристъпи към нея. Тя усети упоиващия мускусен аромат на одеколона му, видя желанието в тъмните му очи. Обаянието му, романтичната обстановка и фактът, че отдавна не бе спала с мъж, наситиха мига с огромно напрежение.

Защо не? — каза си, когато устните му срещнаха нейните.

Той за момент се отдръпна и я погледна в очите. Изведнъж ѝ се стори, че нещо не е наред. С примряло сърце съзна, че точно в този миг не би искала да гледа в тъмните загадъчни очи на Трегър, а в тези на Сам.

Когато се върна вкъщи, Си Джей се постара да влезе колкото бе възможно по-тихо в дневната. Но щом се приближи до канапето, разбра, че напразно се е безпокоила. Сам не спеше върху него.

Някаква буца заседна в гърлото ѝ. Мисълта, че Сам все още е с Лин, я прониза като нож. И тъй като минаваше единадесет часа, а Лин не бе от онези, които си губят времето, това можеше да означава само едно.

Но, разбира се, каза си огорчено Си Джей, какво друго можеше да очаква? Какво си бе мислила, че ще направи той? Например да каже: „Извинете, мадам, но това не е в моя стил.“? Тя беше глупачка. Пълна, готова за освидетелстване идиотка! Заслужаваше си всичкия лош късмет, който досега бе имала с мъжете, защото сама си го докара със своя глупав инат и наивност...

Ивицата светлина под вратата на кухнята привлече вниманието ѝ. Изведнъж дочу гласове. Не, той не би посмял да доведе тук Лин, за да гледат фойерверките!

С нарастващ гняв си помисли: „Ще им дам аз едни фойерверки!“

Отвори със замах вратата и рязко спря.

— Здравей, миличка — поздрави я сърдечно Луси и вдигна нагоре лъжичка шоколадова торта. — Позабавлява ли се? Връщаш се твърде рано.

Си Джей измъчено се усмихна на майка си и на Коди.

— Да, беше много шик.

Но не беше толкова лесно да излъже Луси.

— Забавлявала си се почти толкова шикозно, колкото и Сам.

— Сам? Той върна ли се?

— Ммм... — отвърна Луси със самодоволно изражение. — Мисля, че е някъде наоколо.

— Не я дразни, Луси — ухили се Коди. — Той се разхожда по плажа. Каза, че иска да погледа фойерверките. Виж дали ще можеш да го настигнеш — намигна ѝ той.

Си Джей се опита да си придаде съвсем незаинтересован вид и рече небрежно:

— Може и да го потърся. И без това тази вечер тук е твърде топло. Край водата сигурно е по-хладно.

— Всичко зависи от това, на какви фойерверки ще попаднеш — подметна Луси.

Си Джей погледна мрачно майка си, изхлузи официалните си обувки и ги ритна към коридора. После тръгна към плажа. Главата ѝ се цепеше от въпроси. Защо Сам се бе върнал толкова рано? Трябваше ли това да означава, че Лин се е справила набързо с него, или точно обратното?

Обичайната тълпа за Четвърти юли и този път не бе изневерила на традицията. Дори и толкова късно, плажът беше пълен с народ. По пясъка горяха огньовете. Хората седяха увити в одеяла и хавлии, пееха и се смееха. Поредният сноп фойерверки избухна в небето над нея и се разпръсна в дъга от цветове.

Всяка година илюминацията бе финансирана от Управлението на парковете и продължаваше някъде от девет до полунощ. През изминалите години хората оставаха на плажа дълго след като и последната ракета бе избухнала в букет от ярки цветове. Призори намираха изостаналите ентусиасти заспали върху пясъка в спални чували или направо върху одеяла.

Влюбени двойки се разхождаха ръка за ръка, деца тичаха наоколо, семейства довършваха вечерята на нощния си пикник. Си Джей едва не се върна. Бе абсурдно да мисли, че ще намери Сам в това море от хора, още по-абсурдно, когато се опиташе да си представи какво би могла да му каже. Но тя продължи да върви, пясъкът галеше

краката ѝ. Цветовете, избухващи в небето се отразяваха върху застигащите се вълни. Беше красиво.

И тогава го видя. Разпознала би навсякъде този тъмен силует. Стройната осанка, широките рамене, изпънати назад, тъй както се бе загледал нагоре. Океанският бриз рошеше дългата му коса и я отпращаше към лицето му. Ръцете му бяха върху хълбоците, тежестта му отпусната върху единия крак. Докато го гледаше, тя се питаше защо той бе толкова различен от останалите мъже, които се появяваха и изчезваха от живота ѝ, оставяйки само един приятен спомен и малък емоционален белег.

Дали само защото беше от друго време? Или това бе особеното очарование на някой, който просто е малко по-различен? Не, той беше *много* по-различен.

Но не беше и това. Отначало тя го бе възприемала само като странен, но интересен феномен, невероятна приумица на природата и обстоятелствата. След изминалите няколко дни обаче, през които те двамата преживяха толкова неща, бе принудена да започне да се отнася към него като към човешко същество, не по-различно от всяко друго. Но като към същество от мъжки пол. И то *твърде* мъжествено същество.

Какво у него я привличаше така силно? Кое бе онова, което тя търсеше у мъжа и досега не бе открила у другите? Какво искаше всяка жена? Бог бе свидетел, че дори Фройд стотици пъти си бе задавал напразно този въпрос.

След като срещна Сам, на Си Джей започваше да ѝ се струва, че налучква отговора на загадката. Може би жените искаха мъже, на които винаги могат да разчитат, но които да им позволяват те също да бъдат силни. Или мъже, които ги карат да се усещат много женствени. А което бе твърде вероятно, просто мечтаеха някой да бъде мил с тях.

Тя бе открила всичко това у Сам.

Той се извърна и я улови, че го наблюдава.

— Кати?

Начинът, по който произнасяше името ѝ, направо ѝ влизаше под кожата.

— Ти се върна! — Очите му бяха неразгадаеми в тъмнината, нарушавана само от трептящата светлина на близките огньове.

За момент тя не знаеше какво да каже.

— Да, върнах се. Мисля, че и двамата се върнахме.

Това бяха празни приказки от най-лошия вид и я накараха да се почувства още по-неудобно. Мълчанието продължи минута, после две, после три. Тя умираше да попита как е минала срещата му с Лин, но гордостта нямаше да ѝ позволи да го направи.

Заобикаляше ги шумно плажно празненство, а Си Джей никога в живота си не се бе чувствала по-самотна. Най-сетне, когато мълчанието стана почти непоносимо, Сам каза:

— Тая Лин наистина си я бива.

Си Джей не бе очаквала точно това. Тъй като не знаеше как да го изтълкува, направо го срязва:

— Тя е истинска баракуда. Ако знаеше нещо за съвременните жени, веднага щеше да го разбере. — В минутата, в която го каза, изпита желание да се ритне отзад. Последното нещо, което би искала, бе да звучи като натякваща, ревнива жена.

Светлината от близкия огън проблесна върху изваяните черти на Сам.

— О, мисля, че понаучих някои неща за съвременните жени. Не знам какво точно значи думата „баракуда“, но мисля, че се досещам.

Си Джей заби пръстите на краката си в писъка. „Каж ми всичко — рече си. — Каж ми всичко направо — и без никакви увъртания.“

— И още нещо — продължи тя, неспособна да се удържи, — трябва да знаеш, че тя само иска да те използва. За Лин мъжете не са нищо друго, освен играчки. И пукната пара не дава за никой от тях.

В угълчетата на устните на Сам се появи нещо като усмивка.

— Знам.

Си Джей се вцепени.

— Какво?

— Казах, че знам.

Тя се бе подготвила да спори с него. А и напоследък те двамата нищо друго не правеха. След последната му забележка просто не знаеше какво да каже.

— И тъй... какво стана...?

Неволно потръпна. Господи, какво правеше, нима Сам трябваше да се отчита пред нея! Какво ѝ ставаше все пак?

— Ами, учтиво ѝ поблагодарих за вечерята, макар че бях още гладен, и се прибрах у дома.

У дома! Тази единствена дума я разтърси дълбоко. Той мислеше за къщата ѝ като за дом.

— Разбирам.

Сред тълпата на плажа настана някакво вълнение. Изглежда организаторите подготвяха заключителното шоу на вечерта. Тя сепнато се извърна, когато Сам повтори въпроса си.

— А как мина вечерята ти с Трегър?

Тя не видя гнева, но го усети, особено в изплющялото като камшик нетърпение в думите му. Въпросът трябваше да изглежда небрежен като нейния, но гласът му се втвърди около името на Трегър.

— Мина добре. — Тя чертаеше в пясъка кръгове с върховете на пръстите си. — Заведе ме в къщата си на брега.

— И?

Си Джей сви раменете си, оголени от вечерната рокля, взета назаем.

— Ами... изгледът оттук ми харесва повече.

Сам кимна, хвърли цигарата си в мокрия пясък и я стъпка. После замислено вдигна очи към нея.

— Може би сега вече ще разбереш, че съм прав за него. — Думите просъскаха над неуморния плисък на водата и гърмежа на фойерверките.

Тя изпъна рамене и упорито вирна брадичка. Отново се връщаха на същия спор.

— Може пък аз да греша по отношение на изгледа — произнесе тя сковано, извърна се и тръгна към къщи.

Сам протегна ръка и я спря. Стори ѝ се, че е докосната от огън.

Зад тях последните ракети се врязаха в нощното небе. Въздухът се взриви от серия силни експлозии и брилянтни светлини. Хората ликуваха и сочеха към зашеметяващата панорама на нощното небе. Сякаш стояха под нощна дъга.

Сам пристъпи към нея, ръката му се плъзна по рамото ѝ. В един безкраен миг и двамата застинаха, загледани в един друг. Си Джей потъваше в тези синьо-зелени очи, знаеше, че е изгубена, но това изобщо не я интересуваше.

Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ, палецът погали устните. Докосването бе съвсем невинно, но я разтърси като ток. Когато другата му длан потърси лицето ѝ, тя остана без дъх. Трябваше да се дръпне и

да се отдалечи от него. Но би излъгала, ако се опиташе да накара някой, а най-малко самата себе си, да повярва, че не е мислила за този миг, не се е питала как ли ще бъде и не е копняла за него.

Смяташе, че познава Сам, или поне мъничко от него. Той бе суров човек, живял суров и безпощаден живот. Свикнал бе да е на ръба. И заради всичко, което бе той, бе очаквала първична страст, когато я докосне. Но нищо, което си бе мислила за Сам Хакет, не я бе подготвило за това.

Ръката му обгърна врата ѝ, пръстите му се вкопчиха в меките вълни на косата ѝ и дръпнаха главата ѝ назад. Тя подпря ръце на коравите му мускулести гърди. Винаги си бе казвала, че търси у мъжа нежност, разбиране и духовна близост. Но нямаше нищо подобно у Сам в този момент. Само грубо мъжко желание, и нейният отклик на това желание.

Тя усещаше, че потъва. Застави се да го погледне в очите само секунди преди устните му да се затворят над нейните. В този миг яркото небе сякаш изчезна и тя се потопи в най-тъмната нощ.

Ръката му я обгърна и я притисна към тялото му, като не остави нищо от жаждата, която ги разкъсваше, да бъде допълвано от въображението.

Някога, когато бе на дванадесет, на границата между детството и пробуждащата се женственост, привлечена от едното и без желание да изостави другото, тя бе мечтала за целувки като тази. А някъде по пътя неохотно бе решила, че подобна всепоглъщаща страст просто не съществува.

Съществуваше.

Устата му беше върху нейната, езикът му я завладяваше и възбуждаше по начин, който не бе смятала за възможен. Обхвана я слабост, която бе считала за недопустима.

Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, когато нощта избухна около тях и вътре в нея. Усещаше горещината му едновременно със соления океански бриз и дъха на смачканата цигара. Тези усещания се смесиха в нещо тъмно и опасно. Зарови пръсти в дългата му гъста коса.

Сам бе устоявал на много предизвикателства, но да бъдеше проклет, ако устоеше на това. Защото то не бе от вчера. Всеки път, когато я погледнеше, всеки път, когато се обърнеше и откриеше тези

тъмни очи с цвят на уиски, приковани в него без ни най-малко смущение или свян, бе разбирал, че ще се случи.

Въпреки Трегър и цялата лудост на своето идване тук, или може би точно заради това, той бе безсилен да спре ставащото сега. Винаги бе зависил само от себе си, винаги бе вземал онова, което пожелае, а после си бе отивал, свободен, владеещ положението, необременен от нежелани чувства. Но сега усети гневът да се разгаря в него. Искаше да я нарани заради това, че бе отишла при Трегър, искаше да я накаже. Но той бе този, който бе наранен, той бе наказания.

Си Джей тихо простена. Ръцете ѝ обвиха врата му, привлякоха го по-близо, вътре в нея. А устата ѝ... Исусе, тя *беше* като уиски — дива, тъмна, опияняваща. Искаше да се удави в нея. И като давещ се, той изплува още веднъж на повърхността и я оттласна от себе си.

— Предполагам, просто искаше да направиш сравнение с Трегър — произнесе той жестоко, очите му проблеснаха на последните светлини, избухнали в небето.

Си Джей го гледаше потресена, напълно неспособна да мисли. Механично навлажни леко изранените си устни.

— Не, аз... ти не разбираш... аз исках... — Понечи да каже, че е искала той да я целуне... че е искала *него*. Но гневът му я отблъсна.

Сам рече сурово:

— Е, сега знаеш.

ГЛАВА XII

Ранчото на Дан Прескот се намираше на два часа път от „Венеция“, прикътано в един селски район в подножието на хълмовете с името Кениън кънтри. Павираният път внезапно свършваше пред една широка желязна порта и ограда. От другата страна на портата един черен път изчезваше зад малкото възвишение.

Когато Си Джей и Сам спряха пред портата, минаваше десет часа сутринта и вече бе доста топло. Но горещината тук бе различна от градската. Чистият въздух ухаеше на сухи треви, а не на бетон, асфалт и автомобилни газове.

Когато Си Джей надникна зад портата, Сам запита явно развеселен:

— Мислиш ли, че това нещо ще мине по този път?

За пръв път някой от двамата бе проговорил, откак тръгнаха от града. Пътуваха в тягостно мълчание, като мислеха за предишната вечер, но не искаха да го признаят дори пред себе си. Си Джей не бе спала кой знае колко и подозираше, че същото е и със Сам. На няколко пъти той преглътна прозявката си, под очите му имаше тъмни кръгове.

Тя изпита облекчение, че той най-сетне се опита да поразсее напрежението. Знаеше много добре какво си мисли сега — при известни обстоятелства, на коня можеше да се разчита много повече, отколкото на колата.

Тя се намръщи.

— Чудя се дали службите по поддръжката на пътищата плащат обезщетение за повреди, причинени от копки, пълни с кравешки мръсотии.

Сам нахлупи още по-ниско шапката си, за да се предпази от слънцето.

— Службите по поддръжката?

— Няма значение. Едва ли ще се наложи. Колата ми ще издържи. — В тона ѝ имаше повече надежда, отколкото сигурност. — Би ли отворил тази врата, моля те.

Когато той слезе от колата и тръгна към портата, тя се замисли колко ли ново изглежда всичко на Сам. Дори най-дребните и обикновени неща ставаха някак особени, когато ги погледнеше през неговите очи. Това я накара да осъзнае до каква степен тя самата считаше за гарантирани всички онези удобства, които правеха поносим живота в края двадесетото столетие.

Сам разтвори портата и я задържа, докато Си Джей прекара колата. После я затвори и отново се качи.

— Коди каза, че къщата е на около десет мили по този път. Какво ще кажеш аз да карам?

Тя го погледна сепнато.

— Ти?

— Защо не? Луси ме учеше в онази нейна малка червена количка.

Той хвърли на Си Джей поглед отстрани, очите му придобиха един по-тъмен оттенък на зеленото. Протегна ръка и я сложи върху нейната на скоростния лост.

— Първа скорост, втора, трета и четвърта. Задната тук е на друго място.

— Защото моята кола е различна — обясни Си Джей, докато ръката на Сам леко притискаше нейната. Тя усети лекото одраскване на мазолестата му длан, загрубяла от тежък труд и сурови времена. Но от начина, по който пръстите му внимателно обгръщаха нейните, долавяше, че в тези ръце, освен сила има и необичайна нежност. Те някак я караха да се чувства сигурна и защитена.

Погледна към Сам и за миг затаи дъх. Бе също като миналата нощ на плажа, когато очите му сякаш я пронизваха цялата. Тогавя бе тъмно, светлината избухваше само на моменти от фойерверките и огньовете, но тя можа да види как очите му смениха цвета си и зеленото затъмни синьото, когато настроението му се промени.

Той я гледаше така, сякаш виждаше у нея нещо, което другите мъже не успяваха да видят.

— Защо се цупиш, Кати?

Ето пак — този израз в очите му, промяната на гласа. Беше като подарък, нещо много особено, само за нея.

Дойде ѝ твърде много. Насочи вниманието си върху шофирането по неравния изровен път и рязко отвърна:

— Не се цупя.

Устните на Сам се извиха в лека усмивка, сякаш току-що си бе направил шега с някого. Си Джей не бе съвсем сигурна дали този някой бе тя или самият той.

— Просто карай, Кати, и се опитай да удържиш това нещо върху пътя или върху онова, което е останало от него.

Тя натисна до край педала на газта и с тръпка на задоволство усети как задните колела на мустанга заораха в калта и забуксуваха сред облак мръсотия. Когато колата поднесе и заподскача по нанадолницето, Си Джей с удоволствие забеляза, че Сам се опря на арматурното табло и видимо пребледня.

Познаваше доста добре Кениън кънтри. През последните години в района се бяха заселили много актьори, които искаха да живеят сравнително близко до студията, но не в типичния холивудски стил. Техните „ранчос“ обикновено не надхвърляха пет акра. Но ранчото на Прескот беше истинско — стотина акра заградени пасища и поляни в подножието на хълмовете, осяяни с вековни дъбови дървета и гъст храсталак.

Коди им беше казал, че къщата е на повече от сто години и че няма нито електричество, нито течаща вода. Но когато стигнаха до нея, на нея ѝ се стори още по-примитивна, отколкото бе очаквала. Поклати смаяно глава, докато оглеждаше „нужника“, както го нарече Сам — малка барачка на стотина метра зад къщата. Като в декор от някой стар уестърн на едната му стена бе нарисуван полумесец, а на другата — слънчев кръг.

Къщата бе истинско старовремско ранчо с дървена предна веранда, която обикаляше западната страна и гледаше към плевнята и ливадата зад нея. Имаше три малки стаи и килер, свързан с кухнята откъм сенчестата страна. Си Джей бе заинтригувана от онова, което Сам нарече „зимник“ — голям шкаф, отворен навън и покрит с мрежа, за да държи винаги хладно — всъщност, нещо като старовремски хладилник.

Печката на дърва в кухнята очевидно бе използвана за отопление на цялата къща, както и за готвене. Кухнята, която служеше едновременно за трапезария и дневна, бе широка около четири и дълга близо пет метра. Тъкани мексикански одеяла покриваха канапетото и

люлеещия се стол. До едната стена имаше лавици с книги и голям сандък за пушки.

На горния кат имаше една малка спалня.

В продължение на следващия един час Си Джей внимателно огледа къщата. Прерови всяко едно чекмедже, прочете всяка хартийка и набързо прелисти книгите, за да види дали нещо не е скрито в тях. Провери дъсчения под за тайни скривалища и разряза дюшека.

Най-накрая — прашна, изтощена и отчаяна — се отказа. Тук нямаше нищо необикновено, нищо, което да ги насочи към обяснението за убийството на Дан Прескот.

Тя излезе на верандата точно когато Сам се зададе от близкото пасище, където се бе погрижил за добитъка — два коня, няколко крави и една коза. Докато наблюдаваше как той изкачва малкото възвишение пред къщата, изведнъж я обзе някакво странно чувство. Сякаш тя беше пътешественикът във времето, озовала се извън своята собствена среда и внезапно захвърлена в неговата.

Сам изглеждаше съвършено естествено, когато се приближи със своята уверена, леко небрежна походка и шапка, бутната назад. Той ѝ се усмихна.

— Кати.

Както винаги, ѝ се стори странно да я наричат така. Не лошо, а странно, просто малко смуцаващо. И в същото време ѝ бе приятно.

Неспособна да издържи на погледа му, непохватно пхна ръце в джобовете на джинсите си и се загледа в пейзажа.

Той застана до нея на верандата и запита:

— Откри ли нещо?

— Не. А ти?

Сам се ухили, късното утринно слънце хвърляше плътна сянка върху суровите му черти.

— Малко изгладнял добитък и един жълтеникав жребец, който трябва да бъде поязден. Тревата вече не е достатъчна по това време на лятото. Дадох им малко зоб от плевнята.

Той изглеждаше съвсем спокоен, такъв, какъвто не го бе виждала никога по-рано. Напрежението бе изчезнало, тялото му се бе отпуснало. Тя съзна, че тук, в тишината и покоя на ранчото, в една обстановка твърде близка до дома му, вече не му бе нужно да е непрекъснато стегнат и готов да посрещне поредната изненада.

— Липсва ли ти вашата ферма? — запита го предпазливо.

С облекчение видя, че въпросът ѝ не го разтревожи особено. Той отвърна небрежно:

— Да работиш земята и да гледаш добитък са две доста различни неща. Земеделието не ми липсва. Никога не успях да се заинтересувам от преобръщането на парчета кална земя. Но да имаш ранчо е нещо друго. Особено ако успееш да се снабдиш с хубави животни и започнеш да отглеждаш силни породи.

— Както се е канел да направи Дан Прескот?

— Може би.

Той замълча, после каза:

— Наистина е много спокойно тук. — Изведнъж застана нащрек.

— Чу ли?

Тя се вслуша внимателно, но не чу нищо. Тъкмо се канеше да свие рамене, когато долови някакво съскане, последвано от пукот.

— Змия ли е? — запита нервно.

Той широко се ухили.

— Тук наоколо вероятно има и змии, но това, Кати, по една случайност е яребица. Коди каза, че тук чудесно може да се ловува.

Си Джей незабавно си представи мили малки яребичета с пухкави главички, които изведнъж биват покосени от стоманен дъжд, както си припкат в редичка.

— И защо някой би искал да ги убие?

— За храна, естествено. Яребицата е много вкусна, ако се опече на открит огън или бавно в печката.

Си Джей не си представяше, че би могла да яде нещо, ако не е опаковано в полиетилен върху пластмасова подложка.

— Мисля, че ще се откажа от яребицата.

Сам я погледна закачливо.

— Приспособявай се и оцелявай, Кати.

— Не мога да ям нещо, което ще ме гледа обвиняващо.

— Да не би да предпочиташ онази пластмасова храна, която ядохме на... как се казваше онова място? Мак... или нещо такова.

— Не храната беше пластмасова, а обзавеждането. — Сменяйки темата, тя продължи: — Дали да не претърсим плевнята? Прескот може да е скрил нещо там.

Сам поклати глава.

— Вече погледнах. Няма нищо, освен сбруя и няколко седла. — Той я погледна замислено. — Коди каза да се чувстваме като у дома си. Мислиш ли, че би се справила с истински мустанг?

Си Джей си придаде такъв вид, сякаш бе яздила всеки ден през живота си.

— Разбира се.

— Има една миловидна кобила, която е приблизително на твоята възраст. Какво ще кажеш да поюздим?

Решена да не позволи на Сам да я изпревари в каквото и да било, тя отвърна игриво:

— Защо не? И без това вече няма какво да правим тук.

Всъщност, последният път, когато бе яздила кон, бе на седем години, при едно от малкото появявания на баща ѝ в живота ѝ. Той я заведе на панаир и тя язди в кръг едно пони, завързано за друго пони пред него.

Макар и да си даваше сметка, че Сам не би признал това за езда, тя си рече, че истинската едва ли е кой знае колко по-трудна.

През следващите три часа обаче откри именно колко по-трудно може да бъде, докато задните ѝ части я заболяваха все повече и повече. Яздеха по границите на ранчото на Прескот, прекосяваха възвишенията, където тук-там се виждаха крави и съвсем малки теленца. Малко поточе се виеше бавно през рядката дъбова горичка.

Въпреки неудобството, Си Джей бе завладяна от красотата на местността. Тя бе толкова различна от Лос Анжелис и плажа „Венеция“. В обедната мараня небето изглеждаше синьо и древно, близките хълмове — кафяви и прашни. Над главите им кръжеше самотен червеноопашат сокол.

Тук нямаше нищо, освен добитъка, някой случаен заек или койот — и те двамата. Биха могли да бъдат единствените двама души на този свят. Колкото и да бе странно, това усещане бе приятно.

Сам изглежда се чувстваше чудесно. Когато Си Джей го срещна за първи път, той бе явно уплашен. После страхът се превърна в някаква постоянна напрегнатост, която не го напускаше никога, сякаш той непрекъснато се оглеждаше назад и чакаше нещо да се случи.

Разбира се, това бе съвсем естествено при възникналите обстоятелства. Прехвърлянето сто години напред във времето би притеснило поне малко всекиго.

Сега за пръв път Сам изглеждаше напълно спокоен. Тя виждаше това в усмивката му, която се появяваше съвсем непринудено, в лекотата, с която държеше юздите, оплетени между пръстите му, в ритмичното полюшване на тялото в синхрон с походката на жълтеникавия жребец.

Сам си беше у дома — или поне дотолкова, доколкото бе възможно в този век.

Той спря.

— По-добре ще е да оставим конете да починат, преди да тръгнем обратно.

Слязоха до малкия поток. Когато хвърли през седлото поглед към Си Джей, устните му се свиха в лека усмивка.

Очите му бяха засенчени от периферията на шапката и не бе възможно да се види изразът им. Но бе повече от ясно какво чувства — истинско, неподправено щастие.

Той върза коня за един нисък клон на дъба и се приближи, когато тя спря кобилата до същото дърво.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Разбира се, че не.

Сграбчи лъка на седлото, както Сам ѝ бе показал по-рано пред къщата, и се опита да прехвърли десния си крак над гърба на кобилата. Позата далеч не бе от изисканите, положението се влошаваше и от факта, че краката ѝ трепереха. Не, не беше във форма за подобни упражнения. Скованите ѝ мускули мъчително протестираха, задните ѝ части бяха напълно изтръпнали.

Ако още сега се чувстваше толкова зле, как ли щеше да е, когато се върнеха в къщата?

Както бе застанала несръчно хем на седлото, хем въвн от него, убедена, че изглежда като глупачка, тя усети лекия натиск на пръстите на Сам върху лявото си бедро.

— Отпусни се назад — нареди той. — А сега се отдръпни и прехвърли десния крак над предната част на седлото, като в същото време извадиш левия от стремето, и просто се плъзни на земята.

— Просто така, а?

Бе унижена до смърт. Слава богу, че поне майка ѝ не беше тук, за да види това. Още откакто се зае с аеробика, Луси я придумваше да започне и тя с тренировките. Си Джей твърдеше, че търченето,

свързано с работата ѝ, е напълно достатъчно, за да поддържа формата си. А сега всяка кост, всеки мускул и сухожилие от талията надолу предвещаваха, че никога вече нямаше да може да се движи.

Твърде изтощена и още повече притеснена, за да спори, тя последва указанията на Сам. Да преметне десния си крак над предната част от седлото не бе чак толкова трудно. После освободи левия от стремето и, както бе предсказал Сам, леко се плъзна от коня на земята.

Краката ѝ трепереха толкова силно, че щеше да се свлече на жалка купчинка, ако ръцете му не се бяха склучили здраво около талията ѝ.

— Нужно е време, за да свикне човек — каза той тихо.

Всеки друг, дори и майка ѝ, би направил някоя саркастична забележка. А Сам просто стоеше до нея, държеше я здраво и пое тежестта ѝ върху себе си, когато тя потърси опора.

— Ами... май че отдавна не съм яздила — призна пренебрежително тя.

В този топъл ден той бе навил ръкавите си нагоре и когато се подпря на ръцете му, Си Джей усети меките косъмчета и коравите мускули под кожата му. Вече стоеше по-сигурно на краката си, но вместо да я пусне, Сам продължаваше да я държи, пръстите му здраво стискаха талията ѝ.

Желанието — нажежено до бяло като слънцето над главите им — я разтърси цялата. Сетивата ѝ бяха изпълнени със Сам — със силата и нежността на тези загрубели ръце, с ясно доловимото ухание на мъж, примесено с острия мирис на кожа. С тревожна яснота тя си припомни вкуса му, когато се целуваха миналата нощ.

Искаше той да я целуне тук и сега, на това място, което не поставяше никакви бариери помежду им. Силата на това неочаквано желание я изплаши и тя се отдръпна от него.

Прокара пръсти през обърканата си коса, навлажни нервно пресъхналите си устни и рече:

— Аз... аз бих искала да пийна малко вода.

Сам се визира мълчаливо в нея в продължение на още един дълъг миг, после каза:

— Потокът изглежда достатъчно бистър. Тече доста бързо.

Си Джей се засмя, за да намали напрежението, сковало всеки мускул и жила по тялото ѝ.

— Ти не знаеш каква е водата в Лос Анжелис. Но мисля, че тази е добра. Животните нямат вид на заболели.

Коленичи на един камък и наплиска лицето и врата си, после сръбна вода от шепата си.

— *Кати.*

Той също го беше усетил. Отгатна по дрезгавия тембър на гласа му.

Но не можеше да направи нищо. Една целувка на плажа, с тълпи от хора наоколо, беше едно, а това тук съвсем друго.

Тя рече припряно:

— Водата има съвсем различен вкус. Няма никакъв хлор.

Сам не каза нищо. Той напои коня си, после го върза за един дъб. Но продължаваше да я наблюдава със замислено изражение.

Нещо в този поглед я тревожеше все повече и повече. Никога преди не се бе чувствала по такъв начин с мъж. Това бе отвъд физическото желание и я плашеше.

Загърбвайки смущаващия поглед, тя намери една стоплена от слънцето леска и седна на края на потока. Взе няколко камъчета и започна да ги хвърля едно по едно към водата.

Сам се отпусна до нея и лениво задъвка стръкче трева. После бавно каза:

— Когато срещнах дядото на Дан Прескот, Роли, той живееше в града. Защо ли семейството се е преместило тук след смъртта му?

— Може би вдовицата му не е могла да си позволи къща в града.

— Но ако са продали това място, биха получили доста пари за него. Земята не е никак малко.

Си Джей бе отгледана от разведена майка, която се бе борила да я издържа почти без никаква подкрепа от баща ѝ, и знаеше колко е трудно всичко за сама жена. Не бе лесно за нея и за Луси, и сигурно не бе било лесно за вдовицата на Роли Прескот и децата ѝ.

— Възможно е тя да е смятала, че ще е по-добре децата ѝ да израснат на село, далеч от града — предположи Си Джей.

— Тя е имала само един син. Как се казваше... Матю. И все пак, защо би го довела чак тук, където и земята не е особено подходяща за земеделие? Най-доброто, което би могла да направи, е да гледа няколко глави добитък. Но дори и да е било така, при тази суша през лятото, пак е щяло да ѝ се налага да купува фураж. А той струва много. — Сам

недоумяващо поклати глава. — Наистина не разбирам. Вдовицата на Роли е била в състояние да направи нещо по-добро за себе си и за сина си.

— Какво например?

— И аз не знам — призна той. После погледна към слънцето, което започваше да се спуска на запад. — По-добре е да се връщаме в къщата. Става късно.

Обратния път изминаха мълчаливо, като и двамата бяха доволни само да се вслушват в тишината на късния летен следобед, която поглъщаше гласовете на птиците, щурците и жабите. Какъв вълшебен покой цареше тук, помисли си унесено Си Джей. Колкото повече се приближаваха към къщата, толкова по-малко ставаше желанието ѝ да се върне в града с неговите автомобили, шум и мръсотия.

Но тя имаше да решава един случай. И трябваше да се върне.

Пред къщата Сам разседла конете, после ги заведе в конюшната и ги нахрани. След като прибра седлата в плевнята се приближи към Си Джей, която вече седеше в колата. Издължената му сянка се смеси с множеството сенки на вечерта, които постепенно се спускаха над околността.

Когато той се качи в колата, тя завъртя ключа на стартера. Моторът глухо изръмжа и замлъкна. Изключи и опита отново, като мислено прибави и нов стартер към дългия списък от неща, които трябваше да бъдат подменени.

Този път звукът бе още по-слаб и светлините на арматурното табло почти угаснаха. Си Джей бясно натисна педала на газта и завъртя отново ключа, после пробва още веднъж. Този път не последва никакъв звук.

— По дяволите!

Сам се намръщи.

— Какво има?

Си Джей му хвърли унищожителен поглед.

— Както виждаш, не иска да запали.

— И защо?

Тя понечи да отговори саркастично „Защото е повреден“, но се спря.

„Защо беше повреден?“ Само допреди няколко часа работеше както трябва.

Освен ако някой не бе бърникал нещо.

Си Джей разсъждаваше трескаво. Тя и Сам яздиха няколко часа — време повече от достатъчно някой да дойде дотук, да повреди колата и да си иде.

Защо?

Явно, за да заседнат тя и Сам тук, наред нищото, където нямаше телефон и начин да извикат помощ. В този миг тя би пожертвала цялата си колекция на „Sgt. Pepper’s Lonely Hearts Club Band“^[1] за едно-единствено телефонно обаждане.

— Страхотно! — изрече раздражено. — Нито телефон, нито въже за теглене на колата, нито пък друга кола, дори и да имах въже.

Тя безпомощно скръсти ръце пред гърдите си.

Кой би им причинил подобно нещо?

Някой, който знаеше, че са дошли тук. Някой, който знаеше колко изолирано е ранчото и че нямаше телефон на мили наоколо.

Коди.

Не, не беше възможно. Не и Коди. Не и този мил стар каубой. Той бе приятел на Дан Прескот. Срещаше се с Луси. Въображението на Си Джей действително я подвеждаше. Колата ѝ сама се бе повредила. Просто ѝ бе дошло времето за това.

Сам каза:

— Май ще трябва да пренощуваме тук. Най-добре ще е да влезем вътре и да видим какво ще измислим за вечеря.

Когато влязоха в къщата, Си Джей си обеща да не става смешна. Изобщо нямаше от какво да се бои. И все пак не ѝ излизаше от ума, че някой би могъл да е бърникал в колата. И ако е така, дали той все още беше наблизо и чакаше, наблюдаваше?

[1] Известен албум на „Бийтълс“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XIII

Сам гледаше как Кати върви към къщата и не можа да не забележи нервно вирната ѝ брадичка. През изминалите няколко седмици я бе опознал доста добре. Знаеше какво означава и това изражение в очите ѝ. Тя бе уплашена, но нямаше намерение да го признае.

Поне едно бе сигурно — тя не бе обикновена, несложна жена. Бе пълна с изненади и противоречиви настроения. Но той започваше да открива, че харесва някои от тези изненади и противоречия. Като плахостта, която видя в очите ѝ до потока. Само за един кратък миг там той разпозна онова, което бе видял в очите ѝ през нощта на плажа, когато тя искаше да я целуне, но бе решена да не го показва.

Искала бе той да я целуне и този следобед. А той се въздържа по причини, които и на него не бяха съвсем ясни. Знаеше само, че е дълбоко разтърсен от събитията, които ги връхлетяха предишната вечер и които имаха неочакваната мощ на земетресение.

Кати можеше да постави всичко и всеки на мястото му само с един от онези свои погледи. Понякога тя упорито криеше чувствата си. Друг път той научаваше съвсем точно какво мисли, когато заговореше развълнувано и жестикулираше енергично, понесена на вълната на чувствата.

Последва я в къщата и реши, че предпочита моментите, когато не е особено сдържана, колкото и непостоянни да бяха настроенията ѝ. Тогава тя бе напълно искрена, защото нямаше време да обмисля нещата и действаше съвсем импулсивно.

Вътре Си Джей спря и огледа селската обстановка.

— Можем да яхнем конете и да се опитаме да стигнем до най-близкия телефон — предложи тя с половин уста.

Сам усети нежеланието ѝ да последват точно тази идея. Задните части сигурно много я боляха. Независимо от всичко, което бе наговорила, веднага му стана ясно, че тя няма никакъв опит като ездач.

— Не може да стане, или поне не тази вечер — отвърна той.

— Защо?

— Конете са уморени. Ще опитаме сутринта, когато си отпочинат.

Си Джей го изглежда остро.

— Нали не мислиш, че аз съм тази, която има нужда от почивка?

Пренебрегвайки въпроса, който бе съвсем на място, той продължи:

— На колко мили смяташ, че е най-близкият град?

— На около четиридесет или петдесет.

Сам се облегна на стената и скръсти ръце.

— Тогава не би ни отнело повече от два или три дни. Два, ако пътуваме и нощем. Но може да е опасно.

— Какво?

— Без съмнение. Можем да минаваме най-много двадесет до двадесет и пет мили на ден, без да изтощим конете.

Видя безсилието в блесналите ѝ очи и здраво стиснатите юмруци.

— Ето защо са изобретили автомобила! Той е далеч по-съвършено средство за придвижване.

— Освен когато не работи — забеляза Сам.

Си Джей се срина на канапето, отметна глава назад и впери очи в тавана.

— Просто не мога да повярвам! — изпъшка тя. — Сигурен ли си, че не можем да тръгнем тази нощ? След като конете си починат час-два?

— Не бих тръгнал нощем през непозната местност и с уморени коне. Всичко може да се случи.

— Сега е 1989-та година, господин шериф. Индианците вече не са на пътеката на войната. И е малко вероятно да налетим на някоя от техните орди.

— Не се безпокоя за индианците. А и те не биха ми направили нищо.

— Какво значи това?

— Те харесват белите жени. Все щяхме да се спазарим някак. Вероятно ще трябва да избирам между теб или скалпа си, а аз твърде държа на последния.

Бавно се ухили под ужасения ѝ поглед.

— Просто се пошегувах, Кати.

Тя не се усмихна.

— Много смешно. Виж какво, налага се да се приберем колкото е възможно по-скоро. Трябва да съобщя в полицията, че Глория Еймс се занимава с наркотици. Ако те успеят да го докажат, може би ще намерят начин да я принудят да каже какво знае за убийството на Дан Прескот. Убедена съм, че тя крие нещо.

— Разбирам те. Аз също бързам да се заема със случая. Но тази нощ не можем да направим нищо.

Изведнъж той се сети нещо.

— Чакай малко. Коди не каза ли, че ще намине тук утре заран, за да се погрижи за животните?

Настроението на Си Джей моментално се разведри.

— Така ли? Слава богу! Той ще ни прибере в града.

— Е, значи уредихме и това. Трябва просто да преживеем нощта. Няма да е чак толкова лошо. Това място е малко по-комфортно, отколкото да спим на земята.

Тя явно не споделяше ентузиазма му от дома на Прескот. Сам продължи успокояващо:

— Ще запаля огън в печката, а ти изрови нещичко за ядене.

— Добре — съгласи се неохотно тя. Тръгна към кухнята и промърмори: — Дано има и нещо друго, освен боб.

Сам я гледа замислено няколко мига. Явно никак не ѝ се искаше да остане тук през нощта. Не само не ѝ се искаше, а и беше уплашена. Защо, питаше се той? Разбира се, беше неприятно, че колата не иска да тръгне, но имаше впечатлението, че това не е нещо чак толкова рядко при колите, особено при тази на Кати.

Когато излезе навън да събере дърва, все още продължаваше да се чуди защо Кати се бои и защо на всяка цена се опитва да го скрие.

По-лошо бе, отколкото Си Джей изобщо си бе представяла. Както обеща, Сам запали печката. Тя изригна кълба черен дим. Чак тогава Си Джей разбра какво бе имал пред вид той, когато ѝ каза да отвори отдушника, през който пушекът излизаше навън.

В очите ѝ нахлуха сълзи и тя се задави. С няколко бързи движения, чиято ловкост не преставаше да я изненадва, Сам се

пресегна и бутна лостчето до кюнеца. Димът веднага спря да излиза от печката.

— Извинявай — закашля се тя и застана до отворената врата, поемайки дълбоко въздух.

— Майка ти на нищо ли не те е учила? — Сам разтвори прозорците на кухнята и дневната.

— Луси? Ти сигурно се шегуваш. Тя не готви. Кара на плодове, зеленчуци и житни храни. Ако нещо не идва направо от лозата, от дървото или от специалния магазин за екологически чиста храна, изобщо не би го докоснала. Вегетарианка е.

— Вегетация ли? — запитва закачливо Сам.

Си Джей се ухили.

— *Вегетарианка*. Нещо като да пасеш, вместо да ядеш.

— Но тя бе сготвила печено пиле снощи.

— За Коди. Не е чак толкова глупава. — Забелязала, че Сам я гледа някак особено, запитва: — Какво има?

— Май ще ни трябва доста топла вода тази вечер. Ще напълня оня гюм на печката.

— Защо? — Си Джей отиде до банята, която беше зад кухнята, и се погледна в малкото огледало над мивката. — О, боже, приличам на миеща мечка.

Лицето ѝ бе покрито със сажди, с изключение на белите кръгове около очите и устата.

— Винаги ли готвиш с маска? — подметна Сам.

Си Джей го изгледа втренчено.

— Май ще е най-добре да донеса водата — продължи той, скривайки усмивката си.

Половин час по-късно Сам наливаше врялата вода в тенекиената вана в банята.

— След дълга езда горещата вана е винаги добре дошла — рече той.

Си Джей бе вече прекалено уморена и измъчена, за да се преструва, че не усеща последствията от разходката на кон.

— Звучи божествено.

— Какво намери в килера? — Той остави на земята празната кофа.

Тя направи гримаса, докато събуваше обувките си.

— Компот от праскови и консерва боб, консерва боб и компот от праскови.

— Е, все е нещо.

Тя го погледна тъй, както бе застанал на вратата на банята и раменете му изпълваха почти цялата рамка. Бе толкова едър и широкоплещест, че винаги караше помещенията да изглеждат някак прихлупени и несъвършени.

Сам рече:

— Аз имам нужда от нещо по-стабилно, а предполагам също и ти.

— Няма нищо друго, освен брашно, захар и малко кафе.

— Ще си взема пушката и ще видя какво мога да направя за подобряване на менюто. А през това време ти се порадвай на банята си.

Захлопването на вратата бе последвано от тежките му стъпки върху верандата. Си Джей смъкна джинсите и тениската си и внимателно се натопа във ваната. Реши да последва съвета на Сам и да се наслади на банята. Нямахше за какво да се препира. Така или иначе бяха заседнали тук, докато Коди се появи на другата сутрин.

Не си спомняше нищо толкова приятно като тази гореща вана в меката светлина на слънцето, спускащо се зад далечните хълмове. Топлината от печката нахлуваше през отворената врата. Водата стигна до брадичката ѝ, когато тя се отпусна назад, подпря глава на ръба и затвори очи.

Нямаше представа колко време е спала. Неочаквано се сепна при звука на пушечен изстрел. Няколко минути по-късно Сам влезе в кухнята, като носеше нещо в чувал от брашно.

— Какво хвана? — викна тя.

— Ще видиш. Няма защо да бързаш. Приготвянето му ще отнеме доста време.

Тя облегна глава на ръба на ваната и отново затвори очи. Чу как Сам трополи из кухнята. Прозвуча остър метален звук от отварянето и затварянето на вратичката на печката. Тя се запита дали топли още вода, за да се изкъпе и той. Мисълта за Сам, потопен в същата вана, с дългите си бедра, бе приятно еротична. Си Джей се остави на въображението да я носи, като се чудеше дали е възможно двама души да се съберат във вана като тази...

Усетила нечие присъствие, отвори очи и видя Сам да я наблюдава, застанал до вратата.

Долови лека ирония в малко дрезгавия му глас, когато изрече:

— Прекалено дълго стоиш там, кожата ти ще се сбръчка.

Очите на Си Джей се разшириха и летаргията ѝ моментално изчезна. Водата беше изстинала и все пак тя усещаше горещина, която нямаше нищо общо с водата. Внезапно засрамена, сведе очи.

И остана напълно смаяна, когато Сам прекоси малкото помещение, наведе се над ваната, повдигна главата ѝ и леко докосна устните ѝ със своите.

Вкусила бе яростната страст на тези устни миналата нощ. Тя бе стихийна и неочаквана и ѝ бе разкрила желаниа, които едновременно я вълнуваха и плашеха. Тази целувка бе напълно различна — бавна, съсредоточена и нежно възбуждаща. Но не по-малко опасна по свой начин.

Изведнъж се почувства неловко. Смъкна се още по-навътре във водата и погледна несигурно Сам. Досега тя бе поставяла границите и бе определяла правилата на своите романтични преживявания. Това ѝ даваше свободата да прекрати някоя връзка, когато се разочароваше, както се случваше обикновено, и да съхрани достойнството си, ако мъжът решише да сложи край.

Но знаеше, че Сам няма да ѝ позволи да играе тази игра. И това я плашеше.

Тя обгърна коленете си с ръце и ги притисна към гърдите си.

— Най-добре ще е да се измъквам отук. Сега вече е твой ред.

Сам ѝ подаде една хавлия. После се извърна и тръгна към кухнята, като подхвърли през рамо:

— Аз взех душ край кладенеца.

Си Джей се изненада.

— Взе душ?

— Дан е имал един външен душ, който се охранява от резервоара при кладенеца. Ти има късмет с ваната. Водата от кладенеца беше адски студена.

Докато го наблюдаваше как се движи из кухнята, забеляза потвърждението на думите му в мокрите кичури на косата му и в начина, по който ризата бе залепнала за тялото му. Той явно се бе облякъл, дори без да се изсуши.

Когато влезе боса в кухнята, той запитва:

— Гладна ли си?

Съблазнителният аромат накара стомаха ѝ да се свие. Не беше яла нищо след поничката сутринта. На каквото и да миришеше, не беше боб.

— Какво мирише толкова хубаво?

— Намерих нещо малко по-добро от праскови и боб. — Той ѝ се усмихна и повдигна металния похлупак на една тава. Вътре имаше някакво малко пиле със златистокафяв цвят.

Си Джей не можеше да повярва. Никога нещо за ядене не бе изглеждало така апетитно и не бе ухаело така приятно.

— Откъде намери пиле? — запитва тя смаяно.

— Не е точно пиле.

Беше фазан. Тя смътно се учуди дали сега бе ловен сезон. Сам, разбира се, едва ли знаеше нещо за този род ограничения и тя реши да не му казва.

Но независимо дали бе законно или не, това бе най-вкусното нещо, което някога бе яла. Сам приготви също пържени царевични питки с мед, боб с чушки от зеленчуковата леха зад къщата и праскови с канела. Когато свършиха вечерята, той почисти масата и накисна съдовете в гореща вода от печката.

С ръце, подпрени на грубата дървена маса и отпусната върху тях брадичка, Си Джей наблюдаваше изумителните му домакински умения. Той се движеше из кухнята със същата котешка грация, с която правеше всичко останало. След като сложи няколко цепеници в печката, изми чиниите, подсуши ги и ги прибра.

После седна до нея на масата, извади пакет цигари, който бе намерил някъде из къщата, и го разгледа внимателно. Винаги се питаше защо ги продават готови, както пурите. Бе много приятно да си свиеш сам цигара след добро ядене или когато си седиш привечер на верандата и гледаш как слънцето залязва.

Той запали една, дръпна и после бавно издуха дима.

— Защо не излезем на верандата? Има нещо, което искам да видиш.

Тя го последва в хладния нощен въздух. Светлината на керосиновата лампа проникваше през прозореца и слабо осветяваше

верандата. Недалеч се забелязваха очертанията на плевнята. Отвъд нея нямаше нищо друго, освен тъмнина.

Седнаха на стъпалата един до друг и Сам каза меко:

— Чуй това — нищо друго, освен нощни звуци — само бухал и койот някъде далеч. Хубаво е, нали?

Си Джей кимна. *Беше* хубаво. Толкова отдавна не бе излизала извън града, че бе забравила какво е тишина и покой.

Погледна към Сам, който пушеше и се взираше в нощта.

— Сигурен ли си, че си шериф? — запита тя.

Очите му се разшириха от учудване.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто тази вечер някак не отговаряш на тази представа. Нали знаеш, това би трябвало да е някой жилав, корав като камък човек и винаги с пушка в ръка. Скитник, който бяга от всякаква обвързаност и живее по пътищата. Някак си не се връзва с домакинските ти умения.

Сам се усмихна.

— Гледала си прекалено много от онези филми за Запада. Когато си сам, както съм бил аз, няма начин да не се научиш да си приготвяш това-онова. От необходимост.

— Значи си се научил да готвиш просто по принуда?

— Да — разсмя се той. — Както и за да не ме пердашат, когато бях малък. Знаеш ли, майка ми имаше доста странни идеи за някои неща. За нея нямаше мъжка и женска работа. Всички трябваше да помагат, когато и каквото трябва. Аз бях най-големия и естествено трябваше да помагам на по-малките, които идваха едно след друго. Така се научих и да готвя и да пера, както и да ловувам и да отглеждам това-онова в градината.

— Да отглеждаш това-онова?

— Е, разбира се, опитвах се да мина с колкото може по-малко кърска работа — призна ухилено Сам.

Си Джей се подпря назад на лакти и вдигна поглед към него.

— Не мога да си те представя да переш.

Той се засмя.

— Понякога се налага. Особено когато почнеш да миришеш по-лошо и от коня си.

Той хвърли фасата в прахоляка до стълбището и го стъпка с ботуша си. Лявата му ръка нежно обгърна нейната, а с дясната посочи нагоре.

— Погледни, Кати, точно това исках да видиш.

Тя отметна глава и се вгледа в небето над тях. То бе огромно, тъмно и тайнствено, като черен балдахин, похлупил земята. Проблясваха малки точки светлина, когато звездите прозираха през тънките облаци. В града звездите винаги бяха скрити от плътния смог. Тук те се виждаха съвсем ясно и сякаш бяха милиони, повече, отколкото изобщо си бе представяла Си Джей. Безкрайността на космоса бе поразяваща.

— Само като си помисля, че човек наистина е стъпил на луната — рече Сам с почудата на малко момче. Гласът му бе пълен с такава печал, че кожата ѝ настръхна. — Студено ти е — забеляза Сам и дланта му се плъзна по ръката ѝ. — По-добре е да те прибера вътре. — Пръстите му за миг се вплетоха в нейните, когато той стана и я дръпна нагоре. — Ти ще вземеш спалнята на етаж. Аз ще се свия на канапето.

Също като у дома, каза си Си Джей, докато се събличаше няколко минути по-късно. Намери една голяма пижама, която сигурно бе принадлежала на Дан Прескот, грижливо сгъната на един стол до леглото. Сгуши се под тежкия юрган и изгаси керосиновата лампа, която бе донесла със себе си. Лежеше в тъмнината и се вслушваше в движенията на Сам долу. Чу как ритна настрана ботушите си и как старото канапе изскърца под тежестта му. После останаха само нощните звуци и собствената ѝ самота, която се спусна над нея.

Като съвременна жена, тя знаеше, че няма нищо лошо човек да изразява своята сексуалност, стига да поеме отговорността за това. Знаеше как да поощри едно ухажване и как да отреже някой, който не ѝ е приятен. Ако желаше един мъж само физически, знаеше как да му го подсказе, без излишно притеснение.

Научила бе много неща. Единственият проблем беше, че нищо от наученото не можеше да бъде приложено към Сам.

Сигурна беше, че за него съществуват само два вида жени — онези, за които мъжете се женеха, и проститутките. Макар явно да не бе от първия тип, не би понесла мисълта Сам да я смята от втория. Ужасното бе, че го искаше. Искаше го по всички начини, по които една жена може да желае един мъж. Но ако му позволеше да го разбере, той можеше да си помисли лошо за нея.

Импулсивно бе слязла по стълбите, стоеше до вратата на дневната и отчаяно се питаше какво да прави. Най-сетне, напълно объркана, се извърна и тръгна обратно нагоре.

— Кати?

Гласът му, дошъл някъде от тъмнината, я накара да замръзне на мястото си.

— Добре ли си? — запита загрижено той.

Тя се извърна и видя, че Сам е застанал толкова близо до нея, че може да го докосне.

— Аз... това беше грешка... — Унижена до смърт, тръгна нагоре по стъпалата.

Ръката му обхвана нейната и спря бягството ѝ.

— Кати, какво не е наред?

В гласа му имаше толкова нежност, такава готовност да се погрижи за всичко, което не е както трябва, че тя просто се разтопи.

— Каж ми — погали я той. Дланта му стопли бузата ѝ и тя сведе глава. Пръстите му докоснаха устните ѝ.

Сетивата ѝ се разбудиха. Всяка частица от нея усещаше остро допира на Сам, близостта му. Той бе свалил ботушите и ризата си и стоеше пред нея с голи гърди, обут само в джинсите. Мускулите на ръцете му бяха гладки и твърди. Кожата му бе с тъмен загар, с изключение на мястото, покрито с косми върху гърдите.

Тя затвори очи. Господи, как би могла да му каже! Как би могла да му обясни, че за пръв път в живота си пожелаваше да не е така светски обиграна и опитна. Дала би всичко да е невинна и да изпита любовта за първи път с него.

Почувства, че сълзи изпълниха притворените ѝ очи. По дяволите, мразеше се, когато плачеше, но по никакъв начин не можеше да спре.

— Какво има, Кати, мила, какво не е наред?

Отвори очи и погледна в неговите.

— Онова, което чувствам — прошепна тя с наболяло гърло.

Той пусна китката ѝ, обгърна лицето ѝ с длани и избърса сълзите.

— И какво чувстваш?

Тя се стегна, за да посрещне неодобрението му, и отговори честно:

— Искам те.

За нейна изненада той се усмихна нежно, устните му леко докоснаха нейните, поеха вкуса на сълзите ѝ и в замяна ѝ подариха неземна сладост.

Тя отново затвори очи, защото Сам я остави без дъх от желание, опиянение и жажда.

Ръката му бавно се плъзна по врата ѝ, притисна го нежно и я принуди да го погледне.

— Сигурно си мислиш, че съм безсрамна...

— Онова, което е между нас, няма нищо общо със срама.

Устните му бяха толкова близо до нейните, усещаше топлия му дъх.

— Знам, че не съм онова, което търсиш в една жена. — Гласът ѝ бе толкова тих, че едва се долавяше.

— Никога не съм знаел какво търся в една жена, преди да срещна теб.

После устата му се затвори върху нейната в бавна, търсеца целувка, която сякаш продължи до безкрайност. Свърши, само за да започне отново. Като че ли бяха понесени на гребена на вълна, която се издигаше все по-високо и по-високо.

Сам прокара пръсти през косата си. Тя го погледна с лека изненада и някаква ново пробудена невинност. Нищо от онова, което досега знаеше за мъжете, не се отнасяше за Сам. Там, където те се втурваха в секса с надежда да открият желанието, той създаваше желанието и бе достатъчно търпелив да изчака то да го отведе до своята извечна цел.

Ръцете му се спуснаха надолу по нейните, после ги вдигнаха, като галеха пръстите ѝ с такава влудяваща нежност, че те се сгърчиха в тъмните кичури на гърдите му, там, където сърцето му биеше под дланта ѝ.

Вдигна я с такава лекота, сякаш бе парцалена кукла, и я занесе горе, на широкото голямо легло. Бавно разкопча пижамата и после с безкрайна нежност я свали от тялото ѝ. Си Джей потръпна, когато остана гола пред него, под лунните лъчи, които струяха от прозореца. Но не ѝ беше студено. Цялата ѝ кожа пламтеше.

Ръцете ѝ обвиха врата му, неговите длани изследваха гърдите ѝ... талията... извивката на бедрата.

Той нагласяше тялото ѝ по своето, воден единствено от желанието, без всякаква пресметливост.

Думите, които мълвеше, докато устните му пробягваха по кожата ѝ, проникнаха в обърканите ѝ мисли.

Нека те любя, Кати, мила.

Повтаряше името ѝ отново и отново, сякаш то бе някакво магическо заклинание. Когато устните му още веднъж покориха нейните, тя напълно се отвори за него, езикът ѝ срещна неговия. Почувства тръпката, преминала през тялото му, когато той се устреми към нея, вкусващ, даващ и вземащ.

Кожата ѝ гореше там, където я бе докоснал, и болеше там, където все още не бе успял. Дори хладният нощен въздух не бе в състояние да прогони топлината, разляла се в нея.

— *Сам.*

Той се отдръпна за миг, за да свали джинсите си, после легна до нея. Ръката ѝ нетърпеливо потърси очертаванията на ханша и бедрата му. Усети как той потрепери от докосването ѝ и заликува при мисълта за отклика, който предизвикваше у него.

Нетърпелива за повече, тя коленичи и обсипа с леки влажни целувки твърдия му плосък корем.

Той простена, хвана я за раменете и я повали на леглото. Взираше се в нея, лицето му бе толкова близо, и тя прошепна:

— *Люби ме, Сам.*

Ръцете му нежно погалиха хълбоците ѝ, после докоснаха вътрешната част на бедрата. Тя се изви към него, водена от твърдите му, нежни ръце.

В един бездиханен момент той застина неподвижно, телата им едва се докосваха — и после вече беше в нея.

Искаше по-малко от всеки друг мъж, когото някога бе познавала, и даваше повече, отколкото изобщо бе смятала, че е възможно. Когато тя отвърна на страстта му със страст, той откликна така, сякаш това бе скъпоценен дар, който ще запази завинаги.

Много, много по-късно Си Джей заспа в ръцете му с чувството, че се е върнала у дома след дълго, дълго пътуване.

Малко преди зазоряване тя се събуди и видя Сам, облечен само в джинсите си, да стои малко встрани от прозореца и да се вира в тъмнината навън.

— Сам? — прошепна несигурно.

Той ѝ направи знак да мълчи. След малко рече толкова тихо, че тя едва го разбра:

— Отвън има някой.

Си Джей се вцепени.

— О, боже! — Значи, беше истина. Някой нарочно бе повредил колата ѝ, за да заседнат тук със Сам, сами и беззащитни.

Изведнъж чу силния, дрънчащ звук на нещо, хвърлено срещу къщата, и после звука от стъпките на някой, който се отдалечаваше тичешком.

— Стой тук — нареди Сам и се втурна надолу по стълбите.

Но тя нямаше намерение да стои тук сама. Бързо навлече пижамата през главата си и го последва. Верандата гореше.

В следващия миг усети неприятната миризма на бензин. Той бе разлят навсякъде наоколо и вън от къщата.

Сам грабна една кофа, напълни я с вода от ваната и я лисна върху бързо разпространяващите се пламъци. Си Джей сграбчи голямото ведро и направи същото. Двамата отчаяно тичаха напред–назад, от ваната към верандата и обратно, потушавайки пламъците. Отначало ѝ се стори, че няма да успеят, но за щастие се лъжеше.

Когато овладяха огъня, до тях достигна шум от отдалечаваща се кола, от другата страна на малкото възвишение. Сам явно бе разкъсван от желанието да грабне пушката и да хукне след нападателя и необходимостта да се пребори с пламъците.

— Не можем да оставим къщата да изгори! — викна Си Джей. Всъщност пет пари не даваше за къщата на Дан Прескот. Но не искаше Сам да излиза навън в тъмното и да преследва оня, който се бе опитал да ги убие.

Сам се поколеба, после промърмори някакво проклетие и продължи да излива вода върху пламъците.

Всичко свърши толкова бързо, че Си Джей просто не можеше да повярва. Само преди миг огнените езици заплашваха да обгърнат цялата веранда и стигаха чак до навеса, а сега тя и Сам бяха успели да ги превърнат в тлеещи въглени. Заля я вълна от облекчение. Но веднага

с болка си даде сметка, че ако Сам не се бе събудил навреме, не само къщата щеше да изчезне, но и самите те.

След като се увери, че пожарът е потушен, Сам взе пушката, обу ботушите си и пое натам, откъдето бе тръгнала колата. Си Джей знаеше, че няма никакъв смисъл, но че и Сам се чувства длъжен да се увери.

Тя влезе в банята и изми ръцете и лицето си с малкото останала вода, после се отпусна на канапето, останала без сили. След малко Сам се върна и безпомощно разпери ръце.

— Имаше следи от гуми, но той отдавна е изчезнал.

Си Джей мълчеше. Нямаше какво да каже.

След минута Сам продължи:

— Хайде да си лягаме. Вече почти съмна. За тази нощ той няма да опитва повече.

Но тя забеляза, че той взе пушката и колта със себе си. И когато най-сетне потъна в дълбок като припадък сън, бе сигурна, че той ще остане напълно буден.

Си Джей не знаеше кое е по-лошо: ослепителният блясък на слънцето, което грееше пред отворения прозорец, или дрънченето на стария пикап на Коди отвън. И двете се врязаха в сетивата ѝ и я разбудиха в един утринен час, който тя обикновено считаше за твърде ранен.

Огледа се и видя, че Сам е станал. Когато Коди спря пред къщата, чу гласа му, докато го поздравяваше.

Облече се набързо и слезе долу точно когато Сам наливаше кафе на Коди. Старият каубой изглеждаше мрачен и Си Джей предположи, че Сам вече му е разказал за ужасните събития през нощта.

Сам погледна Си Джей, после отново Коди.

— Кажи ѝ — рече той просто.

Коди бутна назад своя износен стар „Стетсън“ и поблагодари с кимване за кафето. После въздъхна дълбоко и каза:

— Глория Еймс е мъртва.

ГЛАВА XIV

Обратното пътуване до Лос Анжелис в раздрънкания пикап на Коди премина в почти пълно мълчание. Си Джей се бореше с новите усложнения в живота си. Новината за смъртта на Глория Еймс я потресе. Това бе втората смърт в екипа на „Сурова страна“ в разстояние само на две седмици. И наистина бе прекалено да се мисли за съвпадение.

Другото бе Сам.

Колкото повече се опитваше да се убеди, че случилото, се помежду им не е трябвало да се случва, толкова по-упорито се сблъскваше с факта, че го бе искала почти от самото начало. Проблемът тук беше Сам. Неговото място не бе в 1989–та. При първа възможност, ако такава се появеше, той без съмнение щеше да си тръгне, както другите мъже в живота ѝ, и по някакъв, макар и крайно необичаен начин, да се върне в 1882–ра. Толкова по-лесно би било, ако изобщо не се бе захващала с него. Но тя го бе направила, а това, че се любиха, усложняваше всичко. Независимо дали бе готова да признае или не, нощта със Сам бе като никоя друга в живота ѝ.

Той умееше да бъде силен и нежен, искащ и даващ. Очаквала бе да бъде нетърпелив, когато се любеха. Бог ѝ бе свидетел, че го искаше не по-малко, отколкото той нея. Когато го усети, той даде и на двамата онова, към което се стремяха, но това бе само началото. Любиха се още няколко пъти и всеки път тя научаваше нещо ново за Сам.

Той я докосваше с нежност, която бавно разгаряше нетърпението ѝ, наситено и много по-силно от първата вълна на желанието. Закачаше я и се смееше заедно с нея, успокояваше я само за да я възбуди отново, докато тя започнеше да го моли да я вземе. Но със Сам това не беше молба, а споделяне, сливане, потъване в силата му, само за да усети подновената мощ, когато отново я изпълнеше и зашепнеше името ѝ. Сам я караше да открива неща, които никога не бе познавала — светлини, сенки и тъмни места дълбоко в нея, за които дори не бе подозирала. Бе прекрасно и малко плашещо.

И когато вече седеше в офиса си, само при мисълта за дългите часове на нощта в ранчото, бузите ѝ пламваха.

Луси влезе и я откъсна от тези смущаващи представи.

— Здравсти! — поздрави лъчезарно тя и хвърли огромната си сламена чанта върху един стол. — Надникнах да те видя снощи, но теб те нямаше. — Погледна съсредоточено Си Джей. — Нахраних Редфорд и Нюман. Тя бяха на път да се изядат един друг. Вие със Сам изглежда доста сте позакъснели.

Си Джей само за миг вдигна поглед от телефона, чиято слушалка тъкмо бе вдигнала.

— Прекарахме нощта в ранчото на Дан Прескот — обясни късо и се съсредоточи върху телефонния разговор.

Очите на Луси се разшириха при тази любопитна информация.

— Виж ти, това е добър знак.

Си Джей говори делово, нахвърля няколко бележки, после припряно грабна чантата си и тръгна към вратата.

— Ще се върна по-късно.

В спалнята горе тя си облече чисти дрехи, после влезе в банята, среса се и бързо поправи грима си.

— Си Джей? Какво става? — Луси стоеше до вратата на банята и любопитно я разглеждаше.

— Мога ли да ползвам колата ти?

— Няма „Здравей, мамо, радвам се да те видя“ или „Да, мамо, беше фантастично и се любихме цяла нощ“. Всичко, което получавам, е само: „Мамо, мога ли да взема колата ти?“. Мислех, че сме приключили с това още когато бе на шестнадесет и се сдоби със своя собствена кола. Къде е Сам и защо носиш този скучен костюм? Приличаш на продавачка на копирни машини — мърмореше Луси, докато вървеше след Си Джей от банята до гардероба и после до леглото, където Си Джей нахлузи едни консервативни ниски обувки. Кръвта бе нахлула в страните ѝ.

— Значи познах! — възкликна развълнувано Луси. — Прекарали сте нощта заедно!

— Вече ти го казах. — Си Джей скочи от леглото и отиде до гардероба. Измъкна една кутия от най-горната полица, взе от нея едни тъмни очила и ги сложи в чантата си.

Очите на Луси светеха от любопитство.

— И как беше?

— Мамо! Нямам време за това точно сега.

— Не питам *какво* е било, а *как* е било? Искам да кажа — беше ли някак по-различно с мъж, който е на повече от сто и тридесет години?

Си Джей я изгледа унищожително.

— Къде са ти ключовете?

— В колата — отвърна Луси, — но... — Преди да успее да продължи, Си Джей вече се бе извърнала и тичаше надолу по стълбите.

Луси недоволно поклати глава и я последва.

Точно тогава Сам се появи откъм плажа.

— Някой ще ми обясни ли какво става, моля ви се? — настоя Луси, когато Сам се качи в колата.

— Не правят ли тези неща още по-малки? — запита той саркастично.

Си Джей го погледна със слаба усмивка, когато той с усилие намести дългите си крака до нея. Коленете му бяха заклещени между гърдите му и арматурното табло.

— Тази е от възможно най-малките.

— Слава богу.

Той ѝ се усмихна накриво.

— Предполагам, че нямаме друг избор.

— Не и ако държиш да дойдеш с мен.

— Така си и мислех. — Той се помъчи да се намести по-удобно върху седалката. — Да тръгваме.

Тя включи на задна скорост, благодарна, че Сам не спомена нищо за миналата нощ.

— Трябва да говоря и с двама ви! — викна Луси, като се дръпна настрана от колата. — Намерихме начин да върнем Сам обратно.

Си Джей зави по алеята.

— Ще говорим по-късно — викна тя през рамо.

Когато колата подскочи напред, Сам стисна с една ръка шапката си, а с другата дръжката над вратата.

Си Джей никога досега не бе идвала в следствения отдел на сектор „Убийства“. Интериорът на сградата беше спартански, с безбройни врати, голи стени и подове, покрити с линолеум. Секретарката във фойето направи някаква бърза справка и ги насочи към двойните врати, които водеха към съседните помещения за експертизи, лабораториите и моргата.

— Моргата ли? — попита Сам.

Тя кимна.

— Там се съхраняват телата.

— Знам какво е морга, Кати. Просто се питах дали наистина искаш да го направиш.

— Няма друг начин.

Помощник–следователят беше квалифициран медицински експерт, който ги посрещна с доста измъчено изражение. Явно не му достигаше персонал, бе преуморен и без съмнение трябваше да се занимава с безкрайни бюрократични формалности.

— С какво мога да ви помогна?

— Разбрах, че една жена на име Глория Еймс е била докарана тук миналата нощ. — Си Джей с мъка преглътна неспокойството си. — Бих искала да я видя.

— Вече направихме положителна идентификация. Член ли сте на семейството?

— Да — излъга Си Джей, без да обръща внимание на изненадата, изписана върху лицето на Сам.

Той ги преведе през двойните врати.

— Оттук.

Си Джей си пое дълбоко дъх и го последва, преди куражът ѝ да се е изпарил. Сам вървеше плътно зад нея.

Тя беше гледала много серии със стария Джек Кругман, който играеше следовател по убийствата в Лос Анжелис и комедията „Нощна смяна“, чието действие се развиваше в моргата. Но това не беше комедия. Нищо, видяно на кино или по телевизията, не можеше да се сравни с усещането, което обхващаше човек при влизането в това студено, стерилно помещение. Подът бе покрит с бели фаянсови плочки, в стените бяха вградени редици стоманени хладилници, всеки с етикет на него.

Си Джей още веднъж преглътна мъчително, когато помощник-следователят ги поведе към отсрещната стена. Също като на филм, той намери камерата с името на Глория Еймс върху етикета, отвори вратата и изтегли стоманения плот.

— Приключихме с нея тази сутрин — обясни той тихо, като отметна белия чаршаф. — Цялата беше в рани.

До края на живота си Си Джей нямаше да забрави гледката на Глория Еймс върху този студен стоманен плот. Пепеливата бледност на лицето ѝ контрастираше силно със следите от нараняванията. Изсветлялата ѝ руса коса се бе сплъстила около една голяма рана на главата. Лицето, което някога бе украсявало плакатите на много второразредни филми, сега бе без всякакъв грим и изглеждаше някак по-младо. Раменете ѝ също бяха изранени. Приличаше на счупена и захвърлена кукла.

Глория бе свършила зле, но кой знае защо, този край бе някак предсказуем. Тя бе като толкова други актриси, не успели да стигнат достатъчно високо, готови да приемат всяка роля, осигуряваща плащането на наема, дори и тази на пласбор на наркотици — или, както кинаджиите го наричаха, „захарен човек“. По ирония на съдбата краят ѝ бе всичко друго, но не и сладък.

— Каква е била причината за смъртта? — попита Си Джей разтреперана. В първия момент, когато научи от Коди за станалото, бе помислила за самоубийство. Това се случваше с хора, които живееха на ръба. Но не беше самоубийство. Беше убийство.

— Кати?

Сякаш изведнъж таванът се раздвижи. Стоманата и белите плочки се замъглиха пред очите ѝ от внезапно надигналото се чувство на гадене. Гласът на Сам дойде някъде много отдалеч, когато стаята сякаш се стовари върху нея.

Сам видя, че лицето ѝ изведнъж загуби всякакъв цвят и клепачите ѝ запърхаха. Ръцете ѝ бяха като лед, когато ги взе в своите, и тя почти се срина към него, когато той я подхвана.

— Ще мине — прошепна Сам, милвайки челото ѝ. — Само дишай дълбоко и ще мине.

Изведе я навън в коридора. Сам беше топъл, невероятно топъл и жив. Тя усети как тази топлина прониква през ризата му, влива се в нея

и изпълва цялата. Той просто я държеше в прегръдките си, ръцете му я докосваха успокояващо.

— Съжалявам.

Опита да се отдръпне, като очакваше да открие смущение у него. Вместо това видя само пронизателния поглед на тези синьо–зелени очи, които сякаш винаги виждаха у нея повече, отколкото тя бе склонна да позволи. Той се усмихна с онази усмивка, която тя помнеше от тъмните сенки на къщата в ранчото след първия път, когато се любиха.

— Няма защо да се извиняваш — отвърна меко Сам. — Никога не е лесно.

Си Джей вдигна очи към него, когато постепенно започна да се съвзема. Отново бе открила нещо ново у Сам.

— Мислех, че при твоята работа вече си привикнал със смъртта.

— Така е — забеляза той делово, като продължаваше да я държи в прегръдките си и да гали косата и бледите ѝ страни. — И то твърде много, понякога. То е част от работата. Но от това нещата не стават полесни. Особено когато става дума за млад човек.

— Като твоя партньор. — Видя как нещо трепна в очите му.

Сам кимна.

— И като Роли Прескот, дядото на Дан. Той беше престъпник, но ми беше жал, когато умря.

— Ами Емет Трегър? — попита тя.

Гласът му се втвърди.

— Няма да съжалявам за него, Кати.

Не „не бих съжалявал“, а „няма да съжалявам“. Нищо не се беше променило. Нямаше значение, че е бил хвърлен сто години напред във времето и че оня Емет Трегър отдавна е мъртъв. Имаше една част от Сам, която никога не се отказваше и никога не се предаваше.

— Какво каза следователят за причината за смъртта? — запита тя в отчаян опит да промени темата. Не искаше да мисли, че е възможно Сам да се върне обратно. — Тази част от разговора напълно ми се губи.

Сам се усмихна леко.

— Тогава май не стоеше най-здраво на краката си. — После изражението му се промени. Тонът му стана замислен. — Каза, че някой я блъснал с кола и избягал.

— Значи още не са намерили онзи, който го е извършил. — Си Джей прокара пръсти през косата си. — Нещо не се връзва — промълви тя.

— Кое не се връзва?

— Съвпаденията. Питам се поради каква причина Глория Еймс е трябвало да умре толкова скоро след Дан Прескот?

Той я изгледа съсредоточено.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, първо Дан Прескот умира уж съвсем случайно от куршум и се оказва, че не е било нещастен случай. Глория Еймс има възможен мотив да го убие. Тя е имала достъп до фургона с реквизита както всеки друг и би могла да сложи патрона в револвера. Когато я разпитвахме, тя лъжеше. Сигурна съм. Сега Глория е мъртва. Всичко това едва ли е случайно съвпадение. — Забеляза, че Сам я наблюдава с подозрително доволно изражение. — Защо ме гледаш така?

— Чудех се кога най-сетне ще подредиш тези неща.

— Така ли е?

— Да, така е. Откъде ще започнем? — Той вече бе готов да тръгва и я дръпна след себе си.

— От полицията. Трябва да получа копие от доклада за случилото се и да видя докъде са стигнали те с разследването. Проблемът е, че не дават информация, преди следствието да е приключило.

— И как тогава ще се доберем до тази информация?

Си Джей измъкна очилата с дебели рамки от чантата си и си ги сложи.

— Не съм учила толкова години за актриса за нищо. — Тъй като той продължаваше да я гледа недоверчиво, поясни: — Смятам да ги излъжа. Виждала съм го много пъти по телевизията, фасулска работа.

Усмихна се на смутеното изражение на Сам.

— Довери ми се.

После отново стана сериозна, съзнавайки колко ли объркан изглежда светът за него. Наистина, той се бе справил със събитията в ранчото, дори бе овладял пожара. Когато тя едва не припадна, той се справи и с това. Още веднъж Си Джей бе принудена да се сблъска с нещо неочаквано. Вместо да се чувства изгубен в едно съвсем различно време, Сам бе способен и силен, като котка, която никога не

пада по гръб. И се грижеше за нея както почти никой досега. Признаваше, че ѝ бе приятно да се опре на някого, да бъде защитавана, да се чувства сигурна — пълна противоположност на всичко, което знаеше за себе си. Сам го умееше това — да я накара да погледне на себе си и на света наоколо по съвсем различен начин.

— Благодаря — промълви и докосна устните му със своите. Това бе съвсем обикновен жест. Но нямаше нищо обикновено в усещанията, които моментално я завладяха.

В изражението на Сам се смесиха смущение и изненада, когато двамата се отдръпнаха един от друг. Тя леко се засмя.

— Отпусни се. Всичко е наред.

— Не е и не може да бъде, когато искам да направя още толкова неща с теб, Кати. — Той погали страните ѝ.

За пръв път споменаваха нещо за миналата нощ. Но това не произведе върху нея очаквания ефект. В края на краищата, тя бе свикнала на случаен секс. Но дълбоко в себе си знаеше, че в онова, което стана с тях в ранчото, нямаше нищо случайно, нито пък в начина, по който той я докосваше сега.

— По-добре да тръгваме — промълви Си Джей, останала без дъх.

С големите очила, кацнали на малкото ѝ носле, Си Джей пристъпи към гишето на полицейското управление на Западен Холивуд.

— Ще се оправя с това — прошепна тя на Сам. — Някога играх една подобна роля. Лесно е. Просто трябва да си придадеш съответния вид.

— Фасулска работа — намигна ѝ Сам.

— Точно така.

Когато дежурният офицер в униформа се появи на гишето, Си Джей сложи кожата си бележник с обигран жест и придоби съвсем професионален и леко отегчен вид.

— Какво обичате? — попита офицерът.

— Аз съм от районната прокуратура. — Тя направи необходимата пауза, после продължи: — Една жена е била прегазена миналата нощ... — прелисти бележника си, сякаш търсеше името —

... Глория Еймс. Бих искала да видя предварителните материали по делото.

— Името ви?

Тя навлажни устни.

— Грант. Миз Си Джей Грант.

— Служебната ви карта? — запита офицерът.

Тя дълбоко си пое дъх.

— Обясних ви, че съм от районната прокуратура!

— Може и да е така, госпожице Грант, но все пак трябва да видя документа ви.

В гласа ѝ пропълзя известно раздражение.

— Вижте, обадих се по-рано тази сутрин и се уговорих с дежурния. Каза ми, че мога да получа копие от протоколите. Къде е той, искам да говоря с него.

— Аз съм дежурният, миз Грант. Не зная с кого сте говорила, но не е било с мен. Ако сте от прокуратурата, знаете много добре разпоредбите. Без документ за самоличност няма да получите никакви протоколи.

„Дотук с актьорското изкуство“ — помисли си тъжно Си Джей. Съвсем основателно бе сменила професията си.

— Сержант, мисля, че дамата поиска копие от протоколите за Глория Еймс.

Си Джей се сепна, когато Сам застана зад нея.

— Да — отвърна раздражено дежурният, — и както обясних на дамата, тя трябва да ми покаже документ, за да ги получи.

Сам се приведе над гишето, удари с длан по плота и впери поглед в сержанта.

— Сам Хакет, федерален шериф. Аз работя с миз Си Джей Грант и бих искал да получа сведенията. Веднага!

Той отдръпна ръката си и Си Джей смаяно впери поглед в блестящата метална звезда върху гишето. Изразът върху лицето на дежурния мигновено се промени.

— Тъй вярно, сър. Ей сега ще ги донеса. Не разбрах, че дамата е с вас. — Той вдигна телефона и нареди да изготвят копие от протоколите по случая „Глория Еймс“.

Когато се качиха в колата, Си Джей се обърна към Сам.

— Трябва да се науча и аз да нося една такава. Мога да си купя от магазина за играчки.

— Не е работата само в значката, Кати — увери я той леко развеселен. — Просто трябва да имаш съответния вид.

Си Джей се престори на напълно погълната от доклада по случая.

— Какво пише там?

Тя се намръщи.

— Точно както каза и следователят, смъртта на Глория е била окачествена като инцидентно сблъскване, при което извършителят е избягал. Прибавили са и това, че е възможно да има някаква връзка с дейността ѝ като наркопласьор. Явно са били в течение. Но не е имало никакви свидетели. Не е за чудене, като се има пред вид в кой район на града се е случило. — Тя отново се намръщи при мисълта за мястото.

— И какво правят сега по случая? — запита Сам, прехвърлил крака през прозореца на откритата кола на Луси.

— В момента нищо. Такива случки стават непрекъснато, вестниците са пълни със съобщения от този род. При толкова престъпления в Лос Анжелис полицията едва ли скоро ще се заеме сериозно със случая. Всъщност ще го направят, когато могат, а това значи...

— ... че трябва да разчитаме на себе си — довърши Сам вместо нея и прибра дългите си крака в колата.

— Точно така.

— Откъде ще започнем?

— Ще издирим същите хора, с които разговаряхме и преди. И ще разберем дали имат алиби за времето, когато е била убита Глория.

Алън Дени и Ланс Форд без съмнение бяха първите в списъка.

Възможно бе Дени да е открил, че Глория пласира наркотици в екипа. Нямахше начин това да остане тайна в крайно задушевната, почти семейна атмосфера, която възникваше при снимането на един филм. Си Джей бързо откри, че Дени и Лайза Кенеди бяха тръгнали заедно към един луксозен хотел в Санта Барбара, веднага след прощалното празненство. Един телефонен разговор с управителя на

хотела потвърди, че са вечеряли заедно по времето, когато Глория е била убита.

По настояване на Сам тя се обади на Емет Трегър. Както обикновено, той беше в заседание. В студиото знаеха за смъртта на Глория Еймс и секретарката на Трегър изглеждаше доста разстроена. Когато Си Джей уж случайно я попита за графика на Трегър предната вечер, тя каза, че е работил в студиото до късно вечерта. Обадил ѝ се бе някъде към девет часа във връзка с някакъв договор, който не успял да открие.

Карл Картрайт също имаше алиби. По времето, за което ставаше въпрос, той бе седял в прожекционната на студиото и бе работил върху филма. Техникът потвърди, че Карл е бил там цялата вечер.

Оставаше Ланс Форд. Си Джей се питаше как той е приел факта, че Лайза е тръгнала с Дени. Ланс беше в Лос Анжелис, но не бе лесно да го открият. Импресариото му твърдеше, че не знае къде е. Сам взе телефона и настоя авторитетно да научи местонахождението на Ланс.

Приели го бяха в болницата „Сейнт Джон“ под измислено име. В „Сейнт Джон“ често постъпваха знаменитости, които прекаляваха с алкохола. Ланс изтрезняваше там от сутринта след прощалното празненство.

— И тъй, абсолютно нищо. — Си Джей нервно крачеше из офиса си. — Те всички имат алиби за времето, когато е умряла Глория.

— С изключение на Трегър.

Тя втренчено изгледа Сам.

— Секретарката му каза, че е работил до късно.

— Била ли е наистина с него?

— Обадил ѝ се е от офиса за някакви договори.

— И ти вярваш на това?

— В момента нямам причина да не го вярвам. Сам, не можем непрекъснато да се връщаме към Трегър само заради онова, което се е случило между теб и праядо му преди повече от сто години.

— Охо!

— Какво значи това?

— Значи, че просто трябва да се опитаме да докажем онова, което ти искаш.

— Предполагам, имаш някоя блестяща идея.

— Не. — Сам стана от стола зад бюрото и взе шапката си. — В нея няма нищо блестящо. — Той грабна ключовете на колата, която вече ѝ бе върната от сервиза след ремонт на стойност сто двадесет и пет долара. И с вбесяващо небрежни, широки крачки излезе от офиса.

— О, боже! — Само при мисълта как Сам се мъчи да кара мустанга тя скочи, сграбчи чашата си и хукна след него.

Си Джей бавно зави към района на складовете. Огледа се за адреса, отбелязан върху протокола от смъртта на Глория Еймс, но не ѝ се наложи да търси дълго. Мястото на тротоара, където бе станало, бе оградено с въже. Там бе загинала Глория.

Свечеряваше се. Повечето от складовете вече бяха заключени за през нощта. Един обаче бе отворен и някакъв голям камион бе спрял на рампата. Чуваше се скрибуцането на транспортната лента, по която пристигаха чувалите, товарени от работниците на камиона. Оплешивяващ закръглен мъж, вероятно контрольорът, стоеше с купчина квитанции в ръка, дъвчеше зелена пура и отмяташе натовареното.

Си Джей прекоси улицата и незабелязано разкопча горното копче на блузата си, докато се приближаваше към контрольора.

— Извинете — рече тя с игриви нотки в гласа. — Мога ли да ви попитам нещо?

Той вдигна глава и ѝ хвърли одобрителен поглед, но в следващия момент забеляза Сам. Усмивката му се замени с предпазливо изражение.

— Да, какво има?

— Бяхте ли на работа тук по-миналата вечер?

— Всяка нощ тази седмица, от три часа следобед до полунощ. Тогава затваряме.

В полицейския доклад пишеше, че Глория е била убита вечерта, между осем и десет.

— Тогава сигурно знаете за жената, която е била премазана тук?

— Да, един от моите шофьори я намери.

— И никой ли не е видял нищо? Поне колата, която я е ударила?

— От полицията ли сте?

— Не, аз... правя проучване... — Надяваше се този път да е поубедителна, отколкото преди в полицейското управление. — За застрахователната компания — поясни тя.

— Застрахователната компания ли? — Той се изсмя. — Доста време ви е трябвало, за да дойдете тук.

Си Джей пренебрегна забележката.

— Просто проверяваме по доклада на полицията. Компанията иска да уточни някои подробности. Ще ни помогне, ако някой е видял нещо.

— Нищо не мога да направя за вас. — Той изруга, когато един кашон се запъна на лентата, върху него се натрупаха няколко други и се изсипаха на земята.

— Може би ще предпочетете да говорите пред полицията — викна след него Си Джей, докато той крещеше да спрат конвейера.

Мъжът се извърна и се втренчи в нея.

— Това заплаха ли е?

Сам пристъпи между тях.

— Вие знаете нещо. Съветвам ви да го кажете на дамата.

— Тъй ли? И какво, ако не го направя, каубой? — Контрольорът духна дима от пурата си в лицето на Сам.

За пръв път Си Джей се изплаши за Сам. Не се съмняваше, че той би се справил с контрольора, но наоколо имаше поне дузина работници, които бяха спрели товаренето и бавно се приближаваха. Видът им изобщо не вдъхваше доверие, а Сам не беше и въоръжен. По нейно настояване бе оставил револвера в колата.

— Господа — тя успокояващо сложи ръка върху рамото на Сам, — няма нужда от излишни разправии. Всичко, което исках, са няколко сведения. В замяна на това няма да кажа на Емиграционната служба за незаконно работещите тук чужденци.

Това си беше чист хазарт и тя го знаеше. Но в Лос Анжелис почти навсякъде, където се вършеше черна работа, имаше вероятност да се открият нелегално пребиваващи чужденци.

Контрольорът изпръхтя презрително, после махна на хората си да се връщат на работа. Извърна се с гръб към Си Джей и рече:

— Шофьорът каза на полицията всичко, което знаеше. Не е имало никой друг наоколо онази вечер, освен старата Стела.

Това име отсъстваше в протокола за произшествието.

— Коя е Стела? — побърза да попита Си Джей, докато той все още бе склонен да отговаря.

Контрольорът набута пурата още по-навътре в устата си.

— Една луда старица, която винаги се мотае наоколо.

— Как е другото ѝ име?

— Проклет да съм, ако знам.

— Къде живее?

Той дъвчеше пурата.

— Тя не живее никъде.

— Какво искате да кажете?

Контрольорът я изгледа втренчено.

— Живее по улиците. Нали разбирате, тя е една от онези бездомници. Винаги се мотае наоколо. Компанията отсреща се занимавах хранителни продукти. И там тя си прави покупките. Винаги е наоколо с количката си и я пълни, с каквото намери по улицата. — Той се извърна и викна нещо на единия от мъжете.

— Къде мога да намеря Стела сега?

Той сви рамене.

— Кой знае? Пообиколете наоколо. Няма начин да я пропуснете. Носи розова сламена шапка и невъзможни дрехи. Но нищо няма да ви каже.

— Защо не? Може да е видяла нещо.

— И тъй да е, няма да ѝ обърнат внимание. Напълно е откачена.

Си Джей усети как първоначалното ѝ вълнение угасва.

— Какво искате да кажете?

— Че е освидетелствана. Тя е доста богата, а живее по този начин. Синът ѝ идва тук веднъж месечно в голяма, скъпа кола. Много пъти я е прибирал вкъщи, но тя винаги се връща. Казва, че не иска парите му. — Той направи жест към главата си. — Откачалка.

Три блока по-нагоре намериха Стела, която буташе количката си, нахлупила въпросната неоноворозова шапка. Тя си тананикаше нещо.

— Какво мислиш да правиш? — попита Сам, когато видяха количката да спира до бордюра.

Наблюдаваха как Стела рови из гюмовете. Извади някакви боклуци, които явно ѝ харесаха, и ги хвърли в количката.

Си Джей въздъхна.

— Наистина, едва ли ще ни помогне много. Хайде да вземем по един горещ душ и да хапнем.

— Може пък да е видяла нещо. Защо все пак не поговориш с нея?

— Тя е освидетелствана — промърмори Си Джей. Тъй като Сам я погледна неразбиращо, поясни: — Луда е, душевно неуравновесена, ненормална.

— Като някой, който смята, че е федерален шериф от 1882–ра година?

— Това е различно.

Сам сви рамене.

— Добре, разбрах — отстъпи Си Джей. — Щом тъй и тъй сме тук, нищо няма да навреди да попитаме. Освен ако тя не реши да ме прегази с тая количка.

Сам се усмихна.

— Искаш ли да взема оръжието си?

— Не, мисля, че ще се справя.

— Добре, а аз просто ще си почина. — Той се настани върху някаква тарга. — Не спях кой знае колко миналата нощ.

Усмихна ѝ се изпод ръба на шапката си и тази дяволска усмивка накара коленете ѝ да омекнат.

— Едва ли и тази нощ ще спите кой знае колко, Сам Хакет.

С удоволствие забеляза как изражението му се промени. Харесваше ѝ да го изважда от равновесие по този начин, поне от време на време.

Стела бе необикновено дребничка. Крехката ѝ фигура беше отрупана със странен набор от памучни дрехи, напластени под шарени размъкнати пуловери. Тя имаше премигващи сини очи и проредяла светла коса, която се подаваше изпод шапката. Когато Си Джей предпазливо се приближи до нея, тя си тананикаше някаква мелодия.

— Стела? Здравей. Казвам се Си Джей Грант. Мога ли да поговоря с теб?

— Вече говорите с мен, нали?

Си Джей се изненада от резкия отговор.

— Ами да, май че е така.

Стела не вдигна поглед, а продължаваше да рови из контейнера.

— Тук намираш доста хубави неща, а?

— О, да, много хубави неща. Днес беше добър ден. Понеделникът е винаги добър. От провинцията пристигат много камиони. — Тя намигна съзаклятнически на Си Джей.

— Намерих даже едно електрическо ветрило. — Тя посочи ликуващо към своите съкровища. — Ще ми дойде добре, когато започнат онези горещи ветрове откъм Санта Ана.

Си Джей реши, че сега не е моментът да обяснява на Стела, че няма къде да включи ветрилото. Сърцето ѝ се сви. Жената явно бе съвсем зле. Тя понечи да се върне към колата.

— Изглеждате ми някак позната — отбеляза Стела, като прибута количката малко по-напред. — Спомням си, че и преди съм ви виждала. Да не би случайно да сте актриса?

Си Джей зяпна от изненада. Не можеше да повярва. След всичката борба, жертви, безплодни опити и незначителни телевизионни роли, след като отчаяно се бе мъчила да направи впечатление на някого, който да я изведе на филмовия Олимп, тя най-сетне бе разпозната — от една просякиня!

— Играхте някаква роля в оня филм, „Кошмарът на Елм стрийт“. Помня ви, защото имате страхотни крака. Между другото, харесвам червенокосите.

Си Джей потръпна, когато си спомни ролята. Тя загубваше великолепните си крака от ножа на садиста Фреди, някъде към двадесетата минута от филма и името ѝ се губеше из надписите с по-дребни букви.

— Как изобщо си спомняте? Дори майка ми не помни тази роля.

— Помня всички филми. Гледам толкова много, колкото мога. Но сега не ги правят както някога. Най-хубавите бяха през тридесетте и четиридесетте години. Зная имената на всички големи филми от онова време, на звездите, които играеха в тях, и на онези, които спечелиха наградите на Академията. Всичките съм ги гледала. Тогава жените имаха по-хубави крака. Не бяха като тези кльоцави вятърничави блондинки сега.

„Къде ли е била тази жена, когато аз се опитвах да направя кариера?“ — запита се Си Джей.

— Не съм ви виждала да играете напоследък — забеляза Стела, като я изгледа продължително.

— Отказах се. Трябваше да се състезавам с прекалено много кльощави блондинки.

— И с какво се занимавате сега?

Си Джей едва не се разсмя. Беше като разговор с всеки друг случаен познат на улицата, само дето Стела бе облечена като някой, на когото дори Армията на спасението е отказала милостиня.

— Сега съм частен детектив.

— О, това наистина звучи чудесно, мила. — Стела се засуети около количката си и отново затананика същата мелодия, която се струваше на Си Джей някак позната.

— Ето защо исках да говоря с теб. Разследвам един случай.

Без да отговори, Стела тръгна надолу по улицата, като спираше да прибере някой захвърлен вестник в един празен чувал.

— Във връзка с една жена, която е била убита тук наблизо. Прегазила я е някаква кола. — Тъй като не последва отговор, опита другояче: — Тя беше актриса.

Стела спря и се обърна бавно, като гледаше Си Джей с присвити очи.

— *Беше ли?*

— Видяхте ли какво стана миналата нощ?

Стела кимна.

— Тъкмо правех обиколката си около „Сертифайд“. Оттам си вземам салатата.

— Това е страотно, Стела, но какво ще кажеш за катастрофата?

— Видях я. Помислих си, че е малко странно тази жена да стои тук сама. — Тя се приближи, сякаш да ѝ довери някаква тайна. — Както знаете, това място не е от най-добрите. Дори и мен са ме заплашвали.

Си Джей простена. Как изобщо би могла да научи нещо от някого, който почти половината време се намираше в зоната на здрача? И все пак, това бе всичко, с което разполагаше.

— А катастрофата, Стела? Моля те, опитай се да си спомниш.

— Онази жена стоеше съвсем сама ей там, до склада. Мислех да ѝ поискам една цигара. Не бях намерила нищо, освен фасове. Тя запали една, но я угаси, щом видя колата да идва, сякаш я чакаше.

Си Джей се намръщи. Някой търговец на наркотици, може би? Нима Глория си бе уредила среща с доставчика си, а после е била

убита?

— И какво стана?

— Колата увеличи скоростта, когато се приближи. И тогава я удари. Бум, просто ей така. И после замина.

— Знам, че е било тъмно, а тук почти няма осветление, но видях ли нещо от колата?

— Двадесет, двадесет и седем, тридесет и девет.

Си Джей вдигна глава. Очакваше описание, евентуално цветът на колата. Но не и това.

— Какво каза?

— Номерът беше дванадесет, двадесет и седем, тридесет и девет — отвърна Стела и уморено поклати глава.

— Как си запомнила номера?

— Видях го.

— Но това са много цифри. Да не би да грешиш? — Погледна към номера, който бе записала. Явно беше калифорнийски, и то от по-новите, където комбинацията беше от три цифри, три букви и още три цифри.

— Запомних го заради датата.

— Датата?

— Не знаете ли? 27 декември 1939. Датата на премиерата на „Отнесени от вихъра“ в Лос Анжелис в „Картхей съркъл“ в района „Уилшиър“.

— Защо не казахте на полицията?

— Нямахте да ми повярват. Мислят, че съм луда. — С тези думи Стела продължи нататък, като буташе количката и си тананикаше.

— Знаеше ли тя нещо за катастрофата? — запита Сам, когато Си Джей се върна при колата.

— Да, видяла я е. — Си Джей запали и обърна в обратната посока.

— Видяла я е? — Той я изгледа втренчено. — И какво каза?

— Даде ми номера на колата, която е блъснала Глория.

— Това означава ли нещо?

— Означава, че трябва да намерим телефон. Стела може и да е напълно откачена, ненормална, но може и да не е. — Докато Сам се опитваше да асимилира всичко това, тя обясни: — Всички автомобили се регистрират на името на собственика. И цялата информация се пази

в компютрите на Пътната полиция. Ако знаеш номера, можеш да научиш на кого е колата. Ако случайно познаваш някой, който е склонен да ти даде тази информация.

— А ти познаваш ли?

— Една стара приятелка на Хари Карлучи, ако още работи там. Бяха доста близки. Надявам се още да пази хубави спомени за него.

— Ето телефон. — Сам посочи към отсрещната страна на улицата.

Си Джей спря до кабината.

Наближаваше пет часа и тя на три пъти прави опит да се свърже. Най-сетне откри приятелката на Хари, Сесил, в управлението на Пътната полиция в Санта Моника. Шумът по улицата бе толкова голям, че ѝ се наложи да крещи, за да бъде разбрана.

— Моля те за една услуга, Сесил. Опитвам се да откроя една кола, но нямам целия номер. — Сесил се съгласи да помогне и Си Джей повтори цифрите по телефона.

Наложи се да чака, докато Сесил вкара номера в компютъра. Най-сетне тя отново вдигна слушалката.

— Слушам те. Какво откри? — Очите на Си Джей се разшириха. — Сигурна ли си? — А после: — Да, благодаря ти, Сесил. Много ти благодаря. — Тя бавно затвори телефона. Разтревоженият ѝ поглед срещна този на Сам.

— Какво има? На кого е колата?

— Номерът е бил от една специална серия и затова е толкова различен.

Сам я сграбчи за раменете.

— Кати! На кого е била колата?

Тя преглътна мъчително. Готова бе за всичко, но не и за това. Погледна го с отчаяно изражение.

— На Емет Трегър.

ГЛАВА XV

— Сам, чакай!

Си Джей трябваше да подтичва, за да се изравни с дългите му крачки. Той се тръшна на седалката и захлопна вратата.

— Сам...

— Просто се качвай и карай.

Гласът му я накара да замлъкне. Беше твърд, пълен със суров гняв, с който не се бе сблъсквала дори при най-ожесточените им спорове. Имало бе случаи, когато ѝ бе крещял и тя бе усещала, че отива твърде далеч. Но този път той не ѝ викаше. Гласът му бе нисък и напълно овладян. Тъй като имаше твърде буен темперамент, Си Джей разбираше избухванията. Човек си изкарваше яда навън, преодоляваше го и го забравяше. Но това сега бе различно и тя не знаеше как да се справи. Опита единственото, което в момента ѝ дойде на ум.

— Трябва да поговорим.

— Качвай се, Кати.

— Добре. — Тя седна зад волана и се застави да остане спокойна. — Но трябва да поговорим.

— Карай, Кати!

Заповедта я шибна, студена и безчувствена. Си Джей преглътна буцата в гърлото си. Той дори не я поглеждаше. За първи път откак бе срещнала Сам Хакет, той бе човек, когото не би искала да познава. Мълчанието се настани помежду им по дългия обратен път до „Венеция“. Тя дори очакваше той да ѝ нареди да кара направо към студиото, за да може да застреля Трегър, да го арестува или бог знае какво. И вероятно щеше да се чувства по-добре, ако го беше направил. А така както беше, Сам не казваше нищо и това я плашеше още повече.

Облекчено въздъхна, когато най-сетне спряха пред къщата ѝ. Може би все пак щяха да обсъдят всичко като разумни хора. Преди да изключи мотора, Сам вече бе скочил от колата. Без дори да се обърне

назад, той закрачи към офиса, и по-точно към шкафа, където беше пушката му.

Си Джей скочи от колата и хукна след него.

— Сам! Моля те, недей!

Той вече бе в офиса и вадеше уинчестъра. Тя го сграбчи за ръката.

— Изслушай ме!

Сам рязко освободи ръката си и посегна към патроните, които бяха прибрани в една кутия. С хладна деловитост зареди пушката.

Обхвана я паника. Цялата изтръпна от ужас при мисълта какви последствия щеше да има онова, което той замисляше.

— Не може да стане по този начин! Сега е 1989-та!

Той се извърна към нея с израз, който тя никога преди не бе виждала, освен на онези стари, избелели фотографии в книгата в библиотеката. Това не беше Сам Хакет, когото тя познаваше или си мислеше, че познава. Това бе Сам Хакет, федерален шериф, който бе заловил безброй престъпници и, по неговото собствено признание, бе предал повечето от тях мъртви. Истината за онова, което всъщност бе той, връхлетя върху нея със съкрушителна сила.

— Ще стане по моя начин, Кати. Трябва да бъде по моя начин. Достатъчно дълго чаках.

Тя бе работила с полицията по някои случаи, дори бе ходила с един детектив известно време. Знаеше какво ще стане, ако Сам вземе закона в свои ръце. Защото смяташе, че той самият е закона.

— Това не е човекът, когото си преследвал. Това е друг човек, друг случай...

Той премина покрай нея, без изобщо да я слуша. Си Джей хукна след него и му препречи изхода от офиса.

— Това е друго време!

— Махни се от пътя ми.

След като поне за миг бе привлякла вниманието му, трябваше да го накара да разбере.

— Сам, моля те, просто ме изслушай. — Тя се вкопчи в ръката му, сякаш би могла физически да го задържи. — Сега е различно, законът е различен. Не можеш да връхлетиш върху Трегър, само защото една стара жена ни е казала нещо.

— Тя е свидетел, Кати.

Гневът му ни най-малко не бе намалял. Прозираше във всяка ледено изречена дума.

— Но и в най-добрия случай на нея не може да се разчита. — Тя заби пръсти в ръката му, когато той понечи да тръгне. — Изслушай ме! Може да е била неговата кола! Няма иначе откъде тя да знае номера. Но работата е там, че полицията не би сметнала това за достатъчно. Жената е неуравновесена. Ако се опиташ да я използваш като свидетел, адвокатите на защитата няма да я допуснат, делото няма да се гледа и Трегър ще бъде пуснат на свобода. А, повярвай ми, те имат хитри адвокати.

— Ще уредя това по начина, по който трябваше да го направя още в началото — срязва я Сам. — Знаех, че Трегър е в дъното на цялата история.

— По *твоя* начин? — Гласът ѝ трепереше. — Не разбираш ли? Нещата вече не стават така! За добро или за лошо, правната система се е променила. Независимо дали на мен или на теб ни харесва, престъпниците също имат права. Не можеш да хукнеш след Трегър, защото си сигурен, че е бил замесен в случая на Глория Еймс, или защото това ти подсказва верният инстинкт. Трябва да имаш доказателство, което да издържи пред съда, всичко друго няма никаква стойност! Може някой друг да е бил в тази кола.

— Ти знаеш, че е бил той, и аз също го знам.

— Да — отвърна тя тихо. — Сега вече вярвам, че той има нещо общо.

Сам я погледна остро.

— В много отношения ми се иска сега наистина да е 1882-ра — призна Си Джей — и ти да се заемеш с него. Това, че си федерален шериф, би било достатъчно. Но работата е там, че днес вече не е, а и полицията никога няма да приеме, че ти си оня, който си. Ако им кажем истината, ще сметнат и двама ни за луди като Стела.

— Искам го, Кати.

Гневът се бе променил. Сега бе овладян. Тя разбра, че той вече ще я изслуша.

— Знам. Но трябва да го направим по моя начин. — Той все още държеше пушката, а тя държеше него. — Моля те, довери ми се.

Никога нищо не ѝ се бе струвало толкова важно. Си Джей почувства как гневът постепенно изтича от напрегнатите му мускули.

Разчитала бе на острата му проникателност, за да разбере, че в онова, което му говори, има смисъл, и се бе оказала права.

— Добре — отстъпи той неохотно. — Ще опитаме по твоя начин.

Заля я такава вълна на облекчение, че сълзи напълни ха очите ѝ. Знаеше какво му е струвало. Сложи длан на бузата му.

— Благодаря ти.

Ръката му я спря.

— Но ако това не свърши работа, Кати, ако не хванем Трегър по твоя начин, тогава аз ще го направя по моя.

Тя потисна едно механично възражение, тъй като знаеше, че той едва ли ще отстъпи повече, или поне в този момент. Изминал бе половината от пътя, другата половина трябваше да измине тя. Това бе повече, отколкото изобщо бе отстъпвал пред някого.

— Добре.

Сам сложи пушката върху бюрото, вместо да я прибере, като недвусмислен намек, че е приел ситуацията само временно. Очите му бяха напрегнати.

— Откъде ще започнем?

Тя бавно си пое дъх.

— Първо ще направя справка за номера на Трегър в полицията, за да видя дали някой друг не е видял там колата. Имаме нужда от сигурен свидетел.

— Познаваш ли някой, който би ти дал тези сведения?

— Да, познавам един следовател. Срецахме се с него няколко пъти.

— Срецахте се?

— Ами, нали знаеш — излизахме, забавлявахме се, закачахме се в колата. — Тъй като сметна, че Сам все още не е разбрал за какво става дума, опита отново: — Да речем, *ухажвахме се*.

— Сгодена ли си била за него?

— Сгодена ли?

Си Джей се разсмя. Без да разбира какво смешно има, Сам придоби леко оскърбен вид. Тя го успокои:

— Не, не беше нищо подобно. Просто излязохме заедно няколко пъти. Но ще ти призная, че той доста си падаше по мен. — Тъй като изражението му се помрачи още повече, реши да не се впуска в

подробности. — Няма значение. Той просто ми е приятел и смятам, че ще ми помогне. Ще му се обадя и ще видя дали е в управлението.

После, уж небрежно, взе пушката и я прибра в шкафа. Усещаше втренчения поглед на Сам.

— Ще се поразходя по плажа. — Той се извърна към вратата. — Хайде, Нюман! — викна на кучето.

Нюман изскочи от съседната стая, като развълнувано махаше опашка, следван по петите от разтревожения Редфорд.

Си Джей се опита да се свърже с Том Гейтс. Знаеше, че няма да е лесно да го открие, защото той работеше под прикритие и се отбиваше в управлението в най-невероятни часове. Понякога изчезваше за седмици без никакви признаци на живот. Всъщност, така се бяха и запознали.

Тя се занимаваше с проблема на един разстроен баща, чиято дъщеря имаше отвратителен приятел. Бащата искаше информация за този тип и в продължение на дълги часове Си Джей го следеше с колата си, без изобщо да разбере, че полицията прави съвсем същото. Приятелят бе замесен в голяма наркоафера.

Последва внезапен арест и Си Джей се оказа замесена в страхотна бъркотия. После я призоваха да свидетелства за заниманията на приятеля. Том бе следователят, на когото бе възложен случаят. Те се срещнаха няколко пъти и между тях можеше и да се получи, ако не бе толкова трудно да съчетаят работата и графиците си и да намерят време един за друг.

И сега не бе по-различно. Том го нямаше, дежурният не знаеше кога ще се появи, но я увери, че ще предаде съобщението.

Сам издуха облаче дим от цигарата си, докато вървеше по плажа и се опитваше да овладее гнева си. Ярката кръгла луна блестеше над водата и чертаеше сребърни ивици по гребените на вълните, полюляващи се в безкрайна ритмична процесия.

Разхождаше се бос. Всички ходеха боси по пясъка. Това бе едно от нещата, които му се наложи да учи отново. Не беше го правил от детството си, когато като хлапе усещаше топлата плодородна почва да се рони под петите му по време на сеитба.

Пяната на вълните намокри джинсите около глезените му. Той харесваше усещането причинено от водата и вятъра, така различно от равните и пустинни места, които бе познавал. Кой знае защо, то му напомняше за вечността.

Тук-там горяха огньове. Около тях се бяха събрали групички хора, стари и млади, говореха, смееха се, разказваха си истории. Не беше много по-различно от вечерите, които помнеше.

Мина покрай една двойка, увита в одеяло. Или поне предположи, че бяха мъж и жена. Дочу как мъжът каза нещо и жената се разсмя в отговор. Неясните им сенки се сляха под одеялото и притихнаха.

Сам си спомни времето, което той и Кати прекараха в ранчото. През онези няколко часа му се бе сторило, че отново е намерил своя свят. Всичко бе съвсем познато — всичко, освен Кати. Тя непрекъснатото изненадваше.

Кати бе очарователна комбинация от всички жени, които бе срещал през живота си. Тя бе находчива, умна и безстрашна като майка му. В същото време бе адски упорита и невъзможно сприхава, когато държеше нещата да станат точно както ги иска. Познавал бе и такива жени. И разбираше, че силата им идва от убеждението, че са прави и че не бива да отстъпват.

Сякаш предусети всичко това, когато за пръв път я видя да носи мъжки панталон, късо подстриганата ѝ коса и начина, по който вироглаво вирваше нос. Но имаше и много напълно неподозирани неща, които бе открил у нея през изминалите няколко седмици.

Освен сила тя притежаваше и някаква прямота, която винаги някак го учудваше. Бе честна по отношение на чувствата си и изказваше съвсем свободно мислите си. Знаеше кога е ядосана. Знаеше и кога е тъжна. Както когато сълзите рiekнаха от очите ѝ, докато го молеше да ѝ се довери.

После — нейната чувственост. Това беше нова дума, която бе научил съвсем наскоро. Луси му бе обяснила какво значи. В неговото време би се считало за неприлично или порочно една жена да споделя желанията си с мъжа. Само жените, на които се плащаше, го правеха. Но това бе различно време, а Кати бе различна жена. И разликата му харесваше.

Проблемът бе, че чувствата му към нея бяха преплетени с историята с Трегър, а той не можеше да остави това така.

Щеше да го хване. Щеше да удържи обещанието си към нея, но по един или друг начин щеше да го пипне той кучи син.

Изминал бе цялото разстояние покрай плажа в едната и другата посока. Изпушил бе докрай и последната си цигара. Хвърли фасата към вълните. Той проблесна в нощния въздух като миниатюрен фойерверк.

Тогаваш погледна към къщата на Си Джей. Прозорците и на първия, и на втория етаж бяха тъмни.

Искаше да отиде при Кати. Искаше да се изкачи по онези стъпала, да влезе право в спалнята и да се изгуби в нея. Така може би щеше отново да върне онова, което преживя в ранчото, и най-сетне да намери покой. Но той все още изпитваше гняв, заедно не можеше да тръгне след Трегър така, както би искал, а не искаше да отиде при нея с гняв.

Бавно изкачи стълбището.

Вратата на апартамента горе беше отключена. Привикнал с тъмнината, той пипнешком намери пътя до канапето. Събу ботушите си, смъкна ризата и панталоните и се отпусна върху него.

Си Джей го чу да влиза. Светещите цифри на часовника показваха два часа сутринта. Не бе заспивала, откакто си легна два часа по-рано. Вслушваше се в движенията на Сам в съседната стая, застинала в очакване. Но той не дойде в стаята ѝ. Най-сетне тя стана и отвори вратата.

— Сам?

— Обади ли се приятелят ти? — запита той в тъмнината.

Тя едва различаваше силуета му върху канапето. Между пръстите му проблясваше цигара. Спомни си усещането, което тези пръсти предизвикваха върху кожата ѝ.

— Още не. Сам...

Той произнесе глухо:

— Лека нощ, Кати.

Тя копнееше да иде при него, но не можеше. Вече нищо не бе същото. По някакъв начин бе успяла да стигне до него и да го убеди да я послуша. Но на каква цена?

Звънът на телефона я изтръгна от съня. С глухо проклетие тя погледна към часовника — седем и тридесет. Мигновено се разсъни и

грабна слушалката.

Когато Сам влезе след малко, тя тъкмо казваше:

— Благодаря, Том, много съм ти задължена. — Затвори и видя, че дългата буйна коса на Сам е разчорлена по същия начин, както предишната сутрин, когато нещата помежду им бяха толкова различни. Но сега нямаше бавни, томителни ласки, нямаше нежности, нито пък оня негов глас, натежал от сън и желание, повтарящ името ѝ.

— Какво каза приятелят ти?

Си Джей вдигна очи. Господи, той бе така мъчително красив, по-красив от всеки мъж, който някога бе познавала, с тази негова сурова мъжка чувственост, която я караше да го иска, независимо от дистанцията, която бе създал помежду им миналата нощ.

— Кати?

Тя конвулсивно преглътна, питайки се дали той ще удържи обещанието си да ѝ позволи да се справи сама със случая. Реши да действа направо. Нямаше друг начин със Сам.

— Проверил е за регистрационния номер в компютрите на полицията. — Разбирайки, че това не означава нищо за него, обясни: — Открил е нещо във връзка с колата.

Сам се облегна на рамката на вратата. Това бе измамно небрежна поза, която нито за секунда не я заблуди. Той вече бе облечен и очевидно се бе изкъпал и избръснал. Бе готов да тръгва, което означаваше, че ако тя не побърза, просто ще я остави.

— Какво е открил?

— Колата на Трегър е била открадната. Полицията я е намерила вчера. Била е разфасована.

— Разфасована?

— Разглобена на части. Не е могъл да я кара по времето, когато е била убита Глория.

— Не вярвам на това.

— Няма значение дали вярваме или не. Той е подал оплакване в полицията. Твърди, че колата е открадната от паркинга пред студиото само часове преди Глория да бъде убита. Казал на полицията, че дори и колата му да е блъснала Глория, някой друг я е карал.

Сам я гледаше втренчено и тя вече знаеше какво си мисли. И реши да го изпревари.

— Полицията приема, че не е замесен. Но не и аз. — Тя се измъкна от леглото, грабна дрехите си и се запъти към банята.

— И защо не?

Тя спря до вратата, изненадана от въпроса. Отдавна бе научила, че Сам не е човек, който дълго разсъждава защо нещата са такива, каквито са, нито пък е склонен към сложни анализи на чувствата. Той бе човек на действието, ясен и недвусмислен. И без съмнение в това бе част от очарованието му. Но сега той я изненада със своето защо. И тя реши също да го изненада.

— Защото *ти* не го приемаш.

— Какво е това място? — запита Сам, когато тя спря на един паркинг до централното полицейско управление.

— Градската кошара за избягал добитък. Тук се докарват всички коли, които служат за доказателства по различните случаи. И колата на Трегър е тук.

Сам я последва до офиса. Пуснаха ги, благодарение на едно предварително обаждане на Том. Пазачът ги заведе при колата на Трегър.

Тя помнеше рейндж роувъра от вечерта на срещата си с него. Колата имаше всевъзможни приспособления, включително и радиостанция, което обясняваше специалния ѝ номер, запомнен от Стела. Както се казваше и в рапорта, тя бе почти разглобена. Скъпите калници бяха изчезнали, гумите грозно стърчаха. Стереоуредбата, радио телефонът и диктофонът бяха изчезнали, както и предните и задните седалки. Липсваше дори антената на задния капак. Почти нищо не бе останало от великолепия автомобил.

Сам поклати глава.

— Не разбирам защо някой би направил това.

— За пари. Това е една огромна индустрия. Колите се крадат, понякога се разглобяват и частите се продават или се заменят срещу дрога. Друг път само пребоядисват колата, променят това-онова и я продават. Нарича се черен пазар и е голяма история.

Сам коленичи пред роувъра. Опипа леко изкривената решетка и счупения преден фар.

— Това сигурно е станало, когато са блъснали Глория. — Си Джей леко потръпна при вида на раздробения фар. — Но как можем да го докажем?

Сам каза просто:

— Трябва да се върнем и да потърсим някой, когото полицията е пропуснала. Намерихме Стела. Може би има и друг.

Той бутна шапката си назад и я изгледа продължително.

— Трябва ни доказателство.

— Много добре, господин шериф. Вече почти ставате за следовател. И каква предлагате да бъде следващата ни стъпка?

Сам бавно обиколи колата. Съсредоточеният му поглед не пропускаше нищо, докато ръцете му бавно се движеха по нея.

— Колата е връзката — рече той като се върна. — Трябва да има някакъв начин да свържем катастрофата с Трегър.

— Добре — съгласи се Си Джей. — Но възниква един съществен въпрос. Защо? Каква би била причината да убие Глория Еймс?

— Може би тя е снабдявала и него с наркотици и е заплашила да го издаде?

Облегната на едно БМВ 635, Си Джей си помисли, че далеч по-хубави коли от нейната отиваха на боклука.

— Не е особено вероятно.

— Защо не?

— Трегър е твърде представителна фигура. Ако той се дрогираше или допускаше наркотици в екипите си, скоро би се разчуло. И скандалът действително би разсипал студиото. Истината е, че Щатските филмови студия подкрепиха една от най-големите кампании против употребата на наркотици в киното. Това е и причината Дени неотдавна да подпише договор за три филма с тях. Той е пословично чист и що се отнася до наркотиците смятам, че Трегър също е чист. Бих се обзаложила за това. — Тя поклати глава. — Трябва да е нещо друго. Нещо, заради което си струва да убиеш двама души.

Сам запита:

— Къде са намерили колата?

Си Джей се усмихна.

— Разбира се! — Тя импулсивно целуна Сам.

Но дори и този съвсем кратък контакт предизвика и у двамата им мощен отклик. Ръката му обгърна талията ѝ и той я привлече към себе си. Устните му бяха само на сантиметри от нейните.

— Оттам трябва да започнем — прошепна Си Джей, останала без дъх, като се отпусна напълно в прегръдките му, наслаждавайки се на разкошното усещане от това твърдо и силно тяло. В този миг проклинаше пазача и някакъв техник, които бяха клекнали до една кола, недалеч от тях.

— Добре — прошепна Сам. Ухили се и бързо я целуна, по бузата. Пусна я също така внезапно, както я бе привлякъл към себе си. — Да вървим, миз Грант. Трябва да хванем един престъпник.

— Мястото ми изглежда някак познато — подхвърли Сам, докато бавно обикаляха по пустите улици.

— Разбира се. Глория е била убита само през три блока оттук.

Си Джей спря мустанга до бордюра, на едно свободно място.

Районът, който граничеше със складовете, бе известен с подвизаващите се там тийнейджърски банди. Всяка кола, която паркираше наоколо за повече от няколко часа, рискуваше да бъде незабавно ограбена.

— Добро местенце — отбеляза сухо Сам.

— Някога наистина е било, преди около тридесет години. Но сега е напълно занемарено.

Тя му хвърли поглед отстрани и видя леката промяна у него. Нехайната отпусната стойка на тялото му вече я нямаше. Шапката все още бе нахлупена ниско над очите, когато той се изправи на седалката. Но погледът му бързо обхождаше всичко по улицата, където минаваха.

Си Джей го видя да измъква блестящия колт и да го пъха в колана под ризата си. Пръстите ѝ стиснаха волана.

— Не мисля, че това е необходимо.

— Прекалено тихо е.

Тя слезе от колата и затръшна вратата малко по-силно, отколкото трябваше.

— Това едва ли е времето, по което тук се правят партита. Разбира се, че е тихо. Повечето от тези блокове са изоставени. И тъй — тя сложи ръце на хълбоците си, — идваш ли с мен или не?

— С теб съм, Кати. — Той протегна дългите си крака през вратата. — Къде са намерили колата?

Тя извади бележките си, когато се приближи до мястото.

— Според полицейския доклад — спря и бавно се огледа — точно тук. Има много следи от гуми в калта.

Си Джей внимателно изучаваше мястото. Колата е била докарана тук, разглобена и изоставена. Явно, такива неща често ставаха на това място. Имаше следи от най-различни коли. Нямахше нужда да е експерт, за да установи това.

— Не разбирам — промърмори на себе си.

— Какво не разбираш?

— Не бих очаквала да намеря колата тук.

— Защо не?

Тя го погледна.

— Глория е била убита само през три блока от тук. Ако се опитвах да прикрия убийство, бих откарала колата колкото се може подалеч.

— Охо!

— Какво значи това?

— Че именно поради тази причина е била оставена тук. Не разбираш ли, Кати? Трегър е искал да намерят колата. След като той е подал жалба, че е била открадната. Това е неговото алиби. Ако е била открадната, не е имало начин той да я кара. Смятам, че той сам е изкарал колата от паркинга на студиото. Онези пазачи там проверяват хората, които влизат, а не онези, които излизат. Тръгнал е след Глория, после е зарязал колата. Освен това е искал да я намерят. Затова я е оставил в район, където тя е представлявала твърде голямо изкушение. Разчитал е, че крадците на коли ще се справят с нея по възможно най-добрият начин. И това щяло да подкрепи твърдението му, че е била открадната.

— Може и да е така, но все още нямаме доказателство. Трябва ни нещо, което да се свърже с Трегър — мотив или свидетел...

Сам се приближи.

— Колко голям го искаш?

— Какво?

— Ей тоя ще свърши ли работа? — Той посочи зад нея. — Може и да знае нещо.

Си Джей го погледна уморено.

— За какво говориш?

— Говоря за онова хлапе, което се опитва да отмъкне колелото ти.

— Какво? — Тя стреснато се завъртя. — О, боже!

— Искаш ли го? — запита Сам, леко усмихнат.

— Да!

Сам хукна към колата. Почти я беше стигнал, когато хлапето го видя и скочи.

— Стой там! — Сам направи голям скок, опитвайки се да сплаши хлапето. Изръмжа от болка, тъй като се приземи твърде болезнено и рамото му пое първото съприкосновение с асфалта.

— По дяволите! — изруга той и измъкна колта от колана си.

— Не! — изкрещя Си Джей.

— Искаш ли го или не?

— Да! Искам да кажа — не! Не и мъртъв! Спри!

Оглушителен изстрел проеча в топлия следобеден въздух и отекна сред изоставените сгради. Си Джей изпищя. Куршумът перна паважа точно пред момчето. То спря, сякаш се бе блъснало в стена, и вдигна високо ръце.

— Недейте, мистър! Няма да ида никъде.

Задушена от гняв, Си Джей свали длани от очите си и хукна по улицата.

— Проклет да си, Сам Хакет!

Той се обърна точно в мига, когато тя стигна до него. Уплашеното пуерториканче на около дванадесет години ги гледаше с разширени от ужас очи.

— Не съм искала да го убиваш!

— Ако исках да го убия, Кати, щях да го направя. Работата е там, че нямам навик да убивам деца.

— Деца ли? — избухна момчето. — Аз не съм дете. Достатъчно голям съм, за да се грижа за себе си.

— Млъквай, малкия — обърна се Сам към него и размаха колта под носа му. Очите на момчето отново се разшириха.

— Ей, човече, ясно бе. Никъде няма да ида, докато не кажеш.

Си Джей се втренчи в Сам.

— Наистина мисля, че имаше и друг начин да уредиш въпроса.

Той направи измъчена гримаса.

— В момента не можах да се сетя за друго. Не обичам да гоня някого пеш.

За пръв път тя забеляза скъсаната му риза и разраненото му рамо.

— Ударил си се.

— Ще се оправя. Няма ли да го попиташ дали не знае нещо?

Тя се извърна към момчето с усмивка, която трябваше да му подейства успокояващо.

— Искам да те питам нещо за една открадната кола, която е намерена тук.

— Не знам нищо за никаква открадната кола, госпожо. — Лицето на хлапето изгуби всякакъв цвят, когато Сам дръпна предпазителя на колта.

— Отговори на дамата — нареди Сам.

— Ей, човече, ама ти наистина ли? За кого се мислиш, а, за самотния рейнджър?

Сам пхна колта в лицето му.

— Аз съм федерален съдия и искам да отговориш на въпросите на дамата.

— Окей — отвърна смело момчето. — А ако не, ти ще ме окошариш. А моите амигос, моята банда, те ще ме намерят само за един час.

— Нямам намерение да те арестувам — изрече Сам с убийствен глас.

Си Джей не вярваше той да го направи, но за всеки случай застана между тях. Малкият бе изпечено улично хлапе. Вероятно вече имаше криминално досие. Реши да блъфира.

— Виж, просто искам няколко сведения. Разследваме едно убийство. Смятаме, че една от колите, намерени тук, е била използвана за убийството. Черен рейндж роувър, производство 1989–та. Прибрали са го вчера.

Момчето я изгледа подозрително и Си Джей продължи да блъфира:

— Пет пари не давам за онова, което си взел от колата. — Забеляза мигновена промяна в израза му и разбра, че е улучила. — Трябва ми информация за това къде си намерил колата.

— Смятате, че аз съм взел колата, госпожо?

— Смятам, че знаеш много повече, отколкото ни казваш. Нека се разберем. Ти ще ми кажеш онова, което искам, а аз ще накарам приятеля си да те остави на мира. И ще ти дам двадесет долара. В противен случай... — Тя сви рамене, като остави момчето да се досети какви могат да бъдат последиците.

— Двадесет долара? Само за информацията?

— Точно така.

— Накарайте го да се махне. — Момчето кимна към Сам.

— Сам, моля те. Довери ми се.

— Добре, но ако мръдне, ще го застрелям.

Момчето го изгледа недоверчиво.

— Човече, ти наистина не си в ред. Няма да е зле да се прегледаш.

— Информацията — напомни Си Джей.

— Първо двадесетте долара.

Тя му ги даде и то запита:

— Какво искате да знаете?

— Виждал ли си тази кола?

Хлапетото изгледа изпитателно Сам, сякаш преценявайки шансовете да прекоси улицата, преди той да успее да стреля.

— Дааа, видях я, преди две вечери.

— Къде я намери?

— Да я намеря ли? По дяволите, госпожо, та аз не съм я намирал.

Тя беше доставена.

Си Джей премигна.

— Доставена?

— Ами да, точно на мястото. Она тип я спря до бордюра, ей там, до електрическия стълб. Остави я и дори не си направи труда да заключи. Искам да кажа, че беше лесно.

— Кой я остави?

— Не знам, госпожо, някакъв баровец с костюм, много наконтен, с модна подстрижка. Просто слезе и си тръгна.

— Видя ли го?

— Да, доста ясно. Само че той не ни видя, защото ние бяхме отгатак и работехме по една друга кола.

Си Джей го сграбчи за ръцете.

— Как изглеждаше?

— Нали вече ви казах. — Хлапето се отдръпна малко несигурно.

— Искам да кажа, в лице. Какъв цвят беше косата му? Видя ли очите му? Все трябва да си спомниш нещо?

— Да, спомням си. Разбира се, че си помислих — тоя не е наред. Да остави тая страхотна кола на такова място! Както и да е, беше висок, хубаво облечен, с тъмна коса. Някъде на тридесет или четиридесет години.

Си Джей срещна погледа на Сам.

— Трегър е бил.

Тъй като Сам за момент отклони вниманието си, хлапето се възползва от възможността и хукна.

— Какъв дявол... — Сам се завъртя и вдигна револвера.

— Не! — Си Джей дръпна ръката му. — Остави го!

— Но той е нашият свидетел!

— Не и ако го убиеш.

— Мислех само да го уплаша.

— Няма да свърши работа. Не е по-убедителен от Стела. А и все още липсва мотивът. Защо Трегър би искал смъртта на Глория Еймс?

Сам пхна револвера обратно в колана си, трепвайки от болката в рамото.

— Защото тя е знаела, че е убил Прескот.

Си Джей предположи, че е прав. Когато разпитваха Глория, през цялото време имаше чувството, че казва много по-малко, отколкото знае. И изобщо не би било учудващо, ако Глория се е опитала да изнуди Трегър.

Изведнъж забеляза, че Сам кърви. Кръвта бе избила през ръкава на ризата му.

— Хайде, трябва да те превържа. Джули Прескот живее наблизо. Ще идем там.

Докато превързваше рамото на Сам, Джули каза:

— Стори ми се твърде странно, когато научих за Глория.

Седяха около масата в нейната малка кухничка. Коди беше тук и помагаше да се приберат някои от нещата на Дан. Джули бе решила да му даде някои от реликвите на дядо си от старите времена в киното. В

момента старият каубой посвещаваше Сам в удоволствието от ледената бира.

Когато се обади да предупреди, че ще дойдат, Си Джей не спомена нищо във връзка с Емет Трегър. Засега искаше да го запази в тайна. В края на краищата все още нямаха никакво доказателство.

Тя погледна намръщено Сам.

— Не би трябвало да пиеш с тази рана.

— И по-лоши неща са ми се случвали, Кати. — Той внимателно попипа превръзката на рамото си. — И съм пил къде по-силни неща от това. — Той вдигна изпотената чаша бира и се залюля назад на стола си.

— Винаги имах изстудена бира в хладилника за Коди и дядо — рече Джули. — Когато приключеха работата в студиото или пък се връщаха от ранчото, винаги се отбиваха тук.

Коди ѝ намигна развълнувано.

— Любимото ми място за наквасване.

Си Джей бавно отпиваше от чашата си. Този следобед бе толкова горещо, че тя почти щеше да започне да харесва бирата. *Почти.*

— Джули, трябва да има още нещо. Ти каза, че дядо ти е споменал, че нещата скоро ще се променят.

— Да, но никога не казваше как точно ще стане.

— Да е споменавал нещо за Глория?

— Не. Той не одобряваше, че тя се занимава с наркотици — но ми се струваше, че най-вече я съжалява.

Си Джей опита друго.

— Ами ако Дан я е заплашил, че ще я издаде в студиото?

— Никога не би ѝ причинил такова нещо.

Тъй като знаеше колко е трудно това, Си Джей взе ръката на Джули.

— Какво беше настроението му в деня, когато загина? Изглеждаше ли разстроен от нещо или някак различен?

Джули поклати глава.

— Не, напротив, никога не съм го виждала по-щастлив. Това трябваше да бъде последният му филм и той наистина бе радостен. Което донякъде ме изненада. Защото преди винаги се тревожеше какво ще прави, ако се наложи да се оттегли и да изгуби доходите си от студиото.

— Занимаваше ли се с нещо различно през седмиците преди смъртта си?

— Не... — Джули замълча. — Ами, напоследък беше започнал да чете Библията.

— Библията? Преди не го ли бе правил?

Джули се засмя.

— Дядо не беше кой знае колко религиозен. Но когато се премести от ранчото при мен, донесе със себе си една стара библия. Това е най-старата книга в нашето семейство. Когато прибирах багажа му, взех и нея. Тук дядо сам разопакова всичко. Беше очарован от книгата. Предполагам, защото вътре имаше много семейна история. С часове я държеше в скута си и ми разказваше за баба си и за родителите си.

Сам си спомни Роли Прескот, дядо на Дан и партньор на Трегър. Повечето библии съдържаха записки за сватби, раждания и смърт. Смъртта на Роли сигурно също бе записана там. Почувства се доста странно при мисълта, че за него тези събития бяха станали само преди няколко седмици. Но за Дан и Джули те бяха семейна история с близо стогодишна давност.

Наблюдаваше Кати, която стана и бавно закрачи из кухнята. Тя никога не спираше да го изненадва. Само преди малко ожесточено защитаваше хлапето, което бяха сгащили, а сега безкрайно внимателно разпитваше Джули. Тя имаше сърце, но не само това — имаше и кураж. Джули продължи:

— Онази сутрин бе като всяка друга. Дядо се вълнуваше от сцената, която трябваше да заснемат през деня. Той винаги харесваше сцените с много движение. Те му даваха възможност да се изяви.

Си Джей запитва:

— Каза ли нещо необикновено? Спомена ли някаква среща? Или някакво непознато име?

Преди Джули да успее да отговори, Коди рече бавно:

— Матю.

Си Джей го погледна.

— Какво каза?

Той се взираше в бирата си. После бавно вдигна глава. Очите му бяха позачервени, гласът му пресекваше. Но това нямаше нищо общо с бирата.

— Последното нещо, което той каза, беше „Матю“. Спомням си, че ми се стори странно, защото не спомена Джули или нещо друго, а само „Матю“.

Столтът на Сам хлопна на всичките си четири крака.

— Роли Прескот каза съвсем същото, преди да умре.

Коди и Джули погледнаха Сам тъй, сякаш той бе попрекалил с бирата.

Коди остро попита:

— Роли Прескот?

Си Джей гледаше втренчено Сам. Само след миг вече бе пресякла кухнята и го дърпаше от стола.

— Ей сега ще се върнем — подхвърли тя през рамо, докато го мъкнеше към дневната, където нямаше да ги чуват.

— Какво каза?

Сам сведе поглед към нея.

— Бях при Роли Прескот, когато той умря, преди земетресението. Последното нещо, което каза, беше „Матю“.

— Матю! О, Сам, щом и двамата са казали това име точно преди да умрат, то трябва да означава нещо!

— Тогава си мислех, че говори за детето си. Момчето бе там, в къщата, когато си тръгнах. Предположих, че вика сина си.

— Си Джей! — обади се Джули от кухнята. — Добре ли е Сам?

— Да — отвърна тя.

Отчаяно се опитваше да открие връзката. Какво би могло да означава името Матю за двама души, разделени от поколения помежду им?

Стояха и трескаво разсъждаваха. Най-сетне Сам каза:

— Библията.

Си Джей премигна, после очите ѝ се разшириха.

— Старата семейна библия!

По лицето му се разля онази бавна, ленива усмивка, която въздействаше така особено на сърдечния ѝ ритъм.

— Матю, Марк, Люк и Джон^[1] — изрецитира той.

Си Джей тръгна към кухнята.

— Джули, къде е семейната ви библия?

След няколко мига я пое от нея с треперещи ръце. Какво би могло да означава евангелието на Матея за Дан и за Роли Прескот?

Библията бе голяма и тежка, кожената подвързия изсъхнала и напукана. Както бе предположил Сам, на свободните страници преди началото бяха нанесени записки за шест поколения Прескот. Започваха с имената на Роли и Ади Прескот и датата на сватбата им. Втората записка бе за раждането на техния син Матю, бащата на Дан.

Тя не знаеше къде в огромния том да търси евангелието на Матей и безпомощно погледна към Сам. Той взе библията почти благоговейно в големите си ръце и веднага отвори на съответното място.

Някакъв сгънат лист хартия прощумоля и падна върху износения килим в краката му.

[1] Английското произношение на четиримата евангелисти Матей, Марко, Лука и Йоан. — Б. пр. ↑

ГЛАВА XVI

— Какво е това?

Си Джей вдигна листа и внимателно го разгъна. Беше стар, пожълтял и много плътен. Внимателно прочете ръкописния текст и леко се намръщи.

— Кати?

Тя вдигна поглед.

— Това е нотариален акт.

Джули надникна над рамото ѝ. Очите ѝ смаяно се разшириха.

— Нотариален акт за собственост, прехвърлена от Роли Прескот на Ади Дженингс Прескот. Мислите ли, че е истински?

— Изглежда истински. И със сигурност е много стар.

Джули прочете описанието на собствеността, направено преди около сто години.

— Да не би да е първият нотариален акт на ранчото?

— На коя дата е издаден? — Сам смръщи вежди.

— На 25 юни 1882-ра — прочете Джули. — И е заверен нотариално на същата дата.

— Два дни преди смъртта на Роли — произнесе замислено Сам.

— Какво казахте? — Джули го погледна объркано.

Си Джей бързо отвърна:

— Сам просто си спомни записките в библията. — Тя го изгледа втренчено. — Нали, Сам?

— Да, точно така.

Джули надникна в библията.

— Прав сте. Пише, че Роли е починал на 27 юни 1882 година.

Тя прегледа и останалите записки.

— Обхващат шест поколения. Като се започне от пра-прабаба ми Ади. Доста странно място да се държат документи.

Си Джей си бе помислила съвсем същото.

— Слушай, Джули, мога ли да взема този нотариален акт? Искам да направя справка и да видя дали е автентичен.

Джули сви рамене.

— Разбира се, действай. На мен не ми трябва. Ранчото сега е на мое име. Но все пак ми го върни, като спомен. Ние, Прескот, нямаме кой знае какво, но държим на фамилната история.

Си Джей погледна Джули тъй, сякаш изведнъж ѝ бе хрумнало нещо.

— Няма да го изгубя — обеща тя.

Когато слязоха при колата, Сам запитва:

— Какво има?

Тя седна зад волана.

— Вероятно просто се хващам за сламки.

— И какво ще рече това?

Потеглиха и тя се опита да му обясни:

— Просто някакво предчувствие. — Усмивна му се закачливо. — Нещо като твоя сигурен инстинкт.

— И какво точно?

Усмивката ѝ стана още по-широка, когато забеляза как Сам се сви от страх, когато тя се запровира из натовареното движение. Наближаваше пиковият час и сякаш всички се бяха изсипали на магистралата.

— Трябва да има някаква връзка, така че да се опитаме да я намерим. — Докато караше, Си Джей повтори още веднъж онова, което засега знаеха за нотариалния акт. — Месеци преди да умре, Дан Прескот е започнал да чете библията — нещо, което нямал навик да прави. Предполагам, че е намерил акта, когато Джули го е накарала да се премести при нея от ранчото.

— Което — вметна Сам, — фамилията Прескот владее от няколко поколения. Така че актът всъщност е безпредметен.

— Дан Прескот явно го е считал за важен. Опитал се е да го каже на Коди, когато е умирал. И още нещо ме безпокои около този акт — продължи тя, като сменяше скоростите.

— И какво е то?

— Разбирам, че ти едва ли ще го сметнеш за важно, но актът е на името на Ади Прескот, *само* на нейно име.

Сам не разбираше какво значение има това.

— Тя остана вдовица, след като Трегър уби Роли Прескот.

— Но собствеността е прехвърлена два дни преди Роли да бъде убит — изтъкна Си Джей. — И макар да приветствам толкова прогресивно за онова време решение, то все пак ме учудва. Не е било съвсем обичайно жените да имат собственост на свое име.

— Така е — съгласи се замислено Сам.

Тя зави, изпревари един по-бавен шофьор и се стрелна по наклонената улица. Когато шофьорът силно натисна клаксона, тя само направи физиономия в огледалото за обратно виждане.

— Няма ли най-сетне да намалиш? — изръмжа Сам.

— Просто се опитвам да те държа на нокти — ухили се тя. После продължи: — Добре, защо Роли е приписал земята на жена си?

— Да не би да се готвиш отново да направиш някое от онези *феминистки* изявления?

— Тук феминистките настроения нямат нищо общо. За разлика от причината, поради която Роли е изготвил този акт. Станало е точно преди Трегър да го застреля.

— В гърба — напомни й Сам, — което е неговият специалитет.

— Въпросът е защо Трегър е застрелял своя собствен партньор в гърба?

Сам започна да разсъждава на глас.

— Когато Прескот напусна бандата, се носеха приказки, че е отмъкнал много пари със себе си — пари, откраднати при серия банкови обири. Може би Трегър е търсил именно тях.

— И намерил ли е онова, което е търсил? — Си Джей профуча през още едно кръстовище под яростните клаксони на няколко коли.

— Вероятно трябва да предположим, че го е намерил — промърмори Сам, — след като явно е станал човек с богатство и положение в годините след смъртта на Роли.

Си Джей засега се съгласи с това.

— Възможно е, но ти каза, че Роли е дал и последното си пени, за да купи онази ферма. Всъщност, той тъкмо бил купил едно място, граничещо с нея.

— Не стигнахме ли най-сетне? Където и да отиваме? — Сам явно бе съвсем отчаян от липсата на всякаква предпазливост в шофирането й.

— Почти — увери го тя с дяволита усмивка, като мина на жълто на следващия светофар, зави наляво и се стрелна по един надлез. Още

три пресечки, завой наляво, и спря пред паркинга на един ултрамодерен небостъргач от бетон и стъкло.

— Между другото, къде се е намирала онази ферма? — запита Си Джей.

— Откъде да знам? — Сам се измъкна от колата. — Някъде край града, но всичко е толкова променено сега.

Те пресякоха паркинга в посока към тъмните стъкла на сградата.

— Какво е това място?

Си Джей обясни:

— Ако искаш да научиш нещо за някакъв имот, трябва да отидеш в Управлението по недвижима собственост. Оттук уредиха и прехвърлянето на агенцията, когато почина Хари Карлучи. Те имат достъп до всички архиви, включително и до тези от преди сто години.

— С какво мога да ви служа?

Сияйната усмивка на момичето в приемната бе недвусмислено насочена към Сам. Си Джей мигновено я причисли към пеперудките, които винаги пърхаха около Холивуд. Бе висока, дългокрака, с потаен глас, загатващ твърде много обещания и съблазън и твърде малко сиво вещество.

Тя отговори:

— Нужна ми е информация за един имот. — И сложи акта върху гишето.

Младата жена леко се намръщи, но в израза ѝ имаше нещо толкова чувствено, че Си Джей би се обзаложила, че го е тренирала часове пред огледалото.

— Много е стар. Собствеността сигурно е вече раздробена след толкова време. Имате ли някое по-ново описание?

— Не, само това е.

Служителката се отдалечи в посока към компютъра.

— Ще опитам, но сигурно ще отнеме доста време.

— Благодаря, ще почакаме.

За изненада на Си Джей тя се върна само след пет минути.

— Как можах веднага да не разпозная описанието. Но датата на акта ме подведе. Едно от другите момичета го позна веднага.

— Знаете кой е този имот?

Жената сви рамене.

— Разбира се, че кой не я знае.

— Как така?

Служителката премести поглед от Си Джей към Сам.

— Това бе най-голямото прехвърляне на земя на територията на Лос Анжелис през последните десет години. Ще струва стотици милиони долари, ако японците най-сетне успеят да го купят. Първата фаза на преговорите тече точно сега.

Сам запитва:

— И коя е собствеността?

— Щатските филмови студия — усмихна му се тя лъчезарно.

— Щатските филмови студия ли?

— Точно така — потвърди жената. — Последното голямо студио, което е частна собственост. Напоследък се писа доста по вестниците за това.

Си Джей разсъждаваше трескаво.

— Сигурна ли сте, че това е описанието на същата собственост?

— Разбира се, че съм сигурна. Кой не знае Щатските филмови студия. Този акт сигурно принадлежи на някой колекционер.

На Си Джей изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Мога ли да получа копие от оригиналния акт, с който е станало прехвърлянето на собствеността на фамилията Трегър?

Служителката я изгледа хладно.

— Работното ми време почти свършва. А и обикновено не правим такива услуги. Ще трябва да подадете специална молба.

Си Джей си спомни безкрайните бюрократични формалности около прехвърлянето на собствеността на Хари. Постара се да запази спокойствие.

— Вижте, нямаме време да подаваме молба. С удоволствие ще ви заплатя за услугата. Вероятно не е толкова трудно. Това е само един документ.

— Но аз наистина не мога... — понечи да възрази жената.

Явно нямаше намерение да им помогне. Тогава Сам се наведе през гишето.

— Виж сега, скъпа — изрече той със своята характерна провлечена интонация и взе ръката на служителката в своята. — Много ще съм ти задължен, ако го направиш. Наистина е важно.

Младата жена се разтопи.

— Всъщност, това ще бъде изключение — само заради вас.

— Няма да го забравя.

— Добре. Ей сега се връщам.

Когато тя се отдалечи, Сам се обърна към Си Джей с усмивка, която можеше да бъде наречена единствено дяволска. Коленете ѝ омекнаха при мисълта за последния път, когато бе видяла тази усмивка, и за онова, което я бе последвало.

— Малко чар никога не вреди, Кати — напомни ѝ той.

Няколко минути по-късно служителката се върна с документа, с който собствеността се прехвърляше от Прескот на Трегър. Сам ѝ поблагодари и двамата със Си Джей тръгнаха към колата.

Тя прегледа набързо акта на прехвърлянето от Прескот на жена му и този от Прескот на Трегър и прошепна:

— О, боже!

— Какво има? — запита Сам.

Си Джей се срина на седалката.

— Невероятно.

— Няма ли да ми кажеш какво значи това? — настоя Сам и се извърна с цяло тяло към нея.

Тя бавно вдигна поглед и промълви:

— Само Трегър е бил.

— За кого говориш? За кой Трегър?

— Оригиналният нотариален акт за собствеността е бил прехвърлен от Роли Прескот на Емет Трегър. Погледни датите.

Сам прочете онова, което съдържаше копието от документа.

— Пише, че е бил подписан и заверен на 27 юни 1882-ра година. — Той бавно вдигна поглед към нея. — Трегър сигурно е принудил Роли да го подпише в деня, когато е отишъл във фермата. И после го е застрелял.

Тя знаеше, че Сам все още не е разбрал най-важното. Той се намръщи, загледан в документите. После бавно продължи:

— Роли Прескот е прехвърлил на Трегър собственост, която вече не е била на негово име.

— Точно така! Тя вече е била на името на жена му. Но Трегър не е могъл да го знае. И затова, когато те е видял, Прескот се е опитал да ти каже къде да намериш акта.

— Само че аз не го разбрах. — И последните подробности от картината се наместиха пред очите на Сам. — И тъй като този акт не е

бил заверен, никой не е знаел, че собствеността всъщност принадлежи на Ади Прескот.

Си Джей кимна.

— Това сигурно е станало, когато тя се е преместила в ранчото със сина си. Изобщо не е разбрала, че фермата вече е била нейна. Но защо Роли не ѝ е казал, че ѝ е прехвърлил имота?

— Трегър го е застрелял, преди да успее да го стори — предположи Сам. — Дан Прескот е знаел какво означава този акт. Сигурно е отишъл при Трегър, надявайки се на някакво споразумение. И вероятно това е имал пред вид, като е казвал на Джули, че за тях всичко ще се промени. Само че Трегър не е искал да плаща или пък се е боял, че Дан може да поиска да си върне собствеността. И го е убил, представяйки станалото за нещастен случай.

— Знаем, че той вероятно е убил и Глория Еймс — добави Си Джей. — Тя е била нагаждачка. А кариерата ѝ практически е свършвала. Предполагам, че е видяла Трегър да влиза във фургона онази сутрин.

— И после, след като Дан е бил убит, е отишла при Трегър и се е опитала да сключи сделка.

Си Джей тъжно кимна.

— Нещо такова бих очаквала от Глория. Но тя просто не е знаела колко опасен може да бъде Трегър.

— И Трегър е бил онзи, който претърси офиса ти, за да разбере доколко си близо до истината. — Гласът на Сам се втвърди. — И Трегър те блъсна от онова скеле, и той подпали ранчото.

Си Джей допълни:

— И преобърна апартамента на Джули, за да търси акта.

Сам хвърли документите към нея.

— А сега тръгваме след Трегър, както ти казвах в самото начало.

— Сам, чакай! Не е толкова просто.

— Кати, досега те оставих да действаш така, както ти смяташ за добре. Но сега е мой ред.

— Не!

Той се извърна към нея.

— Недей, Кати!

— Не можеш да хукнеш след Трегър просто защото ние си мислим, че знаем какво се е случило. Това е голяма история. И залогът

е твърде голям.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Говоря за правилния и погрешния начин да направим това.

— Този път ще е по моя начин, Кати.

Отново се бяха върнали на изходната точка. Искаше ѝ се да крещи.

— Ще е по начин, приемлив за сегашното време! Чуй ме. Имаме нужда от помощ.

— Искам Трегър. — Мускулите около челюстта на Сам се втвърдиха, докато той се взираше към паркинга.

— Знам. Аз също го искам. Но истината е, че нямаме никакво реално доказателство, дори и с нотариалния акт. Не можем да докажем, че той е знаел за него. — Тя сложи ръка на рамото му и усети гнева в напрегнатите му мускули. — Моля те, Сам.

— Най-добре ще е веднага да се заемем с това, Кати. — Гласът му бе нисък и хладен. — Изпуснах неговия прадядо. Но няма да изпусна него. — Той отново придоби оня вид, който тя бе виждала единствено върху старите фотографии — на федералния шериф, застанал над труповете на мъжете, които бе настигнал и убил.

Върнаха се на „Венеция“ и Си Джей се обади на Том Гейтс. Малко по-късно той дойде да се срещне с тях.

Когато Се Джей му обясни всичко и му показа акта, той възкликна:

— Велики боже, Си Джей! Имаш ли най-малка представа за какво става дума тук! — Той премести поглед от нея към Сам.

— Имам съвсем точна представа.

— Но не разполагаш с нищо, освен с едно косвено доказателство — осведоми я той, като отметна назад дългата си до раменете коса, която бе част от дегизировката му на пласъор на наркотици.

— Знаем, че Трегър е убил Глория Еймс — възрази му тя.

— Но разполагате само с думите на една просякиня, редовна пациентка на психиатрията, и на едно пуерториканче, което изкарва между петдесет и сто хиляди долара годишно от кражби на скъпи автомобили. И не знаеш дори името му. Смятах, че Хари Карлучи все пак те е понаучил на някои неща.

— Затова те и потърсих. Как можем да стигнем до Трегър?

— Не можете. Нямаме достатъчно улики. Трябва ви убедителен свидетел, който да бъде допуснат от адвокатите. Но дори и в такъв случай остава въпросът за кражбата на колата. Трегър винаги би могъл да отрече.

— Смяташ, че е безнадеждно ли?

— Кажи–речи — призна Том, заобиколи бюрото и нежно обгърна раменете ѝ. — Слушай, ти имаш нотариалния акт. Провери дали е автентичен. После накарай клиентката си да намери добър адвокат и тя би могла да получи голямо обезщетение.

Си Джей се освободи от прегръдката му.

— Това не е достатъчно.

— И защо не, по дяволите? Бъди реалист, Си Джей.

Тя се извърна към него съзнавайки, че Сам седи мълчаливо, прекалено мълчаливо, и наблюдава разговора им. Не бе казал нито дума, откакто дойде Том.

— Защото клиентката ми ме е наела да открия кой е убил дядо ѝ.

— Тогава ѝ го кажи, но ѝ обясни как точно стоят нещата. Тя ще изтръпне, когато разбере, че става дума за Щатските филмови студия. Понякога, миличка, е по-добре човек да избере по-непечелившия вариант.

Си Джей упорито поклати глава.

— Не.

Том закрачи из офиса, пъхнал ръце в джобовете на джинсите си.

— И защо просто не си прибереш един добър хонорар и не зарежеш всичко това?

Тя срещна погледа на Сам.

— Защото някой някога ми е казал, че има неща, които не можеш да изоставиш просто ей така.

— Си Джей...

Сам стана от стола си и се приближи към Том.

— Чухте какво каза дамата.

Том местеше поглед от него към нея и обратно. Си Джей застана между тях, като се облегна на силното рамо на Сам.

— Трябва да има някакъв начин, Том. Сигурно ще измислиш нещо.

Том поклати глава.

— Има един начин. Но е твърде опасен...

— Не! Няма да ти позволя да направиш това! — викна ѝ Сам.

— Мислех, че искаш да хванеш Трегър.

— Да. Но няма да позволя да рискуваш живота си.

Тя прекоси офиса и сложи ръце на раменете му.

— Сам, моля те. Само така можем да докажем, че Трегър е замесен. Трябва ни признание.

Силните му пръсти се склупчиха около ръката ѝ, сякаш искаше да я разтърси и да ѝ влее малко здрав разум, въпреки всичко.

— Том каза, че е опасно. И е прав.

— И защо, Сам Хакет? — Пръстите ѝ леко погалиха бузата му.

— Да не би случайно да се тревожиш, че нещо може да ми се случи?

— Наистина се тревожа, Кати. И то много повече, отколкото предполагаш.

— Ще вземем всички възможни мерки. Със себе си ще имам микропредавател и ще бъда въоръжена. — Тя го изгледа възмутено, когато той прихна при последните думи.

— Да, ако не се изпозастреляте.

— Всичко ще бъде наред. Том е най-добрия.

Сам я погледна така, че нямаше нужда да обяснява доколко е убеден в тази оценка.

— Не вярвам на мъж, който носи обици.

— Но това е само част от дегизировката му. — Не беше точно така, но сега не ѝ се искаше да обяснява, че много мъже носят обици. — Познавам репутацията му и му се доверявам напълно. Той и хората му ще бъдат на мястото си, ако имам нужда от помощ.

— Помощ за какво?

Двамата сепнато се извърнаха, когато Луси връхлетя през вратата, следвана от Редфорд и Нюман. Котаракът подскочи и веднага зае любимото си място. Нюман влезе последен, влачейки лапите си, а езикът му висеше навън.

— Пораздвижихме се. Си Джей, трябва да сложиш това куче на диета. Надебелял е и се мъкне като истински плужек.

Си Джей не обърна внимание на въпроса на Луси. Не искаше да си навлича повече упреци и да обяснява в какво се бяха впуснали.

— Трябва да говоря и с двама ви. Винаги сте толкова заети. Смятах да поискам да си уредим среща, но вие никога не четете бележките ми.

— Бяхме заети със случая Прескот. За какво искаш да говориш с нас?

— За датата. — Луси свали Редфорд от креслото и се сгуши в него, като подви крака под себе си. Тази сутрин бе в искрящо зелен анцуг.

— Каква дата? За какво говориш?

— Датата, на която Сам ще се върне обратно.

Си Джей бе поразена.

— Обратно?

— Обратно във времето, обратно в 1882–ра. Рави определи датата на следващия трус.

— Мамо, моля те. — Беше уморена, утре им предстояха толкова много неща, и съвсем не бе в настроение да говори за глупости с Луси.

— Знам какво си мислиш, Си Джей, но истината е, че Рави е изчислил всичко съвсем точно. Свързано е с времевия и пространствения континуум, когато някои небесни тела се подреждат на една права и вратата във времето се отваря. По този начин Сам се озова тук. Както и да е, Рави прекара почти цялата минала седмица в обсерваторията на „Грифит парк“ и картографира всичко. Утре вечер, точно в девет и седемнадесет часа, ще има нов трус. И Сам трябва да бъде на същото място, където е бил и по време на първото земетресение.

— Не вярвам, че Рави може да предскаже мястото и времето на някое земетресение — упорстваше Си Джей.

Зад нея Сам тихо каза:

— Значи, това е утре вечер.

Тя се завъртя към него.

— Наистина ли вярваш в тия глупости?

— Ами, все пак дойдох тук по някакъв начин. Може пък Луси да знае какво говори.

— И двамата сте полудели. — Си Джей изхвърча от офиса и хукна нагоре по стъпалата.

Сам погледна Луси. За пръв път в живота си се чувстваше безпомощен.

— По-добре върви при нея, Сам. Нямах много време.

Той я намери застанала в дневната на горния етаж.

Лампата бе угасена, през прозореца нахлуваше само сиянието на луната, която се носеше с облаците над океана. Прозорците бяха отворени, завесите се надигаха неспокойно от нощния вятър, наситен с тежкия остър дъх на лятна буря.

— Моля те, недей светва лампата — прошепна тя, като се отдръпна от него и изруга, когато се сблъска с масичката за кафе.

— Трябва да поговорим.

— Не. Късно е. Утре ни предстои тежък ден. Трябва да си... лягаме.

Тя тръгна към банята.

— Кати, чакай. — Ръката му я спря.

Първата светкавица проряза нощното небе и се отрази в тъмните ѝ очи. Погледна го безпомощно.

— Ако говорим за това, ще се почувствам не по-малко луда от старата Стела.

Той усети гнева ѝ и това го изненада.

— Но нали не вярваш в тези неща?

— Това няма значение. *Ти* им вярваш. — Нещо се появи и изчезна от лицето ѝ. За първи път той видя там сянката на истинска скръб.

— Ти сама каза, че мястото ми не е тук.

Тя вдигна очи.

— Искаш ли да си идеш?

Сам стоеше до нея, докосваше я и съзнаваше, че тя вече му липсва. Искаше да намери верните думи, да каже това, което трябва. Отново и отново през последните няколко дни откакто Луси бе заговорила, че има начин да го върнат обратно, той се бе питал какво да ѝ каже и какво да направи.

И преди животът му не бе лесен. Но това сега бе много по-трудно. Стомахът му се сви от болка. Най-лошото бе, че го връхлетя така неочаквано. Тя го бе накарала да погледне на света по нов начин, накарала го бе да чувства неща, които никога преди не бе чувствал.

Бе късно, прекалено късно да се преструва, че не я иска. Той имаше нужда от нея.

Си Джей взе ръката му и я притисна към бузата си. Докосването бе толкова леко, толкова нежно, и все пак разтърси и двамата им. Тя притисна устни към дланта му. После се надигна на пръсти и го целуна.

Тялото ѝ се уви около него, устните ѝ бяха бързи и нетърпеливи. Обгърна лицето му с длани и зацелува всяко местенце по него.

Кръвта биеше като чук в слепоочията му, в стомаха, във върховете на пръстите.

Като бурята, която шибаше вълните навън, тя цялата бе блясък и огън. Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха здраво, докато правеше отчаяни опити да се овладее. Но тя го тласкаше отвъд границите, които винаги си бе поставял, отвъд разума и времето.

Сам чу собственото си учестено и неравно дишане. Кожата му бе влажна и гореща от желание.

— Кати. — Устата му бе върху шията ѝ, той я вкушваше, поглъщаше я. Още... можеше да мисли единствено за това, че иска още. Ако знаеше как, би я поел цялата в себе си, за да бъде тя винаги там.

Нетърпеливо смъкнаха дрехите си и се отпуснаха на пода.

Дъждът, тласкан от силния вятър, блъсна отворения прозорец, намокри завесите и започна да се стича по пода.

Нямаше обещания, нямаше влюбен шепот. Нито ласки или нежни целувки. Само стонове, разтърсваща жажда, неутолим глад. И всепоглъщащо, властно желание.

Светкавиците проблясваха и осветяваха лицето и косата ѝ. Главата ѝ бе отметната назад, очите ѝ — открити и ясни, когато най-сетне се сляха с нетърпение, граничещо с отчаянието.

Си Джей зарови лице в шията му, както лежаха с преплетени тела. Не искаше той да види сълзите ѝ.

Дланта му обгърна брадичката ѝ и вдигна главата ѝ нагоре. Очите ѝ бяха големи и светли. Неговите — напрегнати.

Устните му се потопиха в нейните с такава безкрайна нежност, че дъхът ѝ премина в безпомощно стенание. Клепачите ѝ затрепкаха. Тя бе силна жена, но бе беззащитна пред нежността му. Никога не бе

допускала, че ще има нужда от мъж, който да се грижи за нея. Но сега вече не знаеше как ще живее без него.

Сам я вдигна на ръце, копринената ѝ кожа погали гърдите му, и тя се сгуши до него. Усещаше я толкова крехка, сякаш се топеше и ставаше все по-мека и по-мъничка.

Прозрението го връхлетя като шок: *цял живот бе чакал само нея!*

Гърлото му се сви от болка. Ако го помолеше, той щеше да остане. И ако бе някоя друга жена, би го направила. Но жената, която Сам познаваше, нямаше да го помоли за това.

— Имаме тази нощ, Кати — прошепна той, докато я носеше към леглото.

ГЛАВА XVII

Си Джей стана преди разсъмване.

Сам още спеше, ръката му бе протегната към мястото, където бе лежала тя. Пръстите му леко се свиха, сякаш дори в съня си искаше да я задържи. Болката, която я връхлетя миналата вечер след съобщението на Луси, стана още по-силна сега, когато го гледаше.

Опитала се бе да я заглуши, като се изгуби в Сам. Любеха се отново и отново. И всеки път бе ново и различно. Толкова неща откриваше у него. Дори когато се сливаха един с друг, а после се отпускаха изтощени, тя продължаваше да го иска. И знаеше с абсолютна сигурност, че никога няма да му се насити.

Тази мисъл я оттласна от топлината на тялото му към хладната сивота на утрото край плажа. Никога не се бе чувствала по този начин с другите мъже, които бе познавала. Всички те се бяха оказали само прелюдия към този мъж, това време и тази страст.

Докато скиташе сама по плажа в кратките мигове между нощта и деня, тя съзна, че именно времето е ключът. Винаги бе смятала, че няма нищо по-важно от това да уловиш мига. Не бе вярвала нито в късмета, нито в кармата, нито в предопределението, съдбата или всички онези странни приумици, в които майка ѝ бе така дълбоко убедена. А именно във *времето*, в способността да уловиш мига, в който всичко съвсем лесно и естествено ще дойде на мястото си.

Времето бе събрало нея и Сам. И ако Луси и Рави за пръв път бяха налучкали нещо вярно в разпиляния си и вятърничав живот — а Си Джей имаше ужасяващото предчувствие, че е точно така — времето щеше да раздели нея и Сам завинаги. Не че тя би го спряла да си отиде, дори и ако можеше. Просто не смяташе, че има право да се меси в живота на друг човек, да го манипулира и да го кара да се съобразява с нейните желания. Сам имаше право да се върне в своето собствено време.

Неговото собствено време. Усмивката на Си Джей бе горчиво-сладка, когато заби пръстите на краката си в мокрия пясък до водата и

си спомни една фраза от Библията.

„За всичко има време под небето.“

И това именно бе тяхното кратко време под небето. Сега то изтичаше.

Разбира се, съществуваше и възможността теорията на Луси и Рави да не проработи и Сам да не се върне в 1882–ра година. Дори той сам бе казал, че идеята му се струва абсурдна. И всеки нормален учен би я оспорил.

Както и всеки нормален учен би оспорил идеята за пътуване във времето изобщо.

Си Джей беше казала, че няма да отиде със Сам и Луси. Реши, че няма смисъл, защото и без това не вярваше в глупавите теории на майка си. Но истината бе, че се боеше да не би един-единствен път тя да се окаже права.

Във всеки случай мразеше сбогуванията. Сбогувала се бе по свой собствен начин със Сам тази нощ. И не би понесла една официална, учтив раздяла.

Реши повече да не мисли за това, хукна по плажа и тича дотогава, докато мускулите я заболяха и краката ѝ се разтрепериха от изтощение.

Небето бе бледо сиво–синьо, когато тръгна към дома си. Хладен бриз появяваше откъм водата. На плажа се появиха и други хора — подранили сърфисти, ентусиасти на случайния джогинг, някакъв мъж с грамадно куче.

Си Джей прекоси улицата, която разделяше къщите от плажа. Вдигна поглед и видя Сам, облегат небрежно на рамката на вратата. Облечен бе само в джинси и беше бос. Неочаквано я порази мисълта, че той би могъл да е, който и да е съвременен мъж, включително и с чашата за кафе, която държеше в ръката си.

Но той не беше, който и да е мъж. Той бе мъжът, когото бе търсила през толкова самотни години и когото вече не бе очаквала да намери. „Къде можеш да намериш един наистина страхотен мъж?“ — се бе питала тя отново и отново. Отговорът бе прост. В едно друго време.

— Събудих се, а теб те нямаше — каза Сам и потърси погледа ѝ.
— Добре ли си?

Тя знаеше, че той има пред вид чувствата, а не нещо друго. Не бе очаквала подобен въпрос от някого, който толкова старателно прикриваше душевните си преживявания. Сам нямаше навик да анализира чувствата си. Поради онова, което беше, и поради времето, от което идваше, той просто не бе такъв тип човек. И самият факт, че сега ѝ задаваше този въпрос, показваше колко се е променил.

Си Джей знаеше, че тя също се е променила. Никой от двамата им никога вече нямаше да бъде същия.

Тя се загледа към океана, неспособна да срещне очите му, и отвърна:

— Не можах да спя. Измъкнах се тихо, за да не те събудя.

На лицето му се появи закачлива усмивка.

— Това не те притесни особено, когато ме събуди в полунощ и после отново в три часа.

Тя рязко се извърна към него и цялата се разтопи. Той бе така невероятно секси и сладък, и тя го искаше толкова много! Изведнъж си даде сметка как изглежда тя самата — потна и цялата в пясък от дългото тичане. Спешно се нуждаеше от душ.

Тогава ѝ хрумна нещо. Взе с няколко скока стъпалата, хвана Сам за ръката и го дръпна вътре.

— Ела. Искам да те посветя в истинското удоволствие от банята.

— Вече взех душ — опита се да протестира той.

— Но не и като този.

Същото важеше и за нея, даде си сметка Си Джей два часа по-късно, когато вече седеше в офиса си и актуализираше данните в папката си по случая Прескот. Сам бе тръгнал по плажа с Нюман. Редфорд се бе сгушил в кошницата. Беше само осем часът, Луси още не бе дошла и Си Джей бе сама.

Възползвайки се от този рядък момент на уединение, тя се обади на Том Гейтс и двамата решиха как да организират големия удар над Емет Трегър. После позвъни в дома на Трегър и се уговори да се срещне с него в офиса му същия следобед. Тъй като знаеше каква ще е реакцията на Сам, се постара да уреди всичко, преди да се е върнал.

Гласът на Трегър по телефона бе спокоен и овладян, макар и с лек нюанс на изненада. Тъй или иначе след онази среща не се бяха

разделили с най-добри чувства. Си Джей му каза, че трябва да го види, за да обсъдят новото развитие на случая Прескот — което в известен смисъл дори бе вярно. Той се съгласи да се срещне с нея в три часа, веднага след обедната почивка.

В един часа трябваше да бъде при Том, за да я „свържат“. Той щеше да я снабди с мъничък скрит микрофон и да ѝ обясни какво точно трябва да каже на Трегър. Критичната точка бе да го накара да признае, че е убил Прескот и Глория Еймс. Тя искаше да хване Трегър — искаше го толкова много, както Сам бе искал да хване един друг Трегър.

Да се изправи сама пред един убиец и да се престори, че се опитва да го изнуди, бе най-голямото предизвикателство, което Си Джей някога бе приемала като актриса. Само можеше да се надява, че ще успее да се справи. Винаги си бе казвала, че е добра — сега щеше да разбере дали е истина.

Сам се върна от разходката си, като държеше Нюман на ръце.

— О, боже, какво е станало? — възкликна Си Джей и се втурна към него.

Сам сложи Нюман на канапето в приемната.

— Проклетото глупаво куче едва не ме уби.

— Какво се е случило? — Тя взе няколко салфетки и попи кръвта от драскотините по главата на Нюман.

— Сдави се с някакъв пес на име Рамбо.

Си Джей познаваше Рамбо много добре. Той бе един от най-злите покрай плажа — кучето побойник на „Венеция“.

— Нюман никога не е бил особено умен. И никога не би се отдръпнал, за да си спести неприятностите.

— Така ли? — запита кисело Сам. — А после, след като се намесих и го спасих, той отказа да се върне с мен. Просто стоеше там, гледаше ме и махаше опашка.

Си Джей се разкиска.

— Представям си ви, как обсъждате случая.

— Това — Сам посочи Нюман, — е едно безполезно куче.

— Тогава защо го донесе със себе си? — попита усмихнато тя.

Сам сви рамене.

— О, по дяволите, просто е дружелюбен.

Когато Си Джей седна до Нюман, който се нуждаеше повече от успокоителна ласка, отколкото от медицински грижи, тя вече знаеше, че трябва да каже на Сам какво смята да прави. Нямахше да успее да го излъже. Той просто виждаше през нея.

Пое си дълбоко дъх и започна направо:

— Обадих се на Том и още днес ще отида при Трегър.

Изречението на Сам моментално се помрачи.

— Защо някой друг да не го направи?

— Аз съм единствената, която е в състояние да постави нещата така, че да се стигне до признание от негова страна. Това е единствения начин да го хванем. Засега нямаме никакво доказателство, което да издържи в съда. Том ще ме снабди със скрит микрофон.

Видяла — за кой ли път — неразбиращия поглед на Сам, обясни:

— Това е едно приспособление, което ще позволи на Том да слуша моя разговор с Трегър от друго място и да запише всичко. Ще се престоря, че искам да изнудвам Трегър, също като Глория Еймс, и се надявам да го накарам да признае нещо.

— Идвам с теб.

Знаеше, че той ще го каже. Първата му реакция винаги бе да я защити. За нещастие, този път нямахше начин да му го позволи.

— Сам, чуй ме, няма да стане, ако не съм насаме с него. Той няма да признае нищо, ако и някой друг, а особено ти, си там.

— Опасно е!

Тя срещна погледа му.

— Да. Но това е единственият начин да го хванем. Ако не направя това, ще смятам, че съм се провалила в работата си. Че съм провалила и Джули, моята клиентка. Както и себе си.

— И защо трябва да стане точно по този начин? — настоя той.

— Защото вече не ни позволяват просто да им доставяме лошите хора, все едно живи или мъртви. Трябва ни доказателство. И аз съм единствената, която може да го получи.

Той дълго мълча, като явно обмисляше думите ѝ.

Си Джей преглътна измъчено. Всичко зависеше от това как Сам ще приеме нещата. Ако решише, той можеше да ѝ попречи да го направи — или поне през този ден. И което бе още по-важно, щеше да разруши крехкото разбирателство, което се бе установило помежду им. Той трябваше да приеме, че работата ѝ е част от нея и че е не по-малко

важна, отколкото неговата. Ако не приемеше това, те щяха да се върнат там, откъдето бяха тръгнали — един мъж и една жена, които не можеха да говорят един същ език.

Прочете вътрешната борба в очите му. За силен и горд мъж като Сам сигурно бе трудно, почти невъзможно, да отстъпи от онова, което считаше за свой дълг — да защити жената, която обичаше. Той се бе променил твърде много през краткото време на познанството им. Въпросът беше дали се е променил достатъчно.

Устните на Сам бяха здраво стиснати. Най-сетне той се отпусна.

— Добре.

Си Джей го изгледа смаяно.

— Какво?

— Знам, че ще го направиш, независимо дали съм съгласен или не.

— Трябва да го направя, Сам!

— Имам само едно условие — да бъда колкото е възможно по-близо, без да влизам в офиса на Трегър с теб.

Тя се засмя.

— Това ми харесва.

Към един часа, от нерви, Си Джей вече бе изяла две шоколадови блокчета. Шоколадът я зареди с почти толкова енергия, колкото и малкото електронно приспособление, скрито между гърдите ѝ.

Миниатюрният микрофон бе закрепен за гърдния ѝ кош посредством кабел, увит около ребрата ѝ и закачен за малък, но мощен усилвател. Последният беше необходим заради разстоянието, което трябваше да измине разговорът ѝ с Трегър. От тридесетия етаж, където се намираше офиса му, до полицейската кола без опознавателни знаци на улицата долу.

Когато Си Джей, Том, помощникът му и Сам влязоха в асансьора на Щатските филмови студия, Том каза:

— Помни, че ще бъдем на площадката на стълбището, точно под файето до офиса на Трегър. Ще слушаме разговора заедно с момчетата от колата. Ако нещо не е наред, само за секунда ще бъдем при теб.

— Как се чувстваш, Кати? — запита загрижено Сам.

— Малко като Франкенщайн с всички тези електроди и кабели.
Понечи да обясни набързо кой е Франкенщайн, но Сам я прекъсна:

— Ясно, чел съм книгата на Мери Шели.

„Ти никога няма да престанеш да ме изненадваш, Сам Хакет“ — помисли си тя.

Асансьорът стигна тридесетия етаж и вратите от хром и матирано стъкло се отвориха. Със закъснение ѝ хрумна, че за пръв път Сам не се изплаши от пътуването с асансьора. Том и помощникът му се насочиха право към площадката откъм фойето, но Сам се поколеба. Малките бръчици в ъгълчетата на очите и устните, които придаваха онази сурова привлекателност на лицето му, сега се бяха вдълбали от тревога. Си Джей съзна колко изплашен бе той за нея.

Тя сложи длан върху бузата му.

— Добре съм. Не се безпокой.

— Не си длъжна да го правиш. Защо не позволиш на някой друг да опита?

— Можеш ли да го направиш?

Той въздъхна.

— Просто не ми се иска да отиваш там сама.

— Знам.

— Не забравяй с какъв човек си имаш работа, Кати. Трегър е безпощаден и хитър.

— За кой Трегър всъщност говориш? — запита тя, леко усмихната.

— Няма значение. И двамата са еднакви. Разбрах го веднага, щом видях този тип. Съвсем същият е като працядо си.

Си Джей се надигна на пръсти, за да целуне Сам.

— Обещай ми едно — прошепна тя.

— Какво?

— Ако загазя, просто изпрати кавалерията. — Смутеното му изражение я поразведри. — Просто ела колкото може по-бързо.

— Ще дойда — обеща той.

Сам не тръгна към стълбището, преди тя да завие към офиса на Трегър.

Там секретарката я поздрави.

— Добър ден, госпожице Грант. Господин Трегър ви очаква. Влизайте направо.

Тя дълбоко си пое дъх, помоли се микрофонът все още да работи и влезе във владенията на Трегър.

— Как си, Си Джей? — стана да я посрещне той.

Когато протегна ръце към нея, тя го заобиколи и се приближи до стъклената стена зад бюрото му.

— Изгледът оттук наистина е великолепен — изрече дрезгаво, като се надяваше гласът ѝ да не издаде колко е нервна.

Той се намръщи, явно изненадан от студенината ѝ.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — запита учтиво и се приближи до вградения бар, скрит зад огледални врати. Докосна един бутон и пред погледа ѝ се откри разточително изобилие от бутилки.

— Не, благодаря — преглътна нервно. Всъщност едно силничко питие би ѝ дошло чудесно, но точно сега не можеше да си го позволи.

— Кажи ми — Трегър ѝ наля малко перие в една кристална чаша, — все още ли обикаляш наоколо и разпитваш хората за този измислен случай?

Си Джей си наложи да го погледне в очите.

— Всъщност, вече не.

— Реши да се откажеш, така ли? Сигурно е за добро. Така или иначе само си губеше времето. Сега можеш да се заемеш по-големи и по-добри неща. — Той иронично вдигна като за наздравница чашата си с минерална вода. — Бих казал, Си Джей — продължи той в своя плавен, копринен маниер, с който така успешно манипулираше хората, — че трябва да преосмислиш решението си за актьорската кариера. Мога да поговоря с някои хора, които да ти предложат подходяща роля.

Дали това трябваше да бъде наградата ѝ, задето се е отказала от случая, запита се Си Джей, или пък подкуп, който да гарантира, че няма да се занимава с него в бъдеще? Стисна зъби. Сам беше прав. Трегър бе мазен, направо хлъзгав, помисли си тя с внезапно прозрение, защото в един кратък период наистина бе успял да ѝ замае главата.

— Приключих с ролите — отвърна тя. Разбира се, като се изключи тази, която играеше в момента. — Смятам, че случаят Прескот ще се окаже толкова доходен, че никога отново няма да ми се наложи да работя.

Изражението му едва доловимо се промени.

— О? И как така?

— В началото и аз не мислех, че изобщо има „случай“ — призна Си Джей. — Но в хода на разследването непрекъснато се връщах към нещо, което вие твърдахте.

Той леко вдигна вежди.

— Аз ли?

Си Джей бавно крачеше из големия офис, но нито прекалено близо до Трегър, нито твърде далеч за микрофона, който трябваше да улови гласа му. Тя нежно прокара пръсти по една майсенска ваза, после продължи:

— Вие твърдахте, че смъртта на Прескот е била нещастен случай.

— Точно така. И наистина беше.

— Това не изглеждаше особено убедително. Според всички Прескот е бил изключително внимателен с оръжията. Винаги ги е проверявал, преди да се заснеме някоя сцена. Ако отговорникът за реквизита е направил грешка, Прескот е щял да я засече. И след като не я е засякъл, това вече означаваше, че някой друг е сменил халосния патрон с истински. Тогава не би било нещастен случай. А нещо преднамерено.

Дали си внушаваше, или ръката на Трегър наистина стисна кристалната ваза? Тя продължи:

— После се случиха и други неща.

— Например?

— Някой претърси офиса ми. Там няма нищо ценно, а и крадецът не беше взел нищо. Смятам, че е търсил моята папка по случая Прескот. А после дойде инцидентът на прощалното празненство.

— Който също бе случаен — настоя Трегър.

— *Още* една нещастна случка? Съвпаденията станаха твърде много. Реших, че някой се опитва да ме изплаши.

— Продължавай. — Гласът на Трегър се бе променил. В него имаше някаква нова острота.

— Говорих с Глория Еймс. Усетих, че тя или е убила Прескот, или знае кой го е направил. После Глория беше убита от някакъв шофьор, който избягал от местопроизшествието. *Още един нещастен случай.*

Гледайки съсредоточено Трегър, Си Джей добави:

— Имало е свидетел през нощта, когато Глория бе убита.

— Трудно ми е да го повярвам. Според полицейския доклад не е имало никакви свидетели.

— Полицията е пропуснала този свидетел. Той ни даде пълно описание на колата и регистрационния ѝ номер — дванадесет, двадесет и седем, тридесет и девет.

Видя, че той се вцепени, а тя започна да се отпуска и дори да се забавлява.

— Колата ми бе открадната рано онази вечер — натърти Трегър. — Часове преди да блъснат Глория. Подадох оплакване в полицията.

— Постъпил сте както трябва, Емет. Но колата ви не е била открадната, нали? И онази нощ сте я карал вие.

Си Джей забеляза мигновения поглед, който той хвърли към вратата на съседния апартамент. И за момент се обезпокои, да не би да смята да избяга през нея. Но това нямаше значение. Сам стоеше отвън и нямаше начин Трегър да мине покрай него.

Тя продължи с нараснала увереност:

— Свидетелите са ви видели да изоставяте колата наблизо до мястото, където е била убита Глория.

Очите му опасно потъмняха и той стовари чашата върху бюрото си. Водата се разплиска върху изящно шлифования гранит.

— И кои са тези така наречени „свидетели“?

Без да отговори на въпроса му, Си Джей продължи:

— Знаех, че трябва да има някакъв мотив. Предположих, че сте убил Глория, защото тя се е опитала да ви изнудва заради смъртта на Прескот. Но защо ви е трябвало да убивате Прескот? Както сам казахте, той е бил само един уморен стар играч, просто никой.

— Нямам време за подобни абсурдни разговори. — Трегър посегна към вътрешния телефон на бюрото си.

Си Джей не биваше да му позволи да повика някой бодигард, който да я изхвърли. Наведе се над бюрото и хвана ръката му. Впери поглед в лицето му и тихо каза:

— Намерих нотариалния акт, Емет.

Привидно лекото му раздразнение мигновено изчезна.

— Къде е? — запита той грубо.

Тя се отдръпна назад.

— Невероятно, нали? Когато пралядо ви накарал Роли Прескот да му прехвърли земята, това вече не е могло да стане по законен начин. Прескот я е бил прехвърлил на жена си, но не е имал време да й каже, преди пралядо ви да го убие.

Си Джей посочи към студиото, което се виждаше зад сградата, и продължи:

— Всичко това — един от най-скъпите имоти в Лос Анжелис — принадлежи на фамилията Прескот. А не на фамилията Трегър.

— Това никога няма да издържи в съда.

— Така ли? Тогава защо убихте Прескот, когато предяви претенциите си? — Тъй като Трегър не отговори, Си Джей продължи безжалостно: — Глория ви е видяла да влизате във фургона онази сутрин, нали? И се е опитала да ви изнуди.

— Опитва се — изсъска Трегър. — И не само за пари. Тъпата кучка всъщност искаше да й дадем главна роля. Можеш ли да си представиш?

Си Джей отлично можеше да си го представи. Бедната Глория сигурно си бе мечтала за една нова кариера, която отново да привлече прожекторите към нея. Трогателна фантазия с твърде фатална цена.

— И тъй, вие я убихте.

— Така е. Нейната смърт и смъртта на Прескот не ми създадоха проблеми. — Той бавно поклати глава. — Но вие няма да се откажете. — С леден глас той запита: — Какво искате?

— Искам да идете на електрическия стол.

Си Джей не разбра кой пръв от Том, помощникът му и Сам нахлу през вратата. Само преди миг тя и Трегър бяха застанали един срещу друг, в следващия вече Сам беше до нея, а Том четеше на Трегър правата му.

— Емет Трегър, арестуван сте за убийствата на Глория Еймс и Дан Прескот. Имате право да не отговаряте. Всичко, което ще кажете, може да бъде използвано срещу вас в съда.

Си Джей погледна Сам.

— Чу ли всичко?

Той кимна.

Тя се ухили до уши.

— Успяхме.

— Не — поправи я той, — *ти* успя.

ГЛАВА XVIII

Новините в шест часа предадоха пълната версия за арестуването на Емет Трегър за убийство. Разкритието, че наследникът на една от династиите във филмовата индустрия е обвинен в убийството на двама души, смая филмовата общност. Но Си Джей знаеше, че дори убийството не би могло да затъмни сензационната, която щеше да избухне на следващия ден, когато Джули Прескот предяви своя иск за собствеността на Щатските филмови студия.

Когато обясниха всичко на Джули, в първия момент тя не разбра нищо. Все пак най-накрая ѝ стана ясно, че не само са хванали убиеца на дядо ѝ, но че е и наследница на огромно състояние. Когато шумът позатихна и приключеше неизбежната съдебна битка, Джули щеше да контролира цялата собственост на Щатските филмови студия.

По настояване на Си Джей, Джули се остави в ръцете на един добър адвокат. Късно следобед тя откара момичето в неговия офис, разположен по ирония на съдбата в Сенчъри сити, само на няколко сгради от Щатските филмови студия. Във внушителната приемна, украсена със скъпи английски антики, Джули най-сетне успя да дойде на себе си и произнесе със своя сладък, крехък гласец:

— Благодаря ви, госпожице Грант. За всичко.

Последното, впечатление на Си Джей от Джули, която изчезна в кабинета на адвоката, бе от една пънкърска опашка, отчаяно стиснала стогодишния нотариален акт, причинил толкова трагедии. Когато си тръгваше, тя не можа да не се усмихне при мисълта, че тази млада жена някой ден сигурно ще управлява едно огромно студио.

След това се върна вкъщи, изключи телефона, за да избегне атаките на репортерите, заключи офиса и се отпрати на дълга разходка по плажа със Сам.

И двамата мълчаха. Просто вървяха ръка за ръка, всеки потънал в мислите си, и гледаха как слънцето потъва зад хоризонта в ярка палитра от златисточервено, тъмнооранжево и светлолилаво.

Си Джей вдигна поглед и се опита да запечата образа на Сам в паметта си — леките бръчици около очите, плътните устни под мустаците. Колко пъти го бе виждала така до себе си — в колата, докато преследваха някаква улика, в ранчото, където той ѝ откри толкова много от себе си, когато се любиха.

Някога тя го бе смятала за несложен човек с ясни ценности и сигурно чувство за добро и зло, за справедливост и истина. Но миналия ден го видя по съвсем друг начин, когато той я подкрепи дори тогава, когато настояваше да направи нещо, с което той не бе съгласен.

Сам беше най-щедрия, най-грижовния, най-нежния мъж, когото някога бе срещала. Тя не го плашеше и той не се боеше да я остави да бъде такава, каквато е. Но я беше научил, че освен да бъде силна и независима, тя има право понякога да бъде и уязвима, и да се нуждае от защита.

Междувременно той самият също бе научил някои неща и се бе променил по начин, който едва ли би допуснал само дни преди това.

Тя преглътна мъчително. Вдигна очи към него и прошепна:

— Доста дълъг път измина, скъпи.

Той срещна очите ѝ.

— Какво?

Си Джей се опита да се усмихне непринудено.

— Нищо. Какво ще кажеш да вечеряме? Умирам от глад.

Една мила, интимна вечеря на свещи би била много подходяща, помисли си Си Джей, но нямаше време. Вече беше осем часа вечерта, когато се върнаха в къщата и събраха малкото вещи на Сам в един неин стар сак. На път към Сенчъри сити си поръчаха нещо за ядене на един павилион, от който сервираха направо в колите. Но и двамата откриха, че точно сега не им се яде, и храната остана непокътната.

В Сенчъри сити Луси, Рави и — за изненада на Си Джей — Коди чакаха точно на мястото, където за пръв път се бе появил Сам. Тъй като бе вече тъмно, паркингът бе почти празен и наоколо нямаше хора.

Когато Си Джей видя Коди, смаяно се обърна към Луси:

— Ти си му казала!

— Не се безпокой. Той няма да ни издаде — увери я Луси.

— Вярваш ли ѝ? — попита тя Коди.

Коди се ухили.

— Не съвсем. Но все пак реших да намина насам — за всеки случай. — Погледна към Сам и добави: — Ако е вярно, със сигурност би обяснило много неща около теб.

Сам му се усмихна.

— Приятно ми беше да се запознаем.

Коди развълнувано поклати глава.

— На мен също, шерифе!

Луси забеляза измъчените погледи, които си размениха Сам и Си Джей, и бързо каза:

— Имаме още няколко минути. Да идем да изчакаме в колата на Рави.

Докато те крачеха към стария очукан фолксваген на Рави, Сам се извърна към Си Джей. Вгледа се в очите ѝ, пълни със сълзи, и започна несигурно:

— Не умея много да говоря за чувствата си.

— Няма нужда да казваш нищо, Сам — отвърна тя глухо.

— *Кати* — прошепна той с безкрайна нежност името, което сам бе избрал за нея. Тя знаеше, че никой вече няма да я нарича така.

Ръката ѝ докосна бузата му. Той я целуна силно, изливайки всичко, което не можеше да изрази с думи, в това нежно докосване. Тя го поглъщаше със сетивата си, замаяна от властното му мъжествено излъчване.

Откъсна се от него и го погледна за последен път, после се обърна и бързо тръгна към колата си.

Когато се върна вкъщи, мисълта да седи в апартамента и да чака дали налудничавата теория на Луси ще проработи се стори непоносима на Си Джей, и тя слезе в офиса. Та това бе пълен абсурд, каза си. Спря до вратата, взря се в ясното звездно небе и се намръщи. Луси и Рави изобщо не знаеха какво приказват с техните малоумни представи за време и пространство и за звездите, които трябвало да се наредят една до друга. След малко Сам щеше да се върне, вероятно леко огорчен, а Луси щеше да ги залее с обяснения защо теорията на Рави не е успяла. И тогава го усети.

Отначало бе само някакъв глух подземен тътен, който обаче неумолимо нарастваше. Земята започна да трепери отначало едва

доловимо, после все по-силно. Си Джей избяга до средата на плажната ивица, далеч от клатещите се сгради и падащите отломъци. Неспособна да се задържи върху раздвижилата се земя, тя се стовари на пясъка и впи поглед в разлюлените сгради.

Наоколо хората изскачаха от къщите и се втурваха към плажа, търсейки спасение. Плачеха деца, крещяха жени, ужасени, че кошмарът, преживян само преди две седмици, се повтаря отново.

Земетресението не бе толкова силно, колкото първото, но не беше и само слаб последващ трясък. Беше съвсем истинско, точно както беше предсказал Рави. В този миг Си Джей разбра, че Сам си е отишъл завинаги. И страхът ѝ от земетресението не беше нищо, сравнен с ужасното чувство на загуба, което я връхлетя.

Всичко свърши също така внезапно, както бе започнало. Тя се изправи на омекналите си крака и се огледа наоколо. За щастие щетите не бяха големи, или поне по външната част на сградите — тук-там счупени прозорци и пукнатини във фасадите. А вътре, както Си Джей от опит знаеше, всеки щеше да намери счупени чинии и лампи и пукнати стени.

Но докато крачеше към къщата си, тя не мислеше за неизбежната бъркотия, с която трябваше да се справи. Мислеше за Сам и за това, че ще трябва да преживее останалата част от живота си, без да го види отново.

В офиса нещата не изглеждаха чак толкова зле, колкото бе очаквала. Няколко картини бяха паднали от стените, папките, натрупани от Луси върху бюрото, се бяха пръснали по пода, но това беше всичко. Реши да остави на Луси да се оправя на сутринта и влезе в кабинета си.

Писалката и бележникът календар, които винаги стояха на бюрото ѝ, бяха паднали на пода. Тя се наведе да ги вдигне и видя някаква бележка, написана на ръка. Тя гласеше:

„Сам и Си Джей, моля ви, елате да се срещнем в студиото, пред административната сграда в десет часа.“

Подписът беше „Джули“.

Си Джей се зачуди защо Джули ще иска да се срещне с тях в студиото толкова късно. После реши, че момичето сигурно е прекарало часове наред при адвокатата и това е първият ѝ свободен момент от вечерта. Погледна часовника си и видя, че вече е десет без петнадесет. Трябваше да побърза.

Грабна чантата и ключовете си и подкара към студиото. Тъй като вече бе късно, по улиците нямаше много коли. От онова, което успяваше да види, Си Джей реши, че земетресението не е причинило големи щети. За разлика от предишния път, сега само тук-там профучаваха линейки и пожарни. Надяваше се Джули, която я чакаше, също да е преживяла без проблеми труса.

Някъде към десет и петнадесет Си Джей се приближи до портала. Чакаше я предварително осигурен пропуск и пазачът ѝ махна да мине.

Мястото беше почти пусто. Възползвайки се от липсата на коли на паркинга, тя спря точно пред административната сграда, на мястото на Емет Трегър. Слезе от колата и се огледа. Нямаше и следа от Джули и Си Джей се разтревожи, да не би да е пострадала при земетресението.

Тъкмо се чудеше дали да изчака още малко или да се върне вкъщи, за да позвъни на Джули, когато една дълга черна лимузина спря точно до нейната кола. Учудена какво ли търси някой от шефовете на студиото тук толкова късно, тя любопитно се вгледа в затъмнените стъкла. За нейна изненада едно от тях бе спуснато и някой я повика отвътре.

— Госпожице Грант?

Тя се приближи и надникна в тъмната вътрешност на колата.

— Да?

Зад гърба си смътно долови звука от отварянето на вратата на някаква друга кола и приближаващи се стъпки. Но вниманието ѝ бе съсредоточено върху това да види кой е човека в лимузината.

Следващото нещо, което си спомняше, бе, че някой я сграбчи и притисна в лицето ѝ кърпа, напоена с хлороформ. Дори не ѝ остана време да се бори, преди забравата да я погълне изцяло.

— Събудете се, госпожице Грант. — Мъжкият глас остро проникна в съзнанието си. Си Джей отвори замъглените си очи и се взря смаяно в една ниска, прегърбена фигура, застанала самотно в ярката светлина в центъра на снимачен павилион. В същия миг съзна, че самата тя лежи на жалка купчинка върху циментовия под. Гърлото ѝ гореше от хлороформа, тялото я болеше от удара при безцеремонното съприкосновение с пода. — Ето ви най-сетне при нас — продължи слабият, някак сипкав глас.

Си Джей разполагаше само с един миг да се чуди кой ли е този съсухрен старец, когато ръцете ѝ бяха извити толкова рязко назад, та си помисли, че ще се счупят. Тя изкрещя, а някакъв груб глас ѝ нареди:

— Млъквай или ще ти запуша устата.

Знаеше, че едва ли има полза да вика. Нямаше кой да я чуе наоколо.

Въпреки слабостта, предизвикана от хлороформа, Си Джей се опита да се освободи от нападателя си, използвайки всички движения, които бе усвоила в часовете по самозащита. Макар и да не го виждаше ясно, тъй като беше зад нея, усещаше, че е грамаден и силен мъж. Опитите ѝ се оказаха твърде неуспешни и тя бързо се умори от усилието.

— Няма смисъл — рече възрастният мъж от средата на студиото. — Откажете се, госпожице Грант.

Тя едва си поемаше дъх, мъчейки се да овладее както сетивата, така и разума си. Мъжът остро нареди:

— Доведи я тук, Бруно.

Бруно я дръпна, за да се изправи, после я накара да тръгне към мъжа и да спре само на няколко крачки от него. Той бе невероятно стар, тялото му беше крехко и прегърбено. Очертанията на черепа му се отгатнаха под тънката като пергамент кожа и хлътналите очи.

Очите на Си Джей се разшириха от изненада, когато го разпозна по портрета, който висеше в коридора пред офиса на Трегър.

— Чарлз Трегър — прошепна тя.

— Много добре, скъпа. Но вие и без това доказахте, че умеете да правите верни умозаклучения. Вие и вашият партньор, господин Хакет. Къде е той, между другото?

Си Джей се поколеба, тъй като не искаше да признае пред Трегър, че е сама и безпомощна.

— Скоро ще дойде — излъга тя.

Тъмните му очи я оглеждаха критично.

— Не, не... не мисля. Вие може и да сте достатъчно добра актриса, за да подведете моя внук, но не и мен.

Той замълча, после продължи малко учудено:

— Странно, нали? Един човек със същото име уби моя баща.

Си Джей се втренчи смаяно в него.

— Но... баща ви е живял достатъчно дълго, за да основе това студио.

— Така е. И все пак се би на дуел с един федерален шериф на име Сам Хакет. И получи куршум в корема, близо до гръбнака. Това не го уби веднага, но го уби бавно през следващите двадесет години. Сега един друг Сам Хакет ви помогна да разрушите семейството ми и всичко, което притежаваме.

Значи заради това бе всичко, разбра най-сетне Си Джей — за отмъщение. Тя бе съсипала фамилията Трегър и тяхната империя. И сега последният Трегър, останал на свобода, щеше да я накара да плати. Задуши я паника, когато съзна цялата сериозност на положението си. Изобщо не се съмняваше, че Чарлз Трегър иска да я убие. Единствената ѝ утеха бе, че Сам вече никога нямаше да попадне в обсега на неговото отмъщение.

Разсъждавайки трескаво, тя си даде сметка, че единственият ѝ шанс е да накара Трегър да говори, докато измисли някакъв — какъвто и да е — начин да избяга.

— Вашият внук уби двама души — рече тя с глас, почти толкова силен, колкото би ѝ се искало.

Трегър се намръщи.

— Той беше само инструментът на моята стратегия. Аз реших смъртта на Прескот. И всичко щеше да е идеално, ако този мой глупав внук не се бе оставил да го видят да влиза във фургона с реквизита. Аз планирах и смъртта на онази Еймс. Но внукът ми отново ме провали.

Си Джей го гледаше поразена. Нима този старец, който вече бе с единия крак в гроба, контролираше всичко? Значи Емет Трегър е бил само фигурант, който е чакал да удари неговият час и най-сетне да получи реалната власт.

— Планирал сте и моя „инцидент“ по време на прощалното празненство, предполагам?

— Разбира се. Това беше първият път, когато внукът ми не успя. — Трегър безпомощно поклати глава. — Не знам какво става с тази фамилия. Някога създавахме далеч по-способни наследници.

— Вие едва ли бихте допуснал неговите грешки — продължи Си Джей, докато умът ѝ отхвърляше една след друга безумните идеи за бягство.

— Той е нещастен глупак! Можеше да ви победи в собствената ви игра. Вие нямате никакво *истинско* доказателство. Но когато се изправихте пред него, той се паникьоса и ви даде точно онова, което искахте — признание.

И тогава Си Джей разбра.

— Вие сте бил там — в стаята до неговия кабинет, вчера следобед.

— Точно така. Чух целия разговор. Не че това помогна особено. — Той удари силно с бастуна си по дървения под, слабото му крехко тяло се сгърчи от ярост. — Баща ми е трябвало да убие и жената на Роли Прескот и копелето им. Тогава нищо от това нямаше да се случи.

Си Джей мъчително преглътна.

— Ще бъде прекалено подозрително, ако ме открият мъртва тук, в студиото. Полицията ще влезе в дирите ви. След като внукът ви е в затвора, естествено, че ще заподозрат вас.

— Не мисля. — Влажните му очи неестествено блестяха. — Ще ви обясня точно как ще стане. Това студио е едно от първите, които баща ми построи още преди Първата световна война. И смятам, че щом всичко трябва да свърши, тук е най-подходящото място. Тези стари постройки са направени само от дърво, госпожице Грант. То е старо, сухо и крехко.

Той се усмихна мрачно.

— Като самия мен. Във всеки случай, само една малка искра е достатъчна и за минути огънят ще обхване всичко.

Тя се вцепени от ужас само при мисълта за смърт сред пламъците. Не можеше да си представи нищо по-страшно.

Трегър закуцука из павилиона и спря пред едно електрическо табло с прекъсвач, който контролираше светлините в помещението.

— Посветих живота си на това студио. Знам всичко, което може да се знае за този бизнес. От сглобяването на декора до озвучаването и

специалните ефекти. Това табло контролира цялата електрическа инсталация в павилиона.

Той блъсна надолу ръчката на прекъсвача. От удара на метал върху метал изскочиха искри.

— Само една малка искра, госпожице Грант — повтори Трегър, мушна ръка в някакъв кашон и я измъкна, пълна с опаковъчна слама.

Си Джей се опита да навлажни пресъхналите си устни. Разбираше съвсем точно какво смята да направи той. Ако някоя искра попаднеше върху тази слама, това незабавно щеше да предизвика пожар. Който за минути ще обхване целия павилион.

— Тялото ви ще бъде открито и, евентуално, идентифицирано — продължи Трегър. — Ще го сметнат за нещастен случай. По онова, което ще е останало от вас, няма да разберат, че сте била ударена по главата и в безсъзнание. И по никакъв начин няма да могат да го свържат с мен.

Тя се опита да преглътне сълзите си, но не особено успешно. Усети ги да се стичат по бузите ѝ.

— Плачете ли, госпожице Грант? Не го очаквах от вас. Досега бяхте толкова решителна и находчива.

Тогава Си Джей се опита да се освободи с цялата отчаяност на хванато в клопка животно. Хапеше, драскаше и риташе, но без никаква полза. Бруно просто стоеше там, масивен и непоклатим като скала. Когато енергията ѝ се изчерпа, той продължи да я държи също тъй здраво, както преди.

Трегър бавно поклати глава.

— Наистина, госпожице Грант. Не бъдете такава глупачка.

Той се върна при таблото и разпръсна малко слама около прекъсвача. После вдигна металната ръчка и я удари силно надолу. Разхвърчаха се искри, сламата се подпали, отначало само тлеейки, после изведнъж се разгоря по-силно. Огънят тръгна нагоре по таблото и го обхвана цялото.

Тя безпомощно погледна към вратата. Трегър с усмивка проследи погледа ѝ.

— Откажете се, госпожице Грант. Този път няма кой да ви спаси. Не знаете ли, че вече няма герои?

Когато Си Джей си тръгна от Сенчъри сити, Сам я проследи с очи, докато тя се изгуби от погледа му. Докато бе жив щеше да помни израза ѝ, преди да го целуне. Знаеше, че с всяка фибра на тялото си тя копнее да го помоли да остане. Но не го направи.

Винаги бе смятал, че предпочита жени с дълга коса. По дяволите, та всички жени, които някога бе познавал, бяха с дълги коси! Но тъй като Си Джей имаше къса коса, той можеше да гали извивката на врата ѝ, както бе правил рано тази сутрин, когато се любиха за последен път.

Мислеше си, че се е заситил след тази сутрин. Но тя все още бе тук, тази разяждаща нужда, която се изостряше само при мисълта за нея.

Сторила му се бе дразнеща, когато се срещнаха за първи път. После се научи да цени силата и куража ѝ. И едва след като я люби, разбра колко уязвимост се крие под тази самоуверена външност. И тази уязвимост го трогваше повече от всичко, което бе преживял дотогава, дори и с Мария.

— Сам, трябва да се приготвим. — Луси нежно докосна ръката му.

Той я погледна, после отмести поглед. Си Джей бе вече само спомен. Спомен, който щеше да го преследва през целия му останал живот.

— Добре — рече той мрачно. — Да вървим.

Само след минута вече бе на мястото. Луси запита развълнувано:

— Сигурен ли си, че стоеше точно там, когато колата се насочи към момчето?

Сам кимна.

— В един миг тичах към едно момче на една прашна улица с една каруца за вода, която идваше право към нас, а в следващия видях едно друго малко момче и някакъв автомобил. Не знаех какво е това, но беше съвсем ясно, че ще го блъсне, тъй че продължих да бягам.

Коди дойде при тях. Кимна към Рави, който седеше в колата си, и рече:

— Тоя приятел казва, че вече е време.

Очите на Луси блестяха от вълнение.

— Добре!

Сам стисна ръката ѝ.

— Благодаря за всичко, Луси! Не знам какво щях да правя, ако не бяхте вие.

Луси се ухили.

— Вие сте добър човек, господин шериф. По-добър от много други, които съм срещала в моето време.

— Ако Луси е права за всичко това — обади се Коди, тогава ти пожелавам успешно пътуване или каквото и да е то. Ако можех, бих си сменил мястото с теб.

Сам му се усмихна топло.

— Струва ми се, че и без това ще имаш доста работа с Луси тук.

Коди хвана ръката му и я разтърси здраво.

— Дан Прескот щеше да е доволен, че си участвал в залавянето на убиеца му. — Той силно подсмръкна и завърши смутено: — Проклетият смог, как само ми действа.

Сам се обърна към Луси.

— Грижи се за Кати. Тя не е чак толкова независима, колкото й се иска да бъде.

— Знам — прошепна Луси.

Зад тях Рави изскочи от колата и замаха с ръце, развявайки ръкавите на широката си бяла роба.

— Ей, всички вие, време еее! — викаше той.

Сам усети някакво трепетно раздвижване под краката си. Дребните последващи трусове след първото голямо земетресение не бяха нищо в сравнение с това. То бе като първото, някаква гигантска сила, която надигна земята под тях.

— Сам, погледни! — извика Луси и посочи зад него.

Сам се извърна и видя някаква искряща бяла светлина, толкова силна, че бе мъчително да се гледа в нея.

— Ето гооо! — викаше Рави, робата се развяваше около него, докато той се мъчеше да се задържи на краката си.

За пръв път, откакто Луси му бе доверила своята щура теория, Сам наистина й повярва. Той *можеше* да се върне в своето собствено време! И в своя собствен живот. И да живее от ден за ден, без да пуска корени и без да се вълнува от бъдещето. И никога вече да не види Кати.

— Побързай — подкани го Луси. — Ще го изпуснеш!

Той я подхвана, когато тя политна към земята.

— Не мога да си отида, Луси! Не мога да я изоставя!

— Но никога вече няма да имаш този шанс!

— Знам.

Луси хвърли поглед към Рави и надвика тътена на земересението:

— Какво ще стане, ако някой друг пристъпи там?

Рави, който с всичка сила се бе вкопчил в колата си, викна:

— Това е врата към миналото. Всеки може да мине през нея. — После добави несигурно: — Теоретично, разбира се.

— Отивам — заяви Луси. — Кажи довиждане на Си Джей — заръча тя на Сам. — Знам, че ще е в добри ръце.

— Луси, чакай! — извика той. — Не знаеш в какво се впускаш!

Тя отхвърли глава назад и се разсмя.

— Не. Но ще бъде страхотно приключение.

Коди неочаквано каза:

— Идвам с теб. Само като си помисля — повече никакъв смог, никакви данъци! — Той хвана ръката ѝ. — Да вървим, Луси.

И те заедно тръгнаха към светлината...

Рави закара Сам обратно в къщата на Си Джей. Докато хвърчеше нагоре и вземаше стъпалата по две, той все още се чудеше как ще обясни отсъствието на Луси. Но в момента не можеше да мисли за нищо друго, освен да види отново Кати.

Намери вратата заключена, къщата бе тъмна, и забърза обратно надолу към офиса. Тази врата също беше заключена. Но Сам знаеше къде тя държи резервния ключ — под една саксия до вратата.

Само миг по-късно откри бележката, която Си Джей бе оставила върху бюрото си. Той се намръщи — защо Джули би искала да се срещне с тях в студиото тази вечер? Седна на ръба на бюрото, като си блъскаше ума над това, когато телефонът иззвъня.

Сам го вдигна предпазливо. Само веднъж преди го беше използвал и все още не бе свикнал със странното съоръжение. Като държеше слушалката на известно разстояние от лицето си, той произнесе несигурно.

— Ало?

— Здравей, Сам, Джули е. Извинявай, че се обаждам толкова късно, но трябва да питам нещо Си Джей.

— Чакай малко — тя не е ли с теб?

— Не съм я виждала, откакто ме остави при адвоката. Не можеш да си представиш какви неща ми наговори той. Всичко е толкова щуро!

Сам я прекъсна:

— Оставяла ли си тук бележка на Си Джей за среща в студиото?

— Не, разбира се, че не.

— Трябва да тръгвам, Джули — рече бързо Сам и затръшна телефона.

Нещо не беше наред. И въпросът беше как да се справи с това. Знаеше какво би казала Кати — да иде в полицията и да ги остави те да се оправят. Не, по дяволите! Той бе приемал много от мненията ѝ, но сега тя бе в опасност, той просто го чувстваше, и щеше да се оправя по единствения начин, който знаеше. *Неговият* начин.

Кати явно бе отишла в студиото. Но как можеше той да стигне дотам?

Тогава си спомни, че колата на Луси беше пред къщата. Спомни си и това, че тя обикновено оставяше ключовете вътре. И сега бяха там. Когато запали колата, изведнъж го обхвана нервност. Да кара по тази улица заедно с Луси, беше едно. А да тръгне към главния път и натоварените централни магистрала — съвсем друго.

Каза си, че ще се справи. Трябваше. Животът на Кати може би зависеше от това.

Беше ходил толкова пъти до студиото със Си Джей, че познаваше отлично пътя. Проблемът бе как да влезе. Знаеше, че без пропуск пазачът няма да го пусне, а нямаше откъде да го вземе. Щеше да му се наложи просто да се промъкне вътре.

Паркира колата до един слабо осветен участък от оградата, остави пушката, но пъкна колта в колана си. После се покатери по оградата.

Изтича към административната сграда и забеляза колата ѝ отпред. Но от Си Джей нямаше и следа. Отчаяно се огледа наоколо, но нищо не му подсказваше къде може да е отишла. Административната сграда, както и останалите сгради на студиото, бяха тъмни и заключени за през нощта.

Кати би могла да бъде навсякъде. А можеше и да е напуснала терена. Сам не знаеше какво да прави, откъде да започне да търси. Не можеше да попита пазача, защото той моментално щеше да го изхвърли.

Неспособен да се задържи повече на едно място, той просто тръгна около сградите, търсейки трескаво някакъв знак от Кати. Минутите минаваха и отчаянието му нарастваше. Вече бе решил да потърси пазача и ако се наложи да го застави да му помогне дори и под дулото на пушката, когато забеляза някаква червена лампа да просветва над вратата на единия от павилионите. Той си спомни нещо, което бе чул от Кати — че тези лампи светят само тогава, когато в павилиона се работи, за да не влиза никой вътре.

Но тук вече всичко бе пусто. Защо тогава светеше предупредителната лампа?

Сам тихо отвори вратата. Усети миризми на старо дърво и плесен, като в стотици стари сгради от неговото време. Влезе вътре и усети още един мирис — на пушек.

Тогава ги видя — мъжът, който държеше Кати, и другият, невероятно стар човек, който стоеше наблизко.

— Кати!

При звука от гласа му мъжът пусна ръцете ѝ и се завъртя, измъквайки пистолет от кобура под мишницата си. Той стреля пръв и едва не улучи Сам, който се хвърли на земята и измъкна колта от колана си. Сам го повали с един-единствен изстрел. Мъжът се свлече на пода, върху ризата му изби голямо червено петно.

Огънят се разпространяваше бързо и димът вече изпълваше павилиона. Кашляйки и задъхвайки се, Си Джей изтича към Сам.

— Това е Чарлз Трегър — изрече тя дрезгаво. — Той е замислил всичко.

Сам хвърли поглед към стареца, който се отдалечаваше към една отсрещна врата, облегнат тежко на бастуна си, мъчейки се да си проправи път през гъстия дим.

— Да се махаме оттук — викна Сам на Си Джей, — или живи ще изгорим!

— Не можем да го оставим — настоя тя.

Той нямаше време да спори с нея. Сграбчи я за ръката и я дръпна към изхода. Докато се препъваха към вратата, нещо експлодира зад

тях.

Сам хвърли поглед натам и видя, че по-голямата част от павилиона вече гори. Трегър лежеше в средата на помещението, повален от една паднала греда. Вероятно бе мъртъв.

— Идвай, да се махаме оттук! — извика Сам и я измъкна навън, само миг преди покривът да се срути зад тях, сред купища горяща дървесина.

Навън той силно я притисна към себе си, сякаш никога вече нямаше да я пусне.

— Усетих земетресението и помислих, че си си отишъл — изхлипа тя в ризата му.

— Не можех да те оставя — прошепна той. — Нито сега. Нито когато и да е.

Тя хълцаше, а Сам милваше бузите ѝ, по които се стичаха сълзи и оставяха бели следи върху изцапаното ѝ със сажди лице. Беше толкова смешна, че той не можа да не се усмихне.

— Нека това да ви бъде за урок — рече ѝ уж сърдито. — Имате нужда от мен, госпожо.

Усмивката ѝ стопли сърцето му.

— Знам.

ЕПИЛОГ

Си Джей седеше на бюрото в офиса си, пиеше кафе и четеше вестника. Но мислите ѝ не бяха заети с историята за пожара в 24-ти павилион или със смайващата трансформация на Джули от гладуваща бъдеща актриса в могъщ холивудски могул. Мислеше за Сам.

Тя се усмихна на себе си. Щяха да отпътуват за известно време. Мустангът вече бе натоварен и готов да се отправи извън града. Си Джей просто чакаше Сам да слезе. За някой, който имаше толкова малко вещи, той наистина се бавеше прекалено дълго, каза си усмихнато.

Докато го чакаше, обмисляше маршрута. Можеха да се отправят на юг, към Мексико, или на север, към Мендосино. Не че имаше чак толкова значение къде ще отидат, след като щяха да бъдат заедно. Имаше нужда от време със Сам, време, в което да дойде на себе си от водовъртежа на тази връзка, която бе преобърнала из основи живота ѝ. Изобщо не бе сигурна, че Луси ще успее да се оправи сама тук известно време, но нямаше друг вариант, освен да поеме риска.

При мисълта за майка си забеляза, че вече е станало почти девет, а Луси все още не е дошла на работа. „Това е проблемът, когато човек назначи майка си за свой служител — помисли си с въздишка Си Джей. — Няма как да я уволни.“

Сам влезе, прескочи Редфорд и едва не се препъна, когато котаракът рязко реши да стане.

— Проклетата котка — промърмори той. Сложи някаква книга пред Си Джей и се подпря на края на бюрото.

— Какво е това? — запита тя.

— Една от книгите от библиотеката, които майка ти взе за мен. Кати, има нещо, което трябва да ти кажа, но първо исках да проверя една идея, която ми бе хрумнала.

Тя се облегна назад и му се усмихна.

— Добре, какво искаш да видя в тази книга?

— Преди да ти го покажа, трябва да ти кажа нещо, което може да ти подейства като шок. — Той нежно взе ръцете ѝ в своите. — Когато аз се отказах да се върна назад, Луси и Коди решиха те да опитат. Тя ме помоли да се грижа за теб и да ти кажа, че те обича. След това те заедно се отправиха към миналото.

— *Какво?* — смая се Си Джей.

Сам бързо продължи.

— Успокой се, нищо лошо не им се е случило.

Тя не знаеше дали да се ядосва или да тъгува. Издърпа ръцете си от Сам, скочи от стола и се втренчи в него.

— Бог е свидетел, че майка ми е правила много щури неща в живота си, но как можа да направи това? Да изостави единственото си дете? Нима не я е грижа за мен? Понякога наистина беше ужасно досадна, но тя ми беше майка, а майките са длъжни да бъдат при децата си! А не да се шляят из времето, да вършат бог знае какво и да свършат бог знае къде!

Тя внезапно прекъсна тирадата си, когато Сам отвори книгата на една голяма фотография и я поднесе пред очите ѝ.

— О, боже! — възкликна Си Джей. — Не може да бъде! — Пред нея, на великолепна фотография в черно и бяло, беше прочутата собственичка на някакво голямо заведение Мадам Луси, облечена в блестяща копринена рокля и пера в пищната си прическа. До нея стоеше съпругът ѝ, някой си Коди Уилкърсън, който изглеждаше съвсем непринудено в бродираната си копринена жилетка.

— Те са се справили там, Кати — продължи нежно Сам.

Гласът на Си Джей бе тих и безпомощен:

— Но... мислиш ли, че някога ще я видя отново?

Сам се ухили.

— Доколкото познавам Луси, бих се обзаложил, че да. — Остави книгата и я прегърна. — А междувременно трябва да спазя обещанието си към нея. Смятам да се грижа за теб, и то доста добре.

Тъкмо щяха да се целунат, когато...

— Хмм... хмм... Извинете ме.

Си Джей вдигна поглед и видя един сивокос, около шестдесетгодишен мъж, застанал на прага на офиса ѝ. Нисък и оплешивяващ, с добре оформено шкембе, той ѝ напомни за учителя ѝ от пети клас, господин Ейвъри, когато тя бе обожавала.

— Извинете, че нахлух така, но вратата беше отключена.

— С какво мога да ви помогна? — Си Джей се постара да придаде нотка на деловитост на разтреперания си глас.

— Вие ли сте госпожица Си Джей Грант?

— Да.

— Същата Си Джей Грант, която разследваше случая с убийството на Прескот?

Тя кимна и рече бързо:

— Боя се обаче, че няма да мога да ви бъда полезна, защото излизам в отпуск. Ако е възможно, елате след няколко дни. — Тя погледна към Сам. — Хм, исках да кажа — няколко седмици.

Човекът неспокойно продължи:

— Но аз нямам няколко седмици. И без това вече е доста късно.

Той седна на стола пред бюрото и сложи върху него един стар албум.

— Бих искал да намерите тази жена. Жизненоважно е. Ще ви платя всичко.

Сам се намеси твърдо:

— Мис Грант отива на своето сватбено пътешествие. Сега не ѝ е възможно да се заема с никакъв нов случай.

Си Джей го погледна изненадано. Досега не бяха говорили за брак.

Извърна се към мъжа и съкрушеният му вид накара сърцето ѝ да се свие.

— Може би... ако успеете бързо да ни обясните вашия проблем, господин...

— Спенсър. Чарлз Спенсър. За пръв път я видях през 1944-та. Частта ми се намираше в Англия и се подготвахме за деня „Д“. Тя дойде с една от американските трупи, които изнасяха представления пред войниците. Казваше се Джейн Рандолф. Пееше като ангел и танкуваше тъй, сякаш имаше криле на краката си.

Си Джей бе трогната от поетичния полет на фантазията му. „Господин Спенсър — помисли си тя — сигурно е хлътнал страхотно по това момиче.“

Той продължи:

— След войната гледах първия ѝ филм — „Имай своя малка мечта“. Беше чудесна в него. След това гледах всеки неин филм и

изрязвах всяка статия за нея. Всичко е там — историята на кариерата и на живота ѝ.

Си Джей не разпозна нито името, нито снимките в албума. Джейн Рандолф едва ли бе надхвърлила класата на второразредните актриси.

Спенсър добави тъжно:

— Последният ѝ филм излезе през 1957–ма. След това тя се оттегли в Кармел.

— Господин Спенсър, не разбирам...

— Госпожице Грант, аз се влюбих в нея още като момче. Юношеско увлечение, бихте казали вие, но аз продължих да я обичам и през следващите четиридесет и пет години. И все още я обичам. Бях си обещал, че някой ден, независимо как, ще се срещна с нея. Събрал съм известна сума пари и съм готов да дам и последното пени, за да я открия.

— Но след като знаете, че тя живее в Кармел, защо просто не отидете там? — запита Си Джей.

— Направих го. Но тя от месеци не е там. И никой не знае къде е отишла.

Си Джей безпомощно погледна към Сам, който стоеше до нея и клатеше глава.

— Съжалявам, господин Спенсър, но...

Той внимателно я прекъсна:

— Вече не съм млад, госпожице Грант. И не искам да умра, без да срещна жената, която обичах цял живот.

Независимо от всичко Си Джей бе заинтригувана.

— Добре, господин Спенсър, ще видя какво мога да направя. Случай като този, в който е замесена известна личност, не би трябвало да е прекалено труден. — Забелязала раздражения поглед на Сам, продължи бързо: — Убедена съм, че няма да отнеме повече от няколко дни. После ще мога да взема отпуската си.

— Благодаря ви, госпожице Грант. — В очите на Спенсър имаше сълзи.

— Мога ли засега да задържа албума?

— Разбира се. Но го пазете. Той означава много за мен.

Тя се усмихна.

— Разбирам ви, господин Спенсър. Ако ми оставите адреса и телефона си, ще ви се обадя колкото е възможно по-скоро.

Когато Спенсър си тръгна малко по-късно, Сам се намръщи.

— Кати!

— О, Сам, как можех да му откажа? Няма да ни отнеме много време, а после можем да заминем за нашата ваканция.

— Меден месец.

— *Ваканция* — настоя тя, взе чантата си и тръгна навън. Когато се качиха в колата, продължи: — Досега не сме говорили за брак. Все още не съм сигурна.

— Аз съм сигурен. Не можеш ли просто да не се занимаваш с този случай? — настоя той, докато тя изкарваше колата от гаража.

— Не, не мога.

— Добре — съгласи се Сам неохотно. — Ще я намерим тази Рандолф. Но веднага след това ще се оженим. А когато дойдат децата, аз ще се занимавам с агенцията, а ти можеш да си останеш вкъщи.

— Чакай малко — рече Си Джей с внезапно раздражение. — Няма да се откажа от работата си. И изобщо не съм сигурна дали искам деца.

— Разбира се, че искаш. Пет или шест би било чудесно. Харесвам големите семейства.

Тя се насочи към Тихоокеанската магистрала.

— Нека още сега се разберем по един въпрос, Сам Хакет. Ти *няма* да ми казваш какво искам или какво не искам. Ясно ли е?

Той смъкна надолу шапката си, за да предпази очите си от утринното слънце.

— Добре. Съгласен съм на компромис по отношение на децата. Ще имаме четири. Но това е последната ми дума.

— О, така ли?

— Аха.

Си Джей рязко настъпи педала на газта и го отхвърли назад в седалката.

— Ще видим кой ще има последната дума, господин федерален шериф.

Мустангът се понесе като стрела по магистралата.

Издание:

Памела Симпсън. Партньори във времето

ИК „Слово“, В. Търново, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: Детелин Гинчев

ISBN:954-439-302-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.